

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Winther, Christian.
Titel Title:	<u>Digte, gamle og nye.</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	[2. Udg.].
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzels Forlag, 1832
Fysiske størrelse Physical extent:	VI, 280 s.

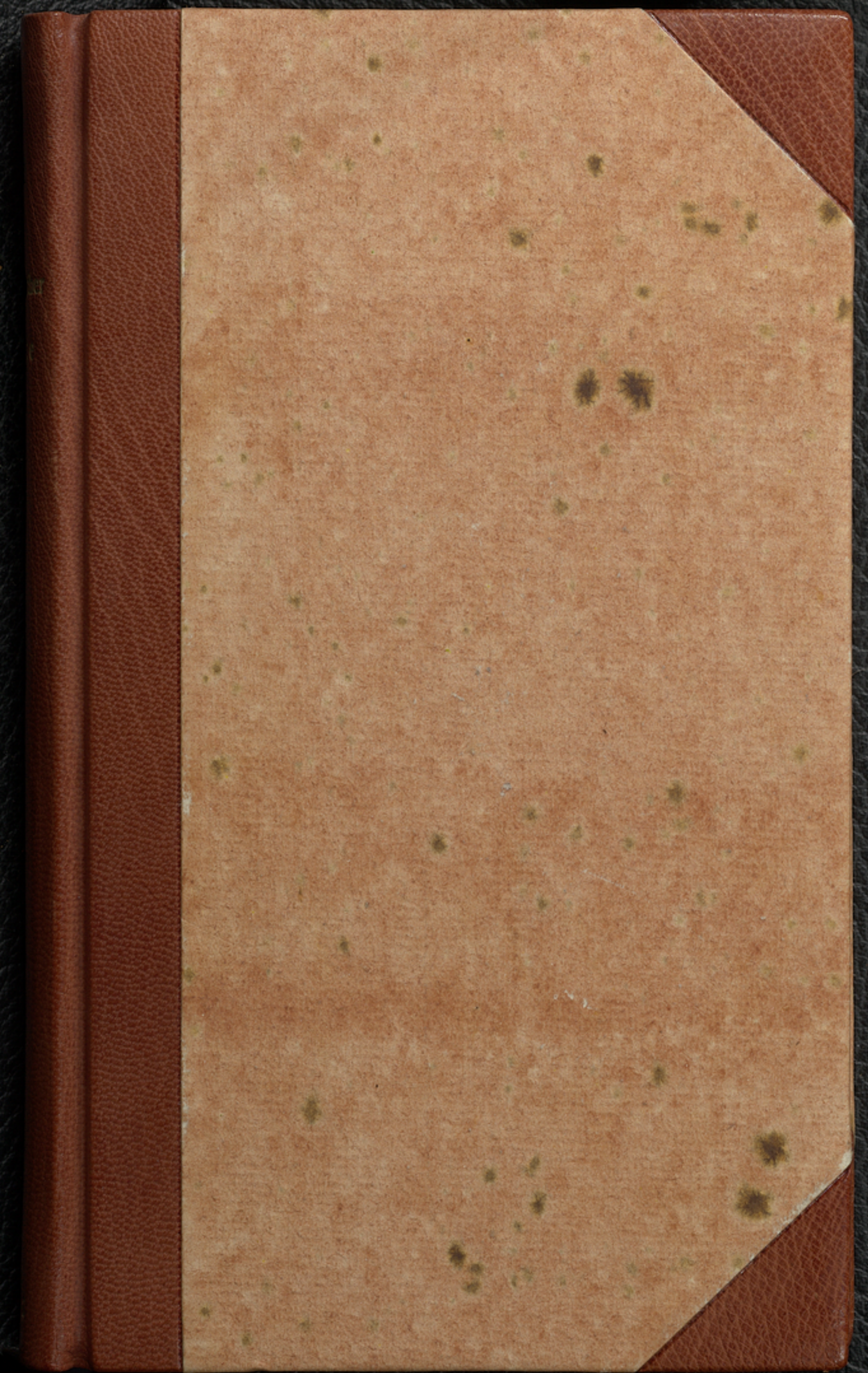
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

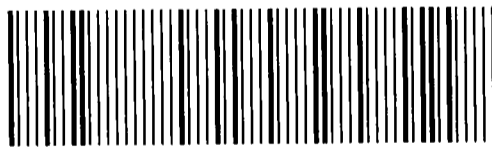

54, - 86, - 8°

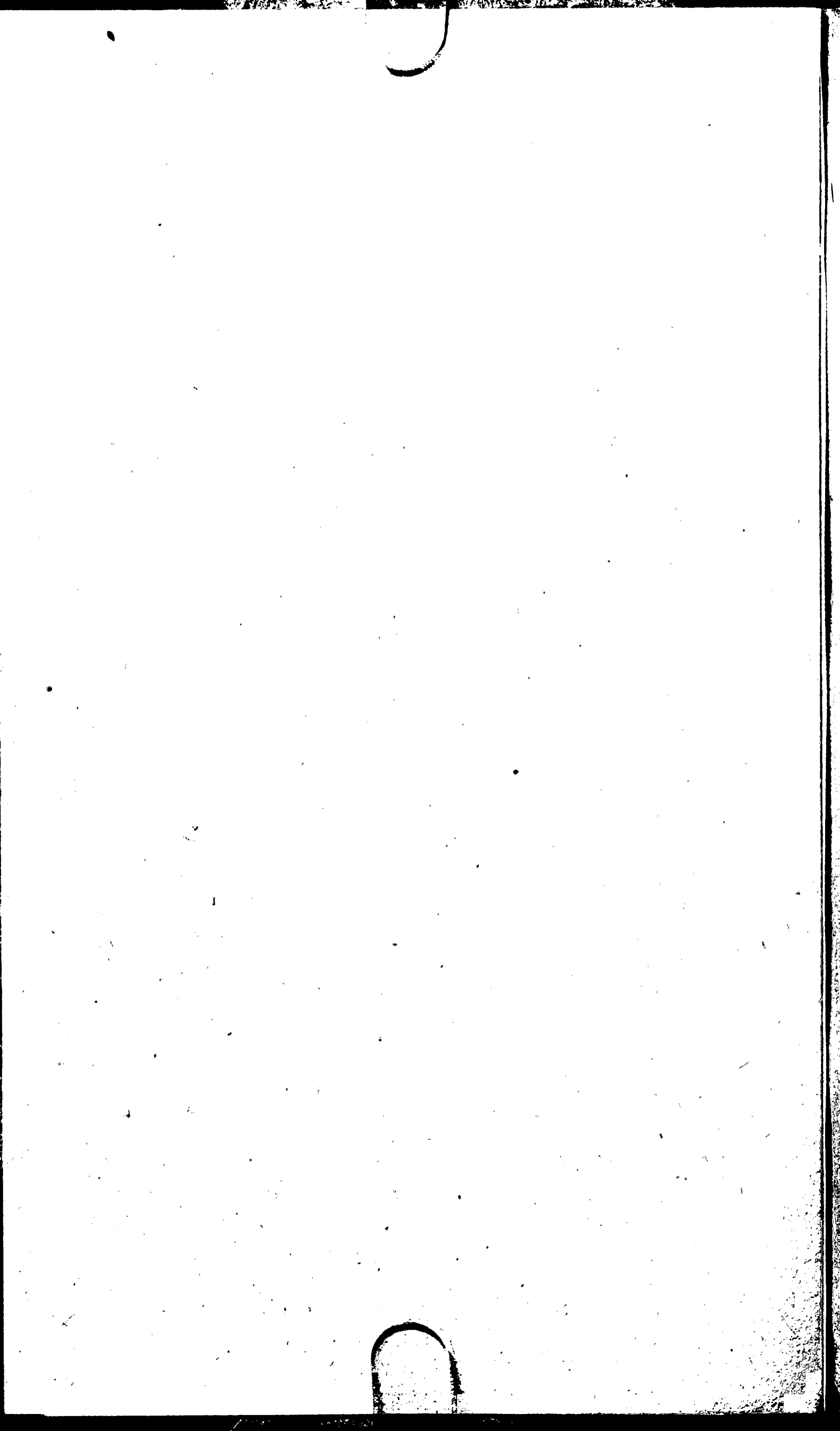
rev. 01515

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022886216

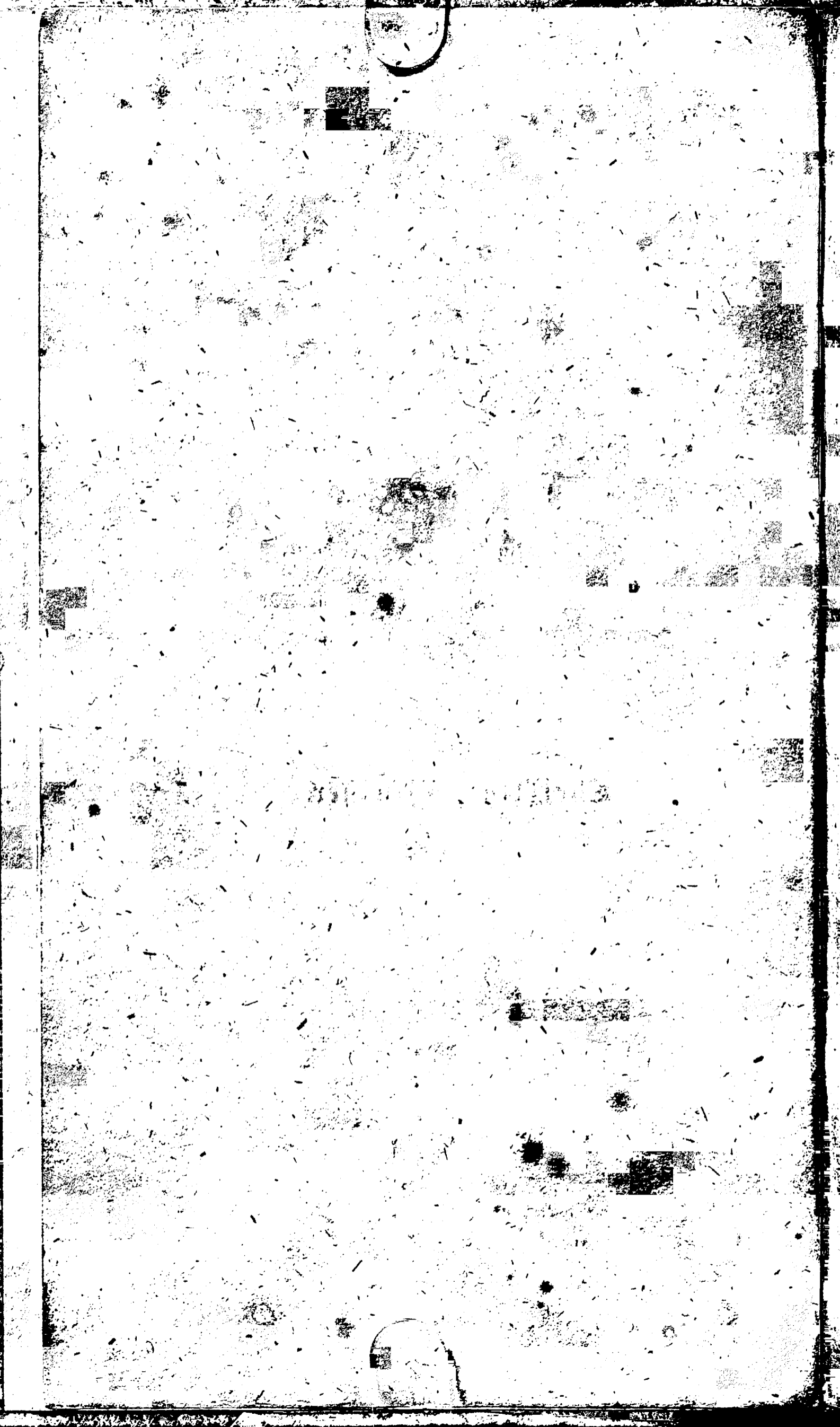

D i g t e

of

Christian Winther.

D i g t e,

gamle og nye,

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn, 1832.

Trykt paa Universitetsboghandler C. N. Reitzels Forlag,
hos P. N. Jørgensen.

I n d h o l d.

	Side
Studentervise	1
Fattelsang	4
Skjønheds Magt	6
*Reisepas til F. U. Timm	9
Fadderne synge	12
Juleaften i Rom	15
Indskrifter paa min Søsters Koffebrev	18
Bed Fredrik Kublaus Grav	28
Musiken	30
Hvile paa Vandringen	33
*Til de danske Qvinder	35
Tonerne	37
*Vise	38
*Brev fra Kiel til Anna Mathea	39
Ellinors Sværmerie	42
Parabel af Rückert (oversat)	44
Skizze	48
Mismod	52
*Klage	54
Vinterlandskab	56
Phantasie	60
Naar kommer Høsten?	65
Hilsen	68
Flyv Zugl, flyv!	70
Haandværksvenden synger	72
O! var jeg	75
Afsked	77
Gjensyn	80
Sonet	83
Sonet	84
Sonet	85
Sonet	86

VI

	Side
Hvordan hun er?	87
Bjergmænd	92
Kantens Datter	94
Amor Jesuita	96
* De høie Steder, til Anna Mathea	102
* Paa Herregaarden	114
* Sang i Dalen	116
* Sang paa Fjeldet	119
Jeg elskte Fogdens Datter	121
Sangeren søger sin Elskede	123
Ridder Kalb	126
Romanze	131
Matrosen	140
Søvegaarden	143
Min Moster og jeg	148
Kongens Skygge	154
Elfsøvsseglet	159
* Haren	165
* Doris og Fætter Jean	176
* Rosen	180
* Den hellige Tomfrues Hævn	188

T r æ s n i t.

Bignet	199
Hans og Grethe	204
Steffen og Unne	207
Henrik og Else	213
Jørgen og Trine	219
Johan og Lise	224
Christen og Lene	230
Svend og Inger	237
Urbjørn og Thora	246
Martin og Marie	254
Erik og Ellen	259
* Rudolf og Bertha	265
* Jacob og Lone	272

Forhen utrykte Stykker ere de i Indholdslisten med * betegnede.

Studenterbise.

Her under Nathimlens rolige Skygge
Vil vi, o! Frihed, dit Tempel opbygge,
Glædernes milde Pauluner opslaae;
Trofaste Brødre! vor Hymne skal stige,
Stjernen skal vidne, at Ingen vil svige,
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Vi ere Børn om den helligste Have,
Der skal vi kraftigen pløie og grave,
Der skal vi fredeligt vande og saae;
Enige Brødre! i Sorg og i Gammen
Knytter de mægtige Baaben tilsammen,
Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Chor.

Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Bonde og Sømand og Kriger med Sværdet,
Koret og Plougen, de staae uforfærdet,
Bygge paa Dannemarks Gjerde og Bold;
 Høiskolens Sønner staae ikke tilbage,
 Ogsaa vi kjæmpe de Nætter og Dage,
Driftigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Chor.

Driftigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Giv mig dit Haandtag, min Ven og min Broder,
Sværg mig at elske vor kjærlige Moder,
Blusser din Kind ei ved Dannemarks Navn?
 Naar hendes Bud du vil øve og ære,
 Den hendes Datter, dit Sind mon begjære,
Skal for din Troskab Belønningen være,
Den skal du høste i Kjærligheds Favn.

Chor.

Troskab vi sværge, og Lønningen skal være
Troskab beredt udi Kjærligheds Favn!

Hvad vi har lovet med Hjerte og Stemme,
Kjærlige Brødre! det aldrig vi glemme,
Selv udi Graven ei Flammen udgaae!

Stjernen, til hvem vore Hymner opstige,
Vidne, at Jngen af alle vil svige;
Herrer vi ere i Nanderneſ Rige,
Vi er den Stamme, ſom evigt ſkal ſtaae!

Chor.

Herrer vi ere i Nanderneſ Rige,
Vi er den Stamme, ſom evigt ſkal ſtaae!

Fakkelsang,

fra de danske Studenter til Deres Majestæter Kongen og
Dronningen i Anledning af Deres kgl. Høiheder Prinds
Fr. Ferdinands og Prindsesse Carolines
Egteforening.

Kjærlighedsfulde, med Troskab i Barmen
Stimle vi atter med Faklen i Armen
Glade i Flok om det landlige Slot!
Det er Studenternes ærlige Hjerter,
Hilsen de bringe med Sang og med Kjærter,
Lyt til vor Jubel, o! elskede Drot!

Ydmygt vi nærme os Herskerens Sæde,
Venligen dele vi Faderens Glæde,
Kinderne gløde ved Moderens Fryd;
Kjeden, den kostbare, fuldendt vi skue
Trindt om vor Kongestol lifligt at lue, —
Kransen, som bandtes af Manddom og Dyd.

Kjærlighed smilde med saligste Mine,
Signende Ferdinand og Caroline
Sendte den Himlen sin varmeste Bøn;
Tro os! vort Hjerter dem aldrig forlader,
Alle vi Danske jo kaldé Dig Fader,
Søster din Datter, og Broder din Søn.

Danmark! du Petle, der svømmer paa Bove!
 Vel dine Sletter med Agre og Skove
 Række kun stakket fra Syd og til Nord;
 Men i vor Kjærlighed blomstrer et Rige,
 Større og bedre, end Ord kan udsige,
 Der, o! vor Konge! Din Bælde er stor!

Fredsælle Fredrik! vor Dronning Marie!
 Eder vor Trostak vi evigt indvie,
 Løftet er ærligt, og Ordet har Bægt;
 Hjerternes Ønsker til fjerneste Dage
 Dannemarks Lunde med Fryd skal gjentage:
 Leve vor Konge! hans Dronning! hans Slægt!

Skjönheds Magt.

Stolt i Edens Hauge stod
 Adam i sin Styrke,
 Kinden varm af Ungdoms Blod,
 Lofferne saa mørke;
 Kraft er i hans Lemmer sat,
 Skuldrene er' brede,
 Drakens Tiger flygter brat
 For hans Dies Brede.

See! Hænen dristigt han
 Klapper bag dens Dre,
 Han den barske Løve kan
 Ved dens Manke føre;
 Tæmme kan han stærk og snild
 Skovens Elephanter;
 Ak! men selv han er saa vild
 Som en spættet Panther.

Men et Legem uden Sjæl
 Kun Barbarer hylde;
 Hvad er uden Ynde vel
 Kraftens rige Fylde?

Ak! den er en Marmorblof,
 Førend Meislen kommer!
 Ak! den er en Rosenstof,
 Uden Rosenblommer!

Herren talde, mild og god:
 Og paa Blomstertillie
 Rank og deilig Eva stod,
 Naugens bedste Lillie.
 Hendes blide Stemme lod
 I hans Hjertes Mørke,
 Hendes hulde Ynde brød
 Al hans vilde Styrke.

Rolig blev den stærke Mand,
 Skjønhed mon ham binde;
 Stum af Glæde stirred han
 Paa den saure Qvinde.
 Og hans Hjertes Diamant
 Blev af Elskov-grebet;
 Den var raa; men hver en Kaut
 Herligt blev afflebet.

Skjønheds stærke Herredom
 Blev ei Qvinden røvet;
 Lige yndig, lige from
 Har hun stedse øvet
 Alt sit søde Tryllerie
 Over Mandens Hjerte,
 Og i dette Slaverie
 Livets Bærd han lærde.

Færdes han ved Bog, ved Læst,
Under Seilets Telte,
Spænder han for Ploug sin Hest
Eller Sværd ved Belte,
Qvæges han ved Sangens Pragt,
Bed Pokaler blanke,
Hulde Qvinde! Skjønheds Magt
Eviigt er hans Tanke!

Reisepas til Fredrik Ulrik Timm,

udstædet fra Studenterforeningen.

Naar andre Godtfolk skilles ad,
 De sukke hsit og græde;
 Dem smager ei den gode Mad,
 Ei Druens friske Bæde;
 Men vi vil sukke Laaren ned
 Med Rankens Blod, det røde,
 Saa blandes Draaben godt derved,
 Den Bittre med den Søde.

Skal Du os da forlade brat
 Og Dig paa Reisen give,
 Saa vil vi her i denne Nat
 Et Reisepas Dig skrive,
 Som viser, hvad Du er for Een,
 Hvordan Du her har snoet Dig,
 At hvor Du sætter hen Dit Been,
 Kan tages godt imod Dig.

„Hr. Timm, Studenter senior før,
 „Gebürtig her af Byen,
 „Sig agter nu som Auditeur
 „Til Jydland over Fyen;

„Han taler dansk, men som en Svdt
 „Han taler og det Tydske,
 „Dog snart han er vel ogsaa nødt
 „At bryde paa det Tydske.

„Han bær sit eget krusste Haar,
 „Heel rank og stærk er Ryggen,
 „De jydskke Pigebørn han slaaer
 „Bist Krøller i Parykken;
 „Et muntert Sind ham Herren gav,
 „Det bør Alverden vide,
 „Han er lidt trind, men det er brav,
 „De fede Folk er blide.

„Dog Get endnu, — og bort med Spas!
 „Han har et ærligt Hjerte,
 „Hvorned han, uden Tegn og Pas
 „Kan trodse Rejsens Smerte;
 „Han er en venlig, trofast Svend,
 „Det veed vi her i Saien,
 „I Alvor sveeg han ingen Ben,
 „Og ingen ved Pokalen.

„Thi er vor Bøn til gode Mænd,
 „Som dette faaer i Hænder,
 „At de vil elske ret vor Ben,
 „Hvorhen sit Fjed han vender,
 „At, hvor hans Hjerte banker paa,
 „Det frit maa indpassere; —
 „Af Sygdom her, — bemærkes maa,
 „Kun Tørst skal stærkt græssere.

Ei Du betale skal Dit Pas,
Vi her vil gratis skrive,
Dog skal ved dette fulde Glas
Et Løfte Du os give:
At, har Du paa Din Reise Held,
Da tænk paa os her hjemme!
Vor kjære Tilm! farvel! farvel!
Vi skal Dig aldrig glemme!

Fadderne syng.

Du lille Purk udi din Buggeseng,
 Og du, hans Fader og hans Moder!
 Her er vi Spillemænd, et lystigt Slæng,
 Hør nu en Stund paa vore Moder,
 Med røde Roser og med Die blaae
 Han smykket skal igjennem Verden gaae;
 Ei! Ungdomstid!
 Du er saa blid,
 Thi lad os være Børn i Aften!

Din Moders Favn er dig et Himmertg,
 Indtil den lille Svale kommer,
 Der bringer kjønne Blomster hjem med sig,
 Og saa den glade, lune Sommer;
 Med røde Roser og med Blomster blaae
 Den vil dig Mark og Enge sødt besaae;
 Et! Sommertid!
 Du er saa blid,
 Af! gid du altid savned Jorden!

Saa skal du byde Gjæs og Høns til Gjæst,
 Og fæste Korn for dine Vender,
 Og række Brødet ud til Faders Hest
 Med dine bitte, runde Hænder;

De røde Æbler og de Blommer blaae,
 Dem kan den store Dreng i Træet naae,
 Ei! Ungdoms Frugt!
 Lifligt og smukt
 Skal du den Unge's Hjerter fryde.

Naar al vor Munterhed er reent caput,
 Og selv vort Dies Flamme svinder,
 Da skal Du springe som en vakker Gut
 Med dine æblerøde Kinder;
 De røde Roser og de Dine blaae
 Dem skal du vogte, at de kan bestaae;
 Af! Sorg og Skrig
 Langt fra ham vig,
 Naar han skal ud at gaae paa Beien.

Skrig kuns i Buggen du, saa høit du vil,
 Det skal jo alle raske Dreng;
 Men er du Karl, du vorde stærk og suild,
 Og from som Lammet udi Enge.
 De røde Roser og de Blomster blaae
 I Skjønheds Urtebed, vi veed, de staae;
 Af! skynd dig, pluk!
 End er hun smuk,
 Men snart er Jngen af jer fjønne!

Hør Dreng! een Ting endnu du ei forstaaer,
 Det kan din Fader dig just lære:
 At vorde troe den Nøe, dit Hjerter faaer,
 Og Gud og Dannemark at ære;

De røde Stridsmænd og de Gutter blaae,
 De sorte Præster skal Du agte paa;
 Bælg, hvad du vil,
 Men see kun til,
 At Kjolen er lidt viid i Ermet.

Vi elske dig, din Knegt! det kan du troe,
 Bort Hjerte aldrig dig forlader;
 Din hulde Moder mon derinde boe,
 Der boer vor vakke Ven, din Fader.
 De røde Druer og de gule, blaae
 Dem skal det heller ei dig mangle paa;
 Syng Benskabs Lyst
 Af fulde Bryst,
 Og fyr kuns i — engang imellem!

Men hvis du faaer dig snart en Søster til,
 Og Christ til Daab vil hende kalde,
 Mon vi her atter da med Sang og Spil,
 I Præstegaarden samles Alle?
 De røde Roser og de Dine blaae
 Er Blomster, som saa farligt snart forgaac!
 Ei! Ungdomstid!
 Du er saa blid;
 Thi lad os være Børn i Aften!

Juleaften i Rom.

(1830.)

Den første Hjertesorg, den første Qual,
 Som os i Verden monne ramme,
 Er, naar fra Buggens Skjød vi vandre skal,
 Og skilles gandske fra vor Amme;
 Thi Barnets første Dnske er jo Drif,
 Og Manden fulgde siden denne Skif,
 Hiint fulde Bryst
 Bar før vor Trøst,
 Nu Flasken accurat det Samme.

Men der er dog saa mangt et Dieblif,
 Man Flasken maa bag Døren sætte,
 Og det blev galt, hvis ei en anden Drif
 Bort tunge Hjerte vilde lette;
 Og denne Nektar er et Diekast
 Af den, der hardt vort Hjerte smit og fast;
 Hver har dog Een,
 Den Sag er reen,
 Enhver maa tænke sig den Rette.

Dog mens vi færdes fjernt fra Fædres De,
 Natur og Kunst os maae husvare;
 Een sværmer hæstigt for den vilde Søe,
 Og Een for Fjeld og dybe Dale;
 Med Brillen paa den Ene gaaer og — seer,
 En anden krammer i det vaade Leer,
 Med sin Pallet
 Een veed saa net
 At skjæle Dine, som kan tale.

En Bog er Byen, en uhyre Bog,
 Et Blad er hvert et Torv og Stræde;
 Dog for at fatte ret dens dybe Sprog
 Man maa hvert Blad med Foden træde.
 Da sender Oldtids Sol os varm sin Glands,
 Og smelter Sneen for vort Djes Sands;
 Skjønhed! din Pragt,
 Sandhed! din Magt
 I Barmen evigt tager Sæde.

Og nu tilsidst: vi vandre trygt og godt,
 En sønlig Kreds om Ham derhenne,
 Som gjør vor Stue til et Kongeslot, —
 Lad os en Hilsen froe ham sende!
 Han er en Heros blandt den lunke Slægt,
 Tag, Himmel! huldt ham i din Baretægt,
 Som Ewiggrønt
 Skal Lauren skjønt
 Sin Glorie om hans Lokker tænde.

Åh! Alt er herligt, ja! — men hvor det gaaer,
Bort Hjerte dog ei Hvile finder;
Vi glemme aldrig her de blonde Haar,
Ei Nordens friske Jomfrukinder;
Op grib dit Væger flink, lad Tanken gaae
Did, hvor din Glemmigei, din Rose staae,
For Land og Søe,
Drot, Ben og Næe
Drif ud! — for alle hjære Minder!

Indskribter paa min Søsters Kocke- brev.

I.

Da Adam kom fra Paradis
 Han Hest for Ploug mon binde;
 Men hvad bestilte Eva vel?
 Madamen maatte spinde!

Bort Liv er kuns et Kockehjul,
 Som Skjæbnens Fod mon træde:
 Frem og tilbage, op og ned
 Gaaer Livets Sorg og Glæde.

Net som min Finger lister ned
 Den blege Hør af Kocken,
 Saa piller Tiden Nar for Nar
 Et Haar af Ungdomslokken.

Bor Lykke er en Kjæmpe bold,
 Han sjelden lar sig binde;
 Men fanger jeg ham kuns i Bold,
 Saa skal han for mig spinde.

Du syger Sneen skær og hvid
 For Vintrens barske Binde;
 Mit Lærred skal til Sommertid
 Som Sneer paa Blegen skinne.

Du leer nok ad mit Høkkebrev?
 Ja, lee du kun, min Kjære!
 Er Spas ei nok? — Skal der da strax
 En dyb Betydning være?

2.

See her vort Livsens Skuespil
 I flere skønne Acter:

„Først Barnet i sin Ammes Arm
 „Med Skraal og søre Sagter.

„Saa flæber Drengen ved sin Bog
 „I en kortærmet Kjole;
 „Han kryber treven som en Snegl,
 „Naar Beien gaar til Skole.

„Du Elsk'ren som en Kaffelovn
 „Mon sukke dybt og hvæse;
 „Han digter med Beemodighed
 „Om Hersterindens Næse.

„Soldaten, fuld af Eed og Pral,
 „Med Sjedre og Galloner,
 „Han jager efter Vrens Skum
 „I Gabet af Kanoner.

„En Embedsmand, saa rund og rød,
 „Med velfornemme Blikke,
 „Med Appetit og vise Sprog
 „Han veed sig snildt at stikke.

„Saa Hr. Hieronymus med Stok,
 „Med Brillen og med Hue,
 „Med Pengeposer og med Brøv,
 „I Klub og hos sin Frue.“

Et Pigebarn paa otte Aar,
 Som græder for lidt Sukker,
 Hun har sig alt en Kjæreste
 Iblandt sin Søsters Duffer.

En Jomfrue, nylig confirmert,
 Fast intet andet sandser,
 End Lafontaine, Maanestien,
 Og Rudolph Bays Romanzer.

Den unge Kone iler glad
 Fra Eensomhed og Hjemmet;
 Nu hersker hun, nu har hun travlt
 At faae sin Husbond tæmnet.

Matronen med sin Kaffekop
 Og med sin slebne Tunge,
 Hun bruger Snuus, hun spørger Nytt,
 Og aver skarpt den Unge.

Fra Oldemoders Lænestol
 Regjeres hele Hjorden;
 Hun gjør Partier, stifter Fred; —
 Men gjør hun ogsaa Orden?

Den sidste Scene aabner sig,
 Den anden Barnealder,
 Som mangler Tænder, Dine, Smag;
 Og derpaa Dækket falder.

 3.

Januar.

Kolde Gubbe, Januar!
 Altting stivner for din Nande;
 Verden sover, kun i Storm
 Træet høres høit sig vaande.

Februar.

Svenden fører Pigen rask
 Hen ad Søens blanke Glade,
 Stjæler sig et Kys til Løn; —
 Herregud! hvad kan det skade?

Marts.

Martsviolens søde Duft
 Lokker Blikket fra det Høie;
 Vil du Jordens Skatte naae,
 Ydmygt du til Jord dig bøie.

April.

Herregunst, Aprilsveir
 Ofte vil sin Farve bytte;
 Svigter dig det smukke Skin,
 Skjul dig i den lave Hytte.

Mai.

„Denne Maaned er et Kys,
 „Himlen kjærligt Jorden giver,
 „Til et Pant, at den en Brud,
 „Snart en frugtbar Moder bliver.“

Juni.

Milde Vinde vække op
 Spirer, som i Jorden blunde;
 Nattergalen kommer snart
 Til de løvbedækte Lunde.

Juli.

Drengens Hjerte fryder sig;
 Men hvor kan det andet være?
 Træet bærer Armen selv,
 Byder ham sin gule Pære.

August.

Lystigt Meiejernet klang,
 Markens gyldne Skjæg blev raget;
 Bognen sukker ved sit Læs,
 Og vor Rigdom gemmer Taget.

September.

Søde Naake! Himmellyst
 Speiler sig i hver din Drue;
 Styrk os paa vor kolde Jord
 Med din skjulte Guddomslue.

October.

Morgenvinden vifter koldt,
 Vaaden fjernt paa Søen danser,
 Fisken blank i Solens Skjær
 Spræller med sit Søilverpandsfer.

November.

Skovens Fugle tie stil,
 Sneen jævnt paa Sletten falder,
 Bøssen knalder, Hunden gjæser,
 Hjorten faldt, og Hornet kalder.

December.

Her er Aarets Punktum sat,
 Bladet maae vi atter vende;
 Julen er et Udraabstegn,
 En Rosin i Vølsens Ende.

4.

Beileren paa viden Jord
 Stædes i en svar Ulempe,
 Hæel forskjelligt Raabnet er,
 Som ham Seiven skal tilkjæmpe.

Polen.

See den tappre Terzky, peent
 Han i Amors Vaand sig stikker;
 Af Dombrovkas lille Skoe
 Hendes Skaal han ydmygt drikker.

Rusland.

Rusjen reder Seng i Sne
 Udenfor den Lilles Kammer,
 Til Cathinkas Marmorbryst
 Nøres vil af Ivans Jammer.

Sverrig.

Jøran! søde svenske Gut!
 Kors hvad Sødhed paa din Tunge!
 Sødt din Ulla leer derad,
 Hun er sød, den søde Unge!

Tyrfket.

Selim stryger glat sit Skjæg,
 Skyder op sin høie Hue,
 At Zelinda bag sit Elør
 Kan hans stolte Pande skue.

Spanien.

Don Rodriguez i den lune
 Sommernat med Sværd og Zither
 Tøller for sin Isabella
 Elskovs Længsel sød og bitter.

Frankrig.

Paa sit Knæ Monsieur Dorval
 For Madame Celie maa skrifte;
 Ziirligt faaer han Ridderflag
 Ved et Svip af hendes Bifte.

Italien.

Med Sonetter, Blik og Suk,
 I Theater og i Kirke,
 Stræber Pietro ufortrøden
 Rosas Hjertelaas at dirke.

Tydskland.

I den raske Bienervals
 Hermann sin Dorthea svinger;
 Hymen kommer svævende
 Paa Musikens bløde Binger.

England

William har sin Fanny kjøbt
 Hift paa Torvet udi Dover;
 Og hvad gav han! — Bagatel!
 Fire Pence og lidt derover.

Indien.

Uncle maa, før Variko
 Ham med Fryd om Halsen falder
 Lægge ned for hendes Fod
 Hundred' sjendste Pandeskaller.

Danmark.

Jens til Karen frier paa dansk,
 Det vil sige, snart paa engelsk,
 Fransk og tydsk og spansk og polsk,
 Indisk, russisk, snart paa — bengelsk.

4.

Jeg var en Jomfru saa rank og skøn,
 Min Kjortel var af Silke grøn;
 Regnskjen mon over mit Hoved gaar,
 Med lyseblaae Dine jeg saar derpaa;
 Jeg var saa glad alt paa min Viis,
 Men hvortænge var Adam i Paradis?
 En Flok af Piger med lystig Sang
 En Dag kom ud i min grønne Bang,
 De redte mig strax stor Sorg og Bæ,
 For sidste Gang fik jeg Himlen see;
 Thi de rusked og reev mig fra mit Stæde,
 Mit unge Liv jeg maatte lade.
 De sænke mig ned i dyben Søe,
 Jeg spredes og veires saa tør som Høe,
 Saa lægges jeg paa den gloende Nist,
 Af Glden svies min Krop forvist,
 Saa brydes og brages mine Lemmer spæde,
 Deraf de fange stor Hjertensglæde.
 De føre mig til en Sværdedands,
 Og flette min Krop i Knude og Krands;
 Med hvasse Tænder de fjæmme mig ret,
 At jeg maa vorde subtil og net.

Jeg tjener paa Koffens Hoved for Haar,
Til Gomsfruen Fingre i mig faaer.
Hun napper og snoer mig; jeg er ei seen,
Men skynder mig ned paa den snelle Zeen,
Jeg haspes og koges, og naar jeg er vundet,
Jeg bliver i Bæven rendt og bundet;
Paa Spolen med Skjotten jeg løber om Kap,
Men fanger dog mangt et vældigt Kap.
Jeg lægges paa Græsset ved Sommertid,
At Solen kan farve mig melkehvid;
Men tages jeg bort fra den grønne Eng,
Da pryder jeg snart en Brudeseng,
Snart Gravens Skræk jeg lærer kjende, —
Og saa er mit Levnetsløb til Ende.

Ved Fredrik Kuhlaus Grav.

Vi bringe dig, o! kolde Jord, det varme,
 Det rige Hjerte af vor tabte Ven,
 Modtag det trætte Støv i dine Arme,
 Og lad det hvile ved dit Bryst igjen.
 Drag snart dit grønne, blomstervirkte Klæde
 Saa blødeligt omkring hans stille Seng,
 Lad Baarens Vinde, Baarens Fugle kvæde,
 Naar blidt de svæve over Skov og Eng,
 For Mesteren den sidste Buggesang,—
 Husk paa, han kvad for os saa mangen Gang.

Modtag, o! Himmel, Sjælen fra sit Fængsel,
 Modtag den os betro'de rige Skat,
 Og kjærligt jevn hans Bei did, hvor hans Længsel
 Ham stadigt Aandens høie Maal har sat;
 Didhen, hvor Jordens svage Sange tier,
 Du lede ham ad stjernesaaete Gang,
 Og lære ham de dybe Harmonier,
 Der evigt om Alherrens Throne klang:
 Hvad her han aned', Toner's hulde Magt,
 Han fatte klart i Englechorets Pragt.

Til dig med Tak sig hæver fromt vor Tanke,
Fordi, o! Gud, du løsde Smertens Baand,
Og aabned' naadigt Støvets snevre Skranke,
Og gjorde fri den lænkebundne Aand.

Nu staaer han for dit Nafsyn, — Verdens Fader!
Og for din Fod sit Regnskab lægger ned;
O! lad os der, blandt Engles Myriader,
Engang ham møde i din Herlighed;
Og sjunge, dig til evig Lov og Pries,
Lyksalige med ham i Paradis!

Musiken.

Han sagde: Bliv! — og mere snelt end Tanken
 Af Jntets Mulm Alverdens Pragt fremstod;
 Stærkt Havet bruusde, Palmen støtted' Ranken,
 Der myldred' Liv i Dal, paa Sjeld, i Flod;
 Og Mennesket med salig Hjertebanken
 For Himlens Blaa sit Dielaag oplod;
 Med Jubel klang den vidtudstrakte Sphære,
 Da Morgenstjernen sang Gudherrens Vere.

Da blev der tyst; — og lyttende med Bæven
 Hvert enkelt Linderværk mod Stjernen saae;
 I Slangens Snigen, Kongeørnens Svæven,
 I Bjergets Elv, i Engens stille Na,
 Ud over Havets Mark, i Spindelvæven,
 Der sittred' blank imellem Green og Straa,
 Hos Mennesket, den unge Skabnings Krone,
 Gjenlød en Efterklang af Himlens Tone.

Men Han, der ædel, stolt og opreist vanke,
 Med Tillid Diet frit mod Hvalvet slaaer,
 Der Alt omfatte tør med sine Tanker,
 Hvis faste Blik selv Tigren ei modstaaer,

Som af et ringe Støvgran Visdom sanker,
 Den eneste, der Gud tilbede kun formaaer, —
 Han Himlens spredte Toner har forbundet,
 Og Harmoniens dybe Gaade fundet.

Et af de stærke Baand, der helligt binder
 Til Himlen Støvet's Børn, er Tonens Magt;
 Skjøndt æ! formasteligt man tidt den finder
 Misbrugt til tom, til høist forsængelig Pragt;
 Fortørnet, lig en taaget Dunst, den svinder
 For sløve Sjæl, hvis Sands den ei har vaft;
 Dog — hvert betydningsfulde Punkt i Livet
 Har til Musikken Hersekkronen givet.

Musikens Stemme byder huldt den Spæde
 Velkommen vær! ved Daabens Kildevæld,
 Vor Andagt hæver den til Naadens Sæde,
 Og yder Trøst hver sønderknuuset Sjæl;
 Naar Brud og Brudgom hen for Altret træde,
 Høitideligt den spaaer dem Fryd og Held,
 Den boer hos dig selv i dit stille Kammer,
 Og smykker Glæden, aander bort din Jammer.

Baldhornet sittrende sin Tone svinger
 Til Jagt igjennem dunkelgrønne Skov,
 Trompeten kalder, og dens Kald bevinger
 Soldatens Mod og Hestens stærke Hov,
 Ved Fløitens Lyd, som rask i Salen flinger
 Smukt ordnes Dansen efter Gratiens Lov,
 Og Cithren tolker Elskovs kjæle Smerter,
 Og aabner Binduer, og aabner Hjerter.

Og endeligt, — naar langsomt vi hendrage
 Til Dødens Hauge, og med matte Trin
 Den trætte Vandrer venligen ledsage
 Til rolig Slummer under bløde Liin;
 Da blander den sin Røst i al vor Klage,
 Sin søde Trøst i Sorgens Malurtviin,
 Og nøder ømt vort Blik mod Himlens Bue,
 Hvor Haabet staaer i Stjerneskrivt at skue.

Saa' stod vi nylig ved en Kunstners Baare,
 En dybt Indviet i den Helligdom,
 Hvor Tonekunstens Væld af rigen Aare
 Udstraaler sig den vide Verden om;
 O! lad os offre ham en skjøn som Taare,
 Han var saa dygtig, ærlig, god og from, —
 Taknemligt mindes ham med kjærllig Klage,
 Taknemligt elske dem, vi har tilbage!

Wbile paa Vandringen.

Priis være Himmelens hvalte Blaa,
 Og dig, o! Dagens demantne Fakkell;
 Tak være alle de Lamper smaa
 I Aftnens Tabernakel!

Langs Strømmens Bove,
 I dunkle Skove,
 Hvor lumste, lurende Farer sove,
 Vi Veien fandt!

Her Dæmringens dustende, milde Bind
 Os kvæger sødt efter Dagens Qualme!
 Her fjøler perlende Dug vor Kind,
 Den drypper fra Fredens Palme;
 Her Druer søde
 Paa Ranken gløde,
 Her Kildens Bølger vor Læbe møde,
 Og No vort Bryst.

Saa dybt i den spirende Blomsterseng
 Det trætte Hoved vi trøstigt dukke,
 Mens Natten gaaer over Mark og Eng
 Vort Sovestammer at lukke;

Snart Sløret svinder
Fra Himlens Kinder, —
Da til vor Vandring vi atter finder
I Varmen Mod.

Da løfter Lærken sig muntert op
Paa sine spæde, klingende Binger,
Den stærke Drn over Fjeldets Top
Sin Tak til Himmelen bringer;
Med gyldne Pande
De Bjerger stande,
Og med Naturens Raab vi blande
Vor Jubelfang!

Til de danske Qvinder.

Hvis Danmark havde Bjerg og Fjeld
 Med stjernefronter Linder,
 Hvor udaf rige Kildevæld
 Det lyse Guld udrinder;
 Da steeg vi ned i Klippens Bryst,
 Med Trolde voved' vi en Dyst,
 Og vandt den røde Skat til Lyst
 For Danmarks hulde Qvinder.

Var Danmarks Himmel altid blaa
 Som danske Pigers Die,
 Og hvis en evig Sommer laae
 Med Fylde paa dets Høie;
 Laae Perler strøet paa Havets Sand,
 Da skulde blank i Gyldenbrand
 En Rosenfrands, en Perlerand
 Om Eders Lof sig føie.

Den bedste Frugt, som Danmark har,
 Paa Tonens Bølger gynger,
 Thi Sungen stadigt Sommer har,
 Og evigt sig forynger;

Vort Fjeld — det er vor Trofsaaand,
 Vor Kjærlighed — en Trylleaaand,
 Vor Sang saa smukt sit Perleaaand
 Om Ederes Hjerter slynger.

Saalænge da med broget Glands
 Vaarsolen høit oprinder,
 Og Vintren frisk sin Stjernekrands
 Om Danmarks Lokker binder;
 Saalænge Bølgen slaaer mod Kyst,
 Vi sjunge vil af fulde Bryst,
 Med mandig Røst, med Liv og Lyst
 Om Danmarks hulde Qvinder!

T o n e r n e.

De slumre dybt i al Naturens Rige,
 Men vaagne brat, naar Mesteren har kalot;
 Af Intets Skjød han lader dem opstige,
 Og deres Slægt har endnu Jngen talt;
 I blid og sagte Flugt de snart hensuse,
 Og snige sig, hvor Intet ellers naaer;
 Men snart med Herskervælde frem de bruse,
 Og deres Seiersraab til Himlen gaaer.

De tjene venligt Sorgens dybe Klage,
 Og dysse den saa saligt sødt til No;
 Det Hjerte, som har ingen Trøst tilbage,
 Sin Qual endnu til Toner tør betroe;
 De laane Elskov selv en Trylletunge,
 Der tolker ømt, hvad Ordet ei formaaer;
 Og Glæden først i Hallen ret kan runge,
 Naar Sangen mægtigt med sin Vinge slaaer.

V i s e.

Livet skal nydes! o! Livet er herligt!
 Vinranken slynger sin Arm jo saa kjærligt
 Fast om vor Jord, som en rødmende Brud;
 Nyd hendes Kysse, før Læberne falme,
 Ranken er Glædens mildtvistende Palme,
 Ja! paa hvert Blad kan vi læse dens Bud.

Tusinde Sangfugle høit i dens Kroner
 Svinge mod Himlen de prægtige Toner,
 Klage saa ømt i dens venlige Læ;
 Evighedsharpen med liflige Vinger
 Nøre de sødt, og mens Strængene klinger,
 Væver af Belyst det hellige Træ.

Dulgt under Løvet, de Templer, vi bygge,
 Jordlivets bedste Klenodier omstygge,
 Kjærligheds Alferne throne deri;
 Salig den Varm, hvor de trende tog Sæde:
 Druer og Toner og Kjærligheds Glæde, —
 Det var en Treklang, en stolt Harmonie!

Brev fra Kiel til Anna Mathea.

Min lille Kjæreste paa otte Aar!
 Jeg hilser dig fra disse Egne;
 Thi, du maa vide, hvor jeg gaaer og staaer,
 Jeg tænker paa dig allevegne.
 Du maa nu ikke troe, det er kuns Digt,
 Mit Hjerte føler stærkt sin søde Pligt;
 Forstaaer du det
 Selv ei saa ret,
 Saa fattes det vel af de Andre.

Men du begriber vel, hvor det er stemt,
 At reise bort fra sine Venner,
 Og sidde her saa dybt vemodig stemt,
 Hvor der er ingen, som man kjender;
 Hvor selv Smaapigerne kun tale tydsf,
 Og hvor slet ingen ret forstaaer mit Jydsf,
 Selv Biin og Mad
 Og Skaal og Fad
 Seer anderledes ud, end hjemme.

Det er jo rigtignok et deiligt Land
 Med Bakker, Skov og grønne Enge,
 Her bruser end det kjære salte Vand,
 Men ak! det varer ikke længe!
 Om tvende Timer reiser jeg derned,
 Hvor Elben vælter sig med Dynd afsted, —
 En Pengesæk
 Kun der gjør kjæk,
 Den Danske falde de Hr. Meier!

I denne By her er et Folkesslag,
 Som gaaer med rød' og hvide Skjorter,
 Med Huer, røde som det danske Flag,
 Og smykkede med gyldne Borter;
 Med Knebelsbarter og med Hageskjæg
 I Binduet sidde de, og ned ad Bæg
 De lange Been;
 Paa Murens Steen
 De slaae med Støvler og med Sporer.

De synge Viser høit i vilden Sky,
 Og dampe stærkt af lange Piber,
 Med Sværd i Haand de gaae omkring i By,
 Og derfor, som du let begriber,
 Man tager af for dem saa dybt sin Hat,
 Thi fik os Een af dem i Brede fat,
 Da var det galt!
 Sligt blev betalt
 Med Hug og Stik af blanken Klinge.

Men skjælv kunsk ikke for mit unge Liv,
Jeg har jo et sagtmodigt Hjerte;
Jeg tænker stedse, saadan blodig Riv
Dig voldte altfor grusom Smerte.
Og hvor i Berden jeg saa kommer frem,
Jeg tænke vil paa Dig og paa dit Hjem,
Jeg bliver din,
Du bliver min, —
Og nu Adjøs! min Annathea!

Ellinors Sværmerie.

Under Granens mørke Grene
 I min Faders Urtegaard
 Tæt ved Kirkemurens Stene
 Sidder jeg saa tidt alene
 I den faure, grønne Baar.

Naar saa Solens Flammelokker
 Dufte ned bag Høi og Krat,
 Helligt klinge Taarnets Klokker,
 Linden mildt i Vinden rokker
 Med sin brede Skyggehat.

Over Nattens høie Himmel
 Vandrer Maanen, klar som Guld,
 Og bag Taagens matte Strimmel
 Synes mig, at Stadens Brimmel
 Vinker mig saa underfuld.

Nattergalen slaaer sin Trille
 Uskyldsbreen og veemodstung;
 Ak! hvi kan jeg, skøndt jeg vilde,
 Ei de dybe Sukke stille?
 Jeg er dog saa frisk og ung!

Anejer og Ungdomslængsel
 Fylde underligt min Varm,
 Hjertet banker i sit Fængsel,
 Bittre Fryd og søde Trængsel
 Farver Kinden luevarm.

Taaren perler i mit Øie,
 Og den er saa tung og stor,
 Over Mark og Dal og Høie
 Gler veemodsfuldt mit Øie,
 Og jeg veed ei ret, hvorfor?

Dog jeg troer: bag Fremtids Dække
 Staaer en Scene, lys og fri,
 Friske Blomster vil den række,
 Længslen dysse, Glæden vække
 I sin fulde Harmonie.

Und mig da den sære Glæde,
 Sukket skaber i mit Bryst;
 Mens min Længsel er tilstede,
 Lad dens Dug kun Rosen væde,
 Disse Taarer er min Trøst.

Parabel af Fr. Rückert.

(Oversat.)

S Syrien, i Orkens Sand,
 Der gik med sin Kameel en Mand,
 Da Dyrets vilde Færd forkynder
 Med Gæt, at Naserie begynder;
 Det syndes ret saa rædsomt snyse,
 At Manden selv af Skræk maa gysse.
 Han løb; og snart en Brønd han saae
 Tilfældigviis ved Veien staae.
 Han hører Dyret bag sig jager,
 Og Rædsel ham alt Mod betager.
 Han krøb i Brøndens brede Mund,
 Han styrted ei, men svæved' kun;
 Thi der var groet en Brombærgreen
 Ud af den brustne Klippesteen.
 Den greb han fat for ei at synke,
 Mens høit han tager paa at klynke;
 Han opad saae, og øined der'
 Kamelens Hoved rædsomt nær,
 Der gridst' ham atter vilde fange.
 Da saae han ned i Brønden bange;

En Drage laae paa Brøndens Bund,
 Og spiled' op sin fæle Mund,
 Som ham at sluge var bered,
 Ifald han skulde glide ned.
 Saa svævende i tvende Farer
 Ham sig en Tredie aabenbarer.
 Der, hvor i Sprækken sig indtrængde
 Den stærke Rod, hvorved han hængde,
 Der sad to Muus, et stille Par, —
 Sort Een, og hvid den Anden var.
 Han saae den Sorte med den Hvide
 Afvexlende i Roden bide.
 De ruskede, saa godt de ævned'
 Og intet Muld om Roden levned',
 Og naar det raslende faldt ned,
 Saa skued' Dragen op derved,
 At see, hvor snart vel Roden brast,
 Og Busken styrted' med sin Last.
 Men Manden, fast af Frygt besciret,
 Af Nød betrængt, af Skræk omleiret,
 I denne Angst, hvori han hængde,
 Forgjæves nu paa Redning tænkte.

Mens rundt han sendte sine Blikke,
 Saae han en lille Qvist at nikke
 Fra Busken, fuld af Frugter søde;
 Da, skjøndt hans Frygt ei gandske døde,
 Saae han ei meer Kamelens Brede,
 I Bandet Dragen ei dernede,

Ei Musenes Forræderstik,
 Da Bærret han for Die fik.
 Han Dyret lod foroven larme,
 Og Dragen lure i sin Harme,
 Og Musene ved Siden gnave,
 Han lædsker sig med Bussens Gave,
 Det tykkes ham et herligt Gode,
 Han Frugter spise, veltilmode,
 Og ved den Sødhed, som de gjemde,
 Han al sin Qual og Frygt forglemde.

Du vil, jeg nævne skal den Mand,
 Der saa sin Frygt forglemme kan?
 Saa viid, min Ven, Du Manden er,
 Og Gaadens Løsning har du her.

Hiin Drage dybt paa Brøndens Bund
 Er Dødens evigt aabne Mund;
 Kamelen, som ham Skræk indgjød,
 Er Livets Angst og Livets Nød.
 Du selv maa mellem "Døen" og "Leven"
 Bed Verdens grønne Løvgreen svæve;
 De Evende, som paa Roden tærer,
 For dig og Grenen, der dig bærer,
 At styrte ned i Døden brat,
 De Muus, de hedde Dag og Nat.
 Den Sorte gnaver vel forborgen
 Fra Aften stille indtil Morgen;
 Fra Morgenrød til Aftenstjerne
 Den Hvide gnaver Rodens Kjerne;

Dog, skjøndt forladt af Hjælp og Trøst,
Dig lokker Bærret: Sandsens Lyst,
Saa du Kamelen: Livets Nød,
Saa du i Vandet Dragen: Død,
Saa du de Smaadyr: Dag og Nat,
I Sorgløshed forglemmer brat,
Og kuns til Frugten staaer din Tanke,
Som du paa Gravens Bred kan sanke.

S k i t t e.

D, Phantasi! du rige Fugl, som sidder
 I Dschinnistan paa gyldne Green,
 Og frydes ved betydningsfulde Qvidder,
 Der strømmer fra din Strube reen,
 Imens du nipper af de søde Frugter,
 Som glimre under Bladets Læ,
 Og drikker af det Sølvvæld, der bugter
 Om Kundskabs eviggrønne Træ:
 O! sving dig gennem Lustens Saphirstrømme,
 Og sæt dig her paa Liliens Barm,
 Og lær mig een af dine dybe Drømme,
 Lær mig din Sang, saa stærk og varm!
 Saa lød min Bøn! — da hørde jeg en Susen,
 Saa mild som Wetherharpens Klang,
 Som fjernt i Mattens Taushed Vølgenes Brusen,
 Der ruller mod den dunkle Bang,
 Mit Hjerte slog som Elsk'rens ømt og bange
 Ved Elskerindens Klagesang,
 Og mine Sukke blev saa vemodslange
 Som hendes Kys den første Gang.

En herlig Glands fra Osten ud sig spredte
 Som smeltet Guld med Purpur i,
 Fra Glorien Phoenix sine Vinger bredte,
 Og fyldte Alt med Melodie.
 Den daled' ned fra Himlens Azurzoner,
 Og sad paa Liliens Gomsruskijød,
 Den rystede sit Hoveds Demantkroner,
 Og mig en sælsom Frugt tilbød.
 Jeg lagde Tryllebærret paa min Tunge,
 Da strømmed Luer til min Barm,
 Jeg hørde Fuglen underfuldt at sjunge,
 Imens den vugged Liliens Karm.
 Da stimled' Taagesyner op af Jorden,
 De myldrede fra Himlen ned,
 Og tumlede sig om i vild Uorden
 Liig Brændingen ved Havets Bred!
 Mit Blik blev klart! — jeg saa igjennem Brimlen,
 Den mørke Land, som styred' Alt,
 Kun sjelden gjennem sorte Sky fra Himlen
 En lille venlig Straale faldt.
 Alt Landet vidt og bredt var vildsom Hede,
 Hvor Tidslen høi paa Algren stod,
 Hvor Herremanden skjalv for Bondens Brede,
 Der fordred' Frihed eller Blod.
 Hist strafde Leiren ud de hvide Telte
 Med Faner, Krigsraab, fjern og nær,
 Stridshingsten steilede, og frisk fra Belte
 Drog stærke Mænd de brede Sværd.
 Hos Marktenterken høit sprudled' Binen,
 Og Tærningen paa Trommen sprang,

Et pudsigt Qvad lød flink til Violinen,
 I Bals sig Karl og Pige svang.
 I Borgesal jeg skjønne Frøkner skued';
 Og Bondepigen ved sin Teen, —
 Hver græd for al den Bee, som Landet trued',
 Og bitterligt for endnu Een.
 Den røde Hane goel, og slog med Vinge
 Ud over Slot og Bondeby;
 Hei! Bøssers Knald, og Lyn af blanken Klinge,
 Trompeters Skrald blandt Baabengny!
 See, Flugten strammed' voldsomt over Broen,
 Ak! nøgne Qvinder, spæde Børn!
 Men Bønderflokken styrted' frem af Loen
 At møde Kampens grumme Døn.
 Imod Soldatens Flint og Hellebarde
 De førde Pleiel, Fork og Lee;
 I Nattens Mulm Landstormens lyse Barde
 Fra Høi til Høi jeg kunde see.
 Paa Mark, i Skov, ved Møllen dybt i Dalen,
 I Kroen ved det sulde Kruus,
 I Borgestuen og i Herresalen
 Den fæle Tvedragt svang sit Blus.
 Der gik en mørk Gestalt igjennem Stinlen,
 Medlagde lumsk sit Helvedraad;
 Dog stundom stæeg, som Soning, op mod Himlen
 En lysende og herlig Daad.
 Thi Kjærligheden sneeg sig øm og bange
 I Ondskabs skumle Labyrinth;
 Snart vandt den Kraft paa sine Pilgrims gange,
 Og trodsed' Mørket kjækt og blindt.

I Stormens Larm den hæved' sine Sange,
 Og lysde Haab i mangen Braa,
 Den Evedragts fule Dæmon tog til Fange,
 Og lod saa Fredens Time flaae.
 Uveirets Sky sank ned i Mørkets Gruber,
 Og Landet blev en festlig Sal,
 Hvor Krigens Pauker og de blanke Tuber
 Klang høit til skingrende Pokal.
 Paa rette Hoved Kronen sad, den blanke,
 Alt blev saa tyst; — fra hver en Hu
 Jog Friheds søde, hellighøie Tanke
 Hvert Minde om den svundne Gru!

Da vaagned' jeg, og Suglen var forsvunden,
 Fra Søen visted' Morgenvind,
 Jeg sad saa eensom, tankesuld i Lunden
 Med inderligt bevæget Sind.
 Da voved' jeg at strække mine Hænder
 Til Harpens gyldne Straalerad,
 Og aanded' ud den Gld, i Hjertet brænder,
 Med salig Fryd i dette Qvad!

M i s m o d.

Hvor tomt mit Hjerte! af hvor øde!
 Min Himmel er saa dunkelgraa,
 Ei Nattergalens Toner søde
 Kan mere mig til Sjælen gaae.
 Hvor mat og usel selv min Klage!
 Der er ei Gnist af Kraft tilbage,
 O! gid jeg under Mulden laae!

Jeg har ei Fryd, jeg har ei Smerte,
 Jeg kan ei Blomstens Duft forstaae,
 Og Tornen stikker ei mit Hjerte,
 Thi det har reent forglemt at slaae;
 Mig Livets stærke Bøvelsange
 Gjør hverken freidig eller bange,
 Den indre Streng de ikke naae.

Naar mine vakre Benners Glæde
 Mig lokker fra min stille Braae,
 Naar Rankens purpurgyldne Bæde
 Som Band mig over Tungen gaae,
 Og deres Haandtryk, deres Blikke,
 Saa ærlige, dem kan jeg ikke
 Som fordum ærligt svare paa.

Der var engang en herlig Pige
 Som kjærligt mig i Diet saae;
 Det Blik var da mit Himmerige,
 Thi Himlen selv var ei saa blaa!
 Nu kan i hendes Børnegruppe
 Den usle, kolde, unge Gubbe
 Med slukt Erindring roligt staae.

Ei Alvor, Skjæmt, det Bittre, Søde,
 Ei Dag, ei Nat med Stjerner smaa,
 Ei freidigt Liv, og ei det Døde
 Kan bringe Hjertet til at staae;
 Hvor mat og ussel selv min Klage!
 Der er ei Gnist af Kraft tilbage, —
 O! gid jeg under Mulden laae!

K l a g e.

Mauez i Tyrol 5te Novbr. 1830.

Min Bei er tung,
 Min Død blev let,
 Thi mat er alt mit Hjerte;
 Skjøndt jeg er ung,
 Er jeg saa træt,
 Hvert Sjed mig volder Smerte.

Der var en Stund,
 Da jeg var glad,
 Min Vandrings Roser smukke,
 I Mark og Lund
 Bed Blomst og Blad
 Jeg henrykt kunde sukke.

Min Barm blev øm,
 Og Taaren steeg,
 Men den blev aldrig bitter,
 Mig Livets Drøm
 Blev tidt en Leeg
 Bag Rankens muntre Gitter.

En Helligdom
 Mig Tiden var,
 Et evigt, stort Exempel,
 Og ydmyg from
 Min Tanke bar
 Dens klartudtrykte Stempel.

Men dybt jeg sank
 I Mulm og Nat
 Med fæle Feberdrømme, —
 Min Stjerne blank
 Forlod mig brat
 Paa Livets vilde Strømme.

Det er mig selv,
 Der fræk og stolt
 Min Engel har forjaget! —
 I Friheds Elv
 Der er saa koldt!
 Der fandt jeg mig bedraget.

Skjøndt jeg er ung,
 Er jeg saa træt,
 Og mat er alt mit Hjerte;
 Min Bei er tung,
 Min Død blev let, —
 Det blev den sidste Smerte.

Winterlandskab.

Sneen dækker Mark og Mose,
 Skoven staaer saa mørk og bruun,
 Blank i Vest gaaer Dagens Rose
 Vort af Vintrens blaae Poulun.

Faushed boer paa Eng og Høie,
 Stjernen tindrer klart i Luft,
 Hver en Busk har lukt sit Die,
 Hver en Stilk har gjemt sin Duft.

Alle Blomsterbørn derude
 Sove nu saa sødt og tæt
 Ei den hvide Buggepude
 Trykker deres Nandedræt.

Poppelpilens Hoved hælder
 Tankefuldt, med Snee belagt;
 Af, den drømmer vist, — hvad gjælder?
 Om sin rige Sommerdragt!

Det er mørkt i Skovens Tale,
 Og mens Natten er saa stil,
 Lyder Jægerhornets Tale,
 Af! hvem mon det taler til?

Jægren staaer ved Degnens Bolig;
 Mon han er paa rette Spor?
 Mon nu hver en Barm er rolig,
 Som bag disse Bægge boer?

Møllehjulets Larm forstummer,
 Kulden binder Slusens Fald;
 Hanen galer, Koen brummer
 I den lune Vinterfald.

Flittigt i den lille Stue
 Træder Pigen Koffens Hjul;
 Rødtligt brænder Lampens Lue,
 Kaffelovnen buldrer huul.

Karlen staaer ved hendes Side:
 •Reis dig, Lise, fra din Stol;
 Thi paa Kroen, maa du vide,
 Har vi Fløiter og Fiol.◦

Ned fra Herregaards Alleen
 Farer frem et Kanetog,
 Ud det slynger sig paa Sneen
 Som en broget Kanglesnog.

Først Grevinden med Gemalen,
 Saa en Frøkenstare skøn,
 Gouvernanten sidst i Halen
 Kjører der med Provstens Søn.

Her bag Skoven hos Baronen
 Er der Lystighed og Bal,
 Blanke Lys i Lysekronen
 Lindre fra den høie Hal.

Dreieude de brede Drer
 Hjorten staaer ved Skovens Bræm,
 Undrende hvad Klang den hører
 Bakt udi dens stille Hjem.

Men af Fiskedammen kræver
 Nu sin Mad den hvide Naag;
 Dog fra Fadet ei den hæver
 Sjens faste, tunge Laag.

Ynglingen paa blanke Skøiter
 Svæver frem i krumme Sving,
 Binden om hans Drer fløiter,
 Men han ændser ingen Ting.

Hisset i det lyse Kammer
 Benter ham et lystigt Lag,
 Latter, Sang og Vinens Flamme
 Og Tobak og Favnetag.

Mens han Maalet kjæk forfølger
 Kraftigt skiftende sin Tod,
 Svømmer gjennem Lustens Bølger
 Sangen lifligt han imod.

„Vivat Bacchus! stolte Herre!
Naadigt gjæst vor lille Flok;
Til at prise dig, desværre
Findes aldrig Tunger nok!“

Men jeg stod paa Kjæmpehøie,
Stirred over Egnen hen,
Hvad jeg skued med mit Øie,
Tegned jeg med Blæk og Pen.

P h a n t a s i e.

Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
 Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmøe!
 Hist fra din Fødestavn, over Kattegats Bølger,
 de grønne,
 Hid gennem Stadens Larm sig trængde dit Nygte
 saa venligt,
 Prisende høit dit Navn og høit dine tusinde Kunster,
 Mange som Havets Sand, hver blank som Stjernen
 paa Himlen!
 Aldrig saae dig mit Øie; men Øret drak saa begjærligt
 Hver en Tone, som klang, berømmende dig og din
 Ynde;
 Hvert et Ord var en Gnist, den slog i mit Bryst
 som en Lynild,
 Tændte hver Draabe Blod, der bruser igjennem mit
 Hjerte,
 Gav mig et høiere Liv, et Liv, jeg før ei har levet,
 Glemte er den svundne Dag, en blankere Sol er op:
 runden!
 Liffigt toner min Sang; thi Strængene taler om dig jo:
 Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!

Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjold:
møe!

Ak! hvi skiller os da den bjerghøie Bølge, den
fortblaae!

Gid jeg kun aandede hist den Luft, som qvæger dit
Hjerte,

Ak! som fylder din Varm, og hæver de svulmende
Bryster,

Kunde jeg høre din Røst, og varmes i Dinenes
Straalhav:

Tidligt, før Vaarsolen steg, vi roede paa blinkende
Havsfjord,

Meded' med Silkesnor, os hældende ud over Vaaden,

Eller vi droge et Baad, os støttende fast paa vort
Fodblad,

Talde saa siden i Røe paa Bredden de sprællende Smaa:
fisk.

Hornet kalder til Jagd, alt snuse de koblede Hunde;
Kom, o! Huldeste kom, din Ganger vrinsker i Gaarden,
Bygget let som en Hind, og tygger den skumhvide
Mile,

Stolt af at bære dig frem over Mark, gjennem
Skov, ind i Krattet!

Kom, lad mig løfte dig op! — ha! søde, kostbare
Byrde!

Rankjo kneiser du der med de hvide, viftende Strudsfer
Hvit paa den sorte Hat, ned strømme de bølgende Lokker.

Hen over grønne Eng vi tumle de vælige Heste,

Skyggen modtager os da! gjennem Buss og Løvværk
med Rasken

Fare vi flink afsted; — hør Bøssen knalder ved
 Mosen,
 Jægerens vilde Raab, og Glam af de sporende
 Hunde!

Hjorten faldt i sit Løb, og Donerne have vi fundet
 Fulde af spættede Fugle, nu Krumhornet raaber os:
 kom! kom!

Vel da, vi skynde os hen, hvor Druen perler i Glasfæt,
 Druen, som fødtes i Syd paa Spaniens brogede Høie!
 Sæt dig i Græsset her, hvor Egen hvælver sin
 Krone;

Jægere støder i Hornet! min Dronning hæver Po-
 kalen!

Maatte jeg, yndige Pige, blot eengang kysse din Læbe,
 Favne dit smækkre Liv — mit Hjerte siger det forud, —
 Vistnok drak jeg en Nuus, at aldrig meer jeg blev
 ædru!

Her, mit Hjertes Nøe! jeg rækker dig rullede Blade,
 Komne fra Cubas De; see, tænd dem, Elskte, ved
 Urnen!

Altfor salige Blade! J kysse de friske Læber,
 Vist er' J bedre end jeg: den Salighed slukke mit
 Liv ud!

Hjemad ride vi nu, og Vestens Blade med Virak
 Hvirvle som hvidblaae Skyer bagefter de travende
 Hopper.

Aftenrøden i Vest, som farved din Lok og dit Ansigt,
 Sank udi Havets Skjød, da let du sprang af din
 Ganger.

Læg din fjedrede Hat, og flæt dine kulsorte Lokker,

Hist i den sunklede Sal man venter dig, Gulde,
med Længsel.

Stolte Møe! du hersker i Tonerne's Rige som Dronning,
Lokker af dreiede Nør og af spændte Strænge, —
o! Troldom!

Hjertegribende Klang, lig Alfernes Stemmer om
Natten.

Dybt i mit Bryst stærkt toner din Gjenklang; un-
derligt klager

Der Hoboernes Røst, som Elskerens venlige Matsang,
Hornet sukker saa dybt, det tyder den Længsel, mig
tærer,

Og Violinens Stræng mit Elskovsliv og min Flamme;

Contrabassen gaaer sin faste, stadige Grundgang,

Klinger udi min Barm, som Trost, evig og fjeldfast.

Brusende Bisaldsraab dig møde fra Læbe til Læbe:

Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!

Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmøe!

Hører du hisset alt de spillende Toner af Fløiten?

Vil du, Bedste, som jeg, saa svæve vi ned gennem

Nækken,

Og din ringede Lof vil vifte om Lilier og Roser;

Eller vi slynge os rundt i Balsens svævende Søgang,

Du, en fyrig Komet, fordunkler med Straalen hver

Stjerne.

Salighed, af uden Maal! du hviler dig her i min

Arm trygt,

Tæt ved mit bankende Bryst; — du hører, det ban-

ker af Længsel?

Nei! du er rolig og glad, mig evigt min Lue fortærer!

Dækket faldt fra mit Blik; jeg stod i Matten
 og drømde
 Af! den lifligste Drøm, nu tier min Harpe forfærdet.
 Ene stander jeg her, og stirrer mod Himlen og Stjernen,
 Strækker min Arm imod Vest, og favner kun nat-
 lige Windpust.
 Vift over Land, over Søe, bring hende mit Suk
 og min Klage!
 Af! hun ændser dem ei, hun ahner jo aldrig min
 Elskov!
 Rolig du stormende Bryst, mit bankende Hjerte sov
 sødt kun!
 Fryd dig, at du i Sang de pinende Qualer kan
 lindre,
 At du ved Harpens Stræng kan tolke, hvad evigt
 du lider,
 At du kan prise den Møe, som aldrig Diet har
 skuet, —
 Syng ved Dag og ved Nat af fuldeste Bryst hendes
 Priis da:
 Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
 Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmøe!

Naar kommer Høsten?

Naar Vidſken den knalder,
 Og Poſthornet ſkralder,
 Og kalder Studenten, din Kjærest, herfra,
 Naar Bognen forsvinder,
 Og Taaren den rinder,
 Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker du da?

Du ſidder bag Rude,
 Og lytter hiſtude
 Til Klangen, ſom døves af ſusende Wind;
 Snart intet du hører,
 Dit Die du tørrer,
 Mit søde, lille Hjerte! og tørrer din Kind.

Naar Storkene reiſer,
 Og Aſteren kneiſer,
 Og viſer med Pral os ſit ſtribede Blad,
 Jeg kommer tilbage; —
 Saa ſtands da din Klage!
 Mit søde, lille Hjerte! du ſkal være glad!

O! græd dog ei mere!
 Gaae ned at spadser,
 Hvor Kirsebærtræet neddrykker sin Dyd;
 Der var det, vi lovte
 Hinanden saa ofte,
 Mit søde, lille Hjerte! al Elskovens Fryd.

Jeg sidder ved Kroen
 Hos Bækken paa Broen,
 Og skriver dig Vers, imens Aftenen er smuk,
 I Bølgernes Rinden,
 Og Luften i Linden,
 Mit søde, lille Hjerte! jeg hører dit Suf!

Og alt som du sukker,
 Jeg tænker, du plukker
 En blomstrende Stjerne med Fingren itu:
 „Han elsker af Hjerte,
 Med Længsel og Smerte!“
 Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker saa du?

Lad Blomsterne alle
 Kun visne og falde,
 Snart Høsten frembærer i Kjorteiens Flig
 Af Frugterne søde
 De gule, de røde,
 Mit søde, lille Hjerte! for dig og for mig.

Dem skal vi saa plukke,
Og alle de smukke,
Al Høstgudens Rigdom skal du nyde heel;
Men hvad som kan saare,
Hver Torn og hver Taare,
Mit søde, lille Hjerte! skal være min Deel!

W i l s e n.

Alt! du sidder fjernt derude
 Midt i Vintrens raee Natur,
 Gjemt bag Bindvets blanke Rude
 Som en Nonne i sit Buur!

Lille, ranke, blonde Pige
 Med den rosenrøde Mund,
 Snart vil Storm og Sneee bortvige,
 Vaaren vaagne af sit Blund.

Blusfer da, min fine Lillie!
 Du saa varm i Vintrens Slud,
 Da vil vist paa grønne Lillie
 Vaaren faare dig til Brud!

Alt jeg seer hans Hofmænd ranke,
 Rose, Neglik og Biol,
 Hyacinthen og den blanke
 Tubaroses gyldne Skaal.

Paa din Vandring vil de stimle
 Rundt om deres Dronnings Sjed,
 Og af dine Dines Himle
 Drikke Himlens Salighed.

Dog — saalænge Jis vil bære
Over Søen til din Bo,
Skal mig Sorgen ei besnære,
Men mit Hjerte have No.

Jeg vil i din Skjønheds Sommer
Slukke al mit Hjertes Tørst;
Naar din Brudgom, Baaren, kommer,
Mig det vorder Vinter tørst.

Flyv Fugl, flyv.

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bove!
 Nu kommer Natten saa sort,
 Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove,
 Dagen den lister sig bort;
 Skynd dig nu hjem til din fjedrede Mage,
 Til de guulnæbede Smaa;
 Men naar i Morgen du kommer tilbage,
 Siig mig saa alt, hvad du saae!

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bølge,
 Stræk dine Binger nu vel!
 Seer du to Elskende, dem skal du følge,
 Dybt skal du speide deres Sjel.
 Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide
 Kjærligheds smigrende Lyst,
 Alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
 Burde jo tolke min Røst.

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Rislen,
 Kjærlighed kalder dig hjem;
 Sæt dig nu fjønt mellem Løvbuskens Hvislen,
 Syng saa din Kjærlighed frem!

Kunde, som du, jeg i Ætheren svømme,
 Veed jeg nok, hvor gif min Flugt;
 Jeg kan i Lunden kun sukke og drømme,
 Det er min Kjærligheds Frugt.

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bølge,
 Langt, langt bort i det Blaae!
 Ænsomt i Skoven ved fjerneste Strande
 Seer du min Havre at gaae.
 Gulbrune Lokker de flagre i Vinden,
 Let er hun, rank som et Ar,
 Diet er sort, og Roser har Rinden,
 Af! du kan kjende hende strax!

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Brusen,
 Dybt drager Natten sit Suk!
 Træerne hvikke med ængstelig Susen,
 Hils Godnat med et Buh!
 Har Du ei lyttet til mangefold Smerte
 Selv hos den fjedrede Flok?
 Siig et Godnat til mit bævende Hjerter!
 Siig det, du veed det jo nok?

Haandværksbønden synger.

Lille Cathrine!

Hvi bær du det deilige Haar,
Som dig om Kinderne slaaer
Glindsende blødt?

Sig mig, er det ogsaa Net?
Fange mit Hjerte i Net!
Nu har det slagret sig træt,
Ja! næsten dødt!

Lille Cathrine!

Du viisde den spædeste Fod,
Hvor som i Dandsen du stod
Den sidste Gang.

Liflig du var for Sind,
Kjærlighed listed sig ind,
Mens jeg i Tonernes Bind
Henrykt dig svang.

Lille Cathrine!

Hvor trofast jeg favnede dig!
Ik! men det gavnede mig

Dog jo kun lidt!
 Rigtignok var du saa mild;
 Ja men dit venlige Smil
 Tændte i Hjertet en Ild,
 Men kuns i mit.

Lille Cathrine!
 Nu kommer vel Baaren med Grønt,
 Svinger sin Fane, saa skjønt
 Blomsterbrodeert;
 Jeg vil i Lundene gaae,
 Fuglene hører jeg paa,
 Hjertet vil hoppe og slaae
 Dmt og geneert.

Lille Cathrine!
 Saa spørger jeg Kufferen ad
 Hift mellem Bøgenes Blad:
 Naar skal jeg døe?
 Svarer den: det skal du snart!
 Tænker jeg: det var da rart,
 At du dog før din Depart
 Saae denne Møe!

Lille Cathrine!
 Naar skal vi nu samles igjen?
 Glemmer du ganske din Ven,
 Inden vi sees?

Karet omdreier sin Rok,
Du har forgjettet mig nok,
Da kommer Beileres Flok,
Ja vel en Snees!

Lille Cathrine!

Jeg elsker dig inderligt ømt!
Det har du aldrig vel drømt,
Ik! men kun jeg!

Snart vil jeg si'ge dig det,
Pige! forstaaer du mig ret,
Da skal jeg lystig og let
Gle til dig!

O! var jeg!

O! var jeg Kammen i dit Haar!
 Med disse Lokker gyldne, rene,
 Som volde dybe Hjertesaar,
 Jeg, prydet med Golkondas Stene,
 Mig kunde inderligt forene; —
 O! var jeg Kammen i dit Haar!

O! var jeg Kjeden om din Barm!
 Hvor skulde jeg mig smidigt føie;
 Jeg blev da vist saa elskovsvarm,
 At Sneen smelted, og dit Dje
 Du vilde kjærligt mod mig bøie;
 O! var jeg Kjeden om din Barm!

O! var jeg Uhret ved dit Bryst!
 Da maatte jeg jo med dig vanke;
 Med evig sød urolig Lyst
 Jeg kunde mod dit Hjerte banke,
 Og lytte til din skjulte Tanke; —
 O! var jeg Uhret ved dit Bryst!

O! var jeg blot den lille Hund,
Som hviler ydmygt ved din Side,
Da kysfed mig din Rosenmund,
Du loffed mig med Ord saa blide,
Du flapped mig med Hænder hvide; —
O! var jeg blot din lille Hund!

Men jeg er ei din lille Hund,
Jeg funkler ei som Kam i Haaret,
Mig kysfer ei din Rosenmund,
Du har som Lænke mig ei baaret;
Og, skjøndt du har til Død mig saaret,
Jeg er dig mindre end din Hund!

A f s k e d.

Der staaer et Huus paa Sjellands De
 Smellem to grønne Linde;
 Ved Porten en lodden Hund mon gjøe,
 Og over den mørkegrønne Søe
 Der gaae de svale Vinde.

Hos Døren sidder en gammel Mand,
 Han har saa hvide Lokker;
 Han lukker sammen sin Bog paastand,
 Og tager op sin Kjæp af Sand,
 Og venligt mod mig rokker.

I Stegerset gaer den travle Liv,
 Dog gaer hun let som Hinden;
 Hun bærer de Nøgler ved sit Liv,
 Og nynner saa smaat til Tidsfordriv,
 Og klapper mig peent paa Kinden.

I Stuen sidder min unge Brud,
 Just hun, den Rosenlue!
 Hun er saa rank som et Poppelskud,
 Hun er den deiligste, ved Gud!
 Mit Dies Lys monne skue.

Der var en Dag, jeg sagde Adieu
 Til dem og den hulde Datter,
 Til Hunden og til den grønne Søe;
 Jeg reisde bort fra Sjellands De; —
 Naar skal jeg see den atter?

„Adieu, adieu! du blonde Møe,
 Adieu! du gamle Qvinde!
 Du djerve Olding, du maae ei døe!
 Jeg kommer igjen til den blanke Søe,
 Jeg glemmer jer ingensinde.“

Saa gif jeg over Heden brat,
 Jeg hvilde mit Hoved ved Tue;
 Skjøndt Stormen visted' med sin Hat,
 Og Duggen faldt i skumle Nat,
 Ei skufdes mit Hjertes Tue.

Med Suk jeg op paa Bognen sprang,
 Da Solen udstak sin Kjerte;
 Skjøndt Vidsten knaldede, Hornet flang
 Det døvede ei den Længselsfang,
 Som spillede i mit Hjerte.

Vær trofast Vige, jeg er dig tro,
 Hvorhen min Fod saa vanke.
 Ak! i min Barm, — det veed du jo! —
 Dit Contrafei skal venligt boe,
 Og stadigt i mine Tanker.

Thi gjemmer Sjellands Blomstervang
Et mere trofast Hjerte,
End det, som digtede denne Saa, a,
Saa gid jeg synge sidste Gang
Min Elskovs Fryd og Smerte!

G j e n s y n.

Saa stod jeg da paa Sjellands Strand,
 Det var saa længe siden!
 Til Søen med sin grønne Rand,
 Og til min ranke Lilievand
 Jeg skyndte mig, som Tiden.

Min Længsel brændte paa min Kind,
 Høit sprudled' Hjertets Kilde;
 Jeg sneeg mig gjennem Haugen ind,
 Da skreeg en Ravn i høien Lind; —
 Han meende mig det ilde!

Jeg ind i Hasfelgangen treen,
 Her maa hun sikkert være?
 Paa Bænken sad hun med end Een,
 Ham kysset hun bag Hækkens Green,
 Og kaldte ham sin Kjære.

Jeg slog det sidste Elskovsblik
 Med Beemod paa min Skjønne,
 Paa hendes Djes Luedrif,
 Og paa det gyldne Haar, hun fik,
 Den Rose i det Grønne!

Men da jeg tog saameget Mod,
 At titte ind bag Qvisten,
 Og see det fine Mælk og Blod,
 For hvem den Lille mig forlod, —
 Saa var det Contoristen.

Jeg lod dem sidde og gik bort,
 Og skrækked dem slet ikke;
 Mit Mandedræt blev kun lidet kort,
 Og Taaren steeg, saa det blev sort
 Som Nat for mine Blikke.

I Kjøkkenet jeg traf Mama
 Ved Stegen og ved Kagen:
 „Min Gud! hvor kommer De dog fra?“
 Og Fruen var saa fornem da,
 Hun tog mig ei om Hagen.

Mit Hjerter var saa fuldt af Gru,
 Men det blev meget værre;
 Selv Sproget var forandret nu,
 Og hvor det før var Du og Du,
 Der kaldte de mig Herre.

De gav mig Biin og liflig Mad,
 Høibords blev jeg placeret;
 Men som vi nu fring Dugen sad,
 Og langede til blanke Fad,
 Det var dog saa generet.

Min Taare ned i Glasfet flød,
 Jeg kunde ikke for det;
 Den Biin, som før var mild og sød,
 En Malurtstrøm til Hjertet gjød,
 Og qualte voldsomt Ordet.

Den frozne Fornemhed, jeg saae,
 Den havde reent forstemt mig;
 Jeg ilede ud, hvor Hunden laae,
 Han havde med sin Lænke paa
 Dog ikke ganske glemt mig.

Af Sorrig blev jeg tankesuld
 Til Kirkegaarden drevet;
 Den gamle Mand, som laae i Muld,
 Han var mig vistnok blevet huld,
 Ufald han havde levet.

Det var da de tre lange Nar
 Med deres dunkle Gaader!
 Naar os et Glimt af Haab opgaar,
 Vi stakkels Mennesker, vi spaaer; —
 Men Een er kun, som raader.

S o n e t.

D! hulde Søvn, du naadigt dig forbarne!
 Saa fast du mig i dine Lænker binde,
 At glad jeg skuer Liv og Lys at svinde,
 Med dem forgaaer jo al min Sorg og Harne;

Du bære mig i dine bløde Arme
 Til Drømmens Land, hvor ingen Taarer rinde,
 Hvor min troløse Ven jeg tro kan finde,
 Han trykker der min Haand med vante Barme;

Der driffes Glemsels Væld af fulde Skaaler,
 Kun Glædesuf fra lette Hjerter iler,
 Og Salighed om alle Læber straaler;

Der evig Fred paa hver en Pande hviler,
 Der er min Elskte mild; kun der hun taaler,
 D! sjeldne Fryd! at jeg til hende smiler!

S o n e t.

Jeg glemme Dig? Hvorhen sig Diet vender,
 Jeg skuer svage Glimt af dine Ynder:
 Din purpurrøde Kind, naar Dag begynder,
 Dit Affsedsblik, naar Solens Affsced brænder;

Som Lilien er din Barm, de hvide Hænder,
 Og Maanen mig dit Die fromt forkynder;
 Men intet lignes kan i Nord og Sønder
 Af! ved dit Hjerte, naar man ret det kjender!

Jeg glemme Dig? nei altfor dybt jeg føler
 I Barmen end den Brand, som intet kjøler,
 Skjøndt du saa grusomt med min Smerte leger:

Som en Magnet jeg mod min Stjerne peger,
 Du straalers høit, jeg sjunket er i Støvet:
 Du er den røde Frugt, og jeg er — Løvet.

S o n e t.

Som naar en Draabe, født i Morgenrøden,
 Selv i sit Fald med tusind Farver praler,
 Og blank i Muslingdyrets Varm neddaler,
 Som ubevidst modtager Wethersøden;

Og føler snart saa stærkt den indre Gløden,
 At Skallen sig som Himmelbuen maler,
 Men dog sin Skat med Livet dyrt betaler,
 Thi Perlen bliver moden først med Døden; —

Saaledes er min Elstov i mit Hjerte
 En himmelsk Draabe, der med alt det Søde,
 Som Jord og Hav og Eden har i Eie,

Fortærer Livets Kraft, men trods sin Smerte
 Dog lader mig i hellig Belyst gløde,
 Indtil den strækker mig paa Gravens Leie!

S o n e t.

Dg da mit Hjerte saa var dødt, og stille
 Det nedlagt var i Brystets Sarkophage,
 Paa Kistelaaget Sorgen sad tilbage,
 Den stirred følt med sine Blik, de vilde;

Men bort fra Stedet vandrede den lille,
 Den kjære Flok af mine Glædesdage,
 Som sortindhyllet og med Bemodsklage
 Paa Graven havde tømt sin Taarekilde! —

Da lød et sødt: Vaagn op! — Dg Sorgen flyede,
 Det kom fra hende, som jeg ikke nævner,
 Fra hendes Dines Straaler Dagen gryede!

Op kraftigt Hjertet foer af Dødens Dvale,
 I Livets Kamp det atter freidigt stævner,
 Dg hver dets Daad skal kun om hende tale.

Howdan hun er?

1.

Hun skildres ei med Pen og Blæk,
 Det føler jeg med salig Smerte;
 Men disse svage, usle Træk
 Skal dog nok røre mangt et Hjerte.

2.

Naar hun blandt ældre Piger staaer,
 Er hun saa smuk, som det er trolig,
 At Psyche var i Ungdoms Vaar,
 Da hun blev ført til Amors Bolig.

3.

Hun staaer iblandt de Yngstes Flok
 Som Julens Engel, der fra Himlen
 Til Barnet bringer Glæde nok,
 Men selv den Gladeste i Brimlen.

4.

Hun er saa ung, som Iofens Knop,
 Der viser os det stærke Røde,
 Og just vil sprænge Vægret op,
 For ret i Elskovs Sol at gløde.

5.

Nig er hun ei for ung og varm!
 Nei, det er just min største Lykke;
 Jeg hende da med mandig Arm
 Skal til mit unge Hjerte trykke.

6.

Men tænk dig hendes Diekast!
 Som Aftenstjernens Elskovsminer,
 Naar den med sød, urolig Hast
 Bag Solens Natteleie triner.

7.

Hun har et Smil omkring sin Mund,
 Som naar en Lilie fra sin Stengel
 Seer mildt sig selv paa Kildens Bund,
 Og tænker: det er Liliens Engel!

8.

Borherres Himmel næies jo
 Med Dagens Fakkell, Nattens Kjerte!
 Jeg seer paa een Gang Stjerner to,
 Som gjør en Himmel af mit Hjerte.

9.

Med en Tilskuers hele Gld
 Jeg hendes Blikke tidt udpønser,
 Og seer et Elskovsskuespil
 Bag hendes Dines Silkefyndser.

10.

Saa reen som Vaarens Rosenkjer,
 Saa sorgfri gaaer min Elskerinde,
 Og ahner ei det Eventyr,
 Hun spiller i min Barm, herinde!

11.

Skal vi da slutte vor Contract?
 Jeg Romeo, Du Giuliette?
 Vi spille tll den fjerde Act,
 Den femte vil vi reent udslutte.

12.

Staaer hun mig fjern, hver Blomst jeg seer
 Som svage Glimt af min Veninde;
 Er hun mig nær, mit Die meer
 End alle Blomsters Pragt kan finde.

13.

Hun synger ei, — det vide vi, —
 Men hendes Røst dog er, pag Ære!
 Et fromt Musikacademie, —
 Der skal mit Hjerte gaae i Lære.

14.

Hun dandser ei; men det er godt,
 Fra Himlen troer jeg, hun maa stamme,
 Og hæved hun saa Foden blot,
 Saa fløi hun vistnok med det Samme.

15.

Skjøndt jeg med Niim ei kan faae Bugt,
 Som jeg til Navnet vilde lænke,
 Er det mig selv et Vers, saa smukt,
 Som nogen Sanger kan udtænke.

16.

Den lille, ranke Lilievaand,
 Hvis Blade er to hvide Hænder,
 Mit Hjerte holder i sin Haand,
 Og det er derfor at det brænder.

17.

En Tid hun gif med sine Haar,
 Og lod dem slagre yndigt vilde;
 Men nu hun dem i Fletning slaer,
 At Ingen flere sig skal hilde.

18.

Jeg fangen er; men som en Gud
 Kan jeg med gyldne Lænker bramme,
 Og slipper jeg end aldrig ud,
 Saa er det saamen og det Samme!

19.

Jeg kunde gjerne blive ved
 At male fort, isald jeg vilde;
 Men det blev Digternes Fortræd,
 Jeg tomde deres Billedfilde.

20.

Men samler jeg den store Sum,
Betragter jeg den hele Pige,
Er hun et sødt Mystorium,
Som ingen Tunge kan udsige.

B j e r g m æ n n.

Vi grave dybt i sorten Muld,
 Vi Jordens Hjerte saare;
 Det er det klare, lyse Guld,
 Som flyder i hans Aare;
 Vor Jord den er en gammel Mand,
 Og meget maa han trælde,
 Skjøndt stum, dog mangen Sugger han
 Mon sære Sagn fortælle.

Saa dybt, hvor Klippens Fødder staaer,
 Man hører Vandet trille,
 Der vander nu den mørke Gaard
 Den evigt kolde Kilde;
 Den klinger som et Orgelspil,
 Og aldrig Stemme skifter, —
 Naar Piberne man lytter til,
 Da er det Klippens Rister.

Vel ingen munter Sol vi har
 I vores travle Kube,
 Fra Schachten straalet Faklen klar
 Ned i den dunkle Grube;

Der skuer man det frosne Glar,
 I Mulmet ud sig strækker,
 Hvor ingen Fisk sig svunget har,
 Hvor ingen Frøer kvækker.

Langt inde i den graae Granit
 Der boer den gamle Drage,
 Vi Bjergmænd høre hende tidt,
 At klynke huult og flage;
 Vel tusind Aar hun ruge maa
 Paa Flintens skarpe Kanter;
 Thi udaf Flinten kan hun faae
 De klare Diamanter.

Vi kjende Herrens høie Magt
 Udi vor travle Hule,
 For ham, hvem Alt er underlagt,
 Man kan sig aldrig skjule;
 Ham see vi her saa godt, som I,
 Der hist har lyse Dage,
 Kun ham alene frygte vi,
 Og see os ei tilbage!

Bankens Datter.

Naar Druens smækkre Moder
 Har fostret Dattren ved sit Bryst,
 Og i de blanke Kloder
 Sig speiler Himlens Lyst:
 Da springer hun fra Løvet's Skjold,
 Hvor hun har siddet tryk og bold,
 Og hver en lystig Broder
 Hun fanger strax i Bold.

Det er en deilig Pige,
 Hun luer frisk med fyrigt Mod,
 De runde Bryster stige
 Med dristigt Ungdomsblod;
 Naar Diet sender ud sit Lyn,
 Cia! det er et herligt Syn!
 Hver Sorgens Sky maa vige
 Fra Mandens Diebryn.

Hun farer ei med Lempe,
 Hun er saa stærk som Herkules,
 Med Tusind kan hun kjæmpe, —
 De synke hen som Græs.

Hver Feighed's Slave gjør hun fri,
 Og hendes søde Tryllerie
 Et Hjertes Storm kan dæmpe
 Til yndig Melodie.

Sit Kys hun skjænker Alle
 Saa sødt, saa fast ved Nat og Dag,
 Med Jubel kan man falde
 I hendes Favnetag.
 Hun tager Alting overtvers,
 Hun vender Graaden om til Skjers,
 Paa hendes Navn vi falde
 I Toner og i Vers.

Men skjøndt hun trygt i Armen
 Os knuger ret med kjærlig Lyst,
 Ei føles Trostabsvarmen,
 Som huses i vort Bryst;
 Hun lærer os saa søde Ord,
 Som aldrig før er hørt paa Jord,
 Hun drager frem af Barmen
 Hvert Elskovsuf, der boer.

Griff op! og lad os tømme
 Den Trylledrik, det Gomsrublod,
 Da skal vort Hjerte svømme
 I en elysisk Flod;
 Hun freder Kundskabstræets Rod,
 Hun er vor Elskov ei imod,
 Og saligt kan vi drømme
 Ved hendes Altars Fod!

Amor Jesuita.

Jeg laae i Græsset nys,
 Og saae hver Lillie
 Saae Sommerfuglens Kys
 Imod sin Billie;
 Mens Viens Læber hang
 Ved Blomsterdusken,
 Jeg hørde Fuglesang
 Bag Rosenbusken.

Men ogsaa hørdes der
 En sagte Hvidsken;
 Da listed jeg mig nær
 Til Tamarisken,
 Og drog saa jevnt med Glid
 En Green tilbage; —
 Men aldrig nogentid
 Har jeg seet Mage!

I Buskens indre Bryst
 I grønne Skygger,
 Hvor Nattergalen tyst
 Sin Nede bygger,
 Der stod en lille Knegt
 Med gule Lokker,
 Og Busken ved hans Bægt
 Saa sagte rokker.

Han stod med sine Been
 I Stammens Kløster,
 Mens paa en løvfuld Green
 Sin Arm han løfter;
 Hans Binger vare blaae,
 Med Guld isprængte;
 I Busken Kogret laae,
 Og Buen hængde.

Han smilde skjelmst og snild;
 Men knap jeg taalde
 Den underfulde Gld,
 Som Diet straalde.
 En lille Skaal af Guld
 Stod ved hans Side;
 Men, hvoraf den var fuld,
 Maa han nok vide.

Med i den gyldne Staal
 Han dypped Pilen,
 Og saae paa grumme Staal
 Med sælsom Smilen;
 Hans Nie vogted paa
 En Fuglerede,
 Hvor tvende Unger laae,
 Og peeb dernede.

Han tog med nænsom Haand
 Paa deres Tunger,
 Og skar for Talebaand
 De spæde Unger;
 Han strøg dem begge to
 Med Sødte om Munden;
 De rysted sig; — da løg
 Han høit i Lunden.

Den gamle Nattergat
 Sad saa andægtigt,
 Og hørde, hvor hans Præk
 Var stolt og prægtigt;
 Hun tænkte vistnok paa
 Da hun var Unge,
 I Skolen maatte gaar,
 Og lære sjunge.

"En Gud", han sagde, "er
 "Nu eders Amme,
 "Til jeg vil skjenke jer
 "Min høie Flamme;
 "Mit Guddomsprog, mit Bud
 "Jeg eder lærer,
 "Og sender jer saa ud
 "Som Missionærer.

"Den anden Fugleæt
 "Maa ogsaa lære,
 "Men kommer dog ei ret
 "Til nogen Ære!
 "Men I er af det Slags,
 "Som vist kan høre;
 "I kommer alle strax
 "I Mesterlere.

"Min Bitterhed er sød,
 "Min Qual er Glæde,
 "Og det er Sorgens Død,
 "For mig at græde.
 "Den Sød skal I udstrøe
 "I Svendens Hjerte,
 "Oplære hver en Møe
 "I Elkovssmerte.

„Naar eensomt Evenden gaaer
 „J Elskovstanker,
 „Bed Bindvet Pigen staaer,
 „Og Hjertet banker;
 „Hun seer jo nok hans Bei
 „J mørke Fjerne,
 „Men aabner Bindvet ei; —
 „— Hun vilde gjerne! —

„O! slaae da sødt og net
 „J Foraarsdalen,
 „Saa hvidsker Mennesket:
 „Hør Nattergalen!
 „Og paa mit store Navn
 „Bil Alle raabe,
 „Og under Livets Savn
 „Paa mig kun haabe.

„Da voxer stolt omkring
 „Min Magt paa Jorden;
 „Og da gaae alle Ting
 „Først ret i Orden;
 „Ehi det er Sorgens Død
 „For mig at græde;
 „Min Bitterhed er sød,
 „Min Qual er Glæde!“

Jeg gysde ret derved, —
Han fløi med Latter,
Og paa sin Nede ned
Sprang Fuglen atter.
Nu veed vi da bestemt,
Bag Løvet's Gitter
Der præke luunt og gjemt
De smaa Jesuiter.

De høie Steder.

Brev fra Straßburg, til Anna Mathea.

Mit første Brev var jo fra Kiel?
 Men dette er fra Byen,
 Hvor Münstren som en Poppelpil
 Er voret op i Skyen.

Nu har jeg gjort en stor Svingom
 Fra Tydskland til Neapel,
 Og naar jeg ret mig tænker om,
 Det tykkes mig en Fabel.

Thi alt, hvad jeg har redet, fjørt
 Og vaaget, drømt og sovet,
 Og følt og tænkt og seet og hørt,
 Det myldrer i mit Hoved.

Du indseer vel, det var ei let,
 Mens Diet foer forbi det,
 At gribe hvert et Billed ret,
 Og hitte Kede i det.

Men dig jeg takke maa især,
 Min snilde, smaa Veninde!
 Thi din er Skylden, om jeg her
 Tilrette mig skal finde.

Dit Minde var den gyldne Traad,
 Mig hele Veien fulgde,
 For den jeg ingen Sorg og Graad
 Og ingen Latter dulgde.

Paa denne Snor, hvor jeg drog frem,
 Liig Perler lod sig fæste
 Hvert Billede, jeg bringer hjem,
 Men — Snoren er det Bedste.

Thi den holdt ud fra Kjøbenhavn
 Til, hvor min Reise slipper,
 Hvor jeg har skaaret ud dit Navn
 I Capris brune Klipper.

Lad Andre quide, om de vil,
 For Store og for Slemme,
 Jeg veed, jeg holder bedst mig til
 Den Lille og den Nemme.

Dit Minde — fort — mig ei forlod
 I Sorger og i Glæder,
 Om jeg paa flade Slette stod,
 Om paa de høie Steder.

Liig en Magnet mod Nordens Pol
 Stod altid mine Blikke;
 I Norden straalde du, min Sol!
 Jeg var som en Solsikke.

Saadan jeg reed paa Capri op,
 Hvor før stod Kaiserhuset,
 Der rødmer vildt Levkoiens Top
 Imellem Oldtidsgruset.

Og rundt omkring mit Die saae
 Med Belyst i det Sjerne,
 Det kunde ei til Sjælland naae,
 Endskjøndt det vilde gjerne.

Jeg ellers altid skyer med Gru
 At røres og at smægte,
 Men her mit Hjerte rødes, Du,
 Det kan jeg ikke nægte.

Saa da jeg kom lidt længer frem,
 Hvor Fjeldets Bæg var lige,
 Jeg ridsede et A og M, —
 Hvad mener Du, de sige?

De Andre Skriften ei fik seet;
 Thi havde de blot seet den,
 De havde vistnok ret beleet
 Sentimentaliteten.

Dg da vi kom i Dalens Skjød,
 Som skraa mod Havet stiger,
 Der rafde os Levkoien rød
 De brune Bønderpiger.

Smukt satte jeg dem paa min Hat,
 Dg tænkte: „Hun derhjemme
 Skal eie denne sjeldne Skat,
 Jeg trofast vil den gjemme!“

Men ak! tilgiv min Troløshed!
 Hist i Castellammare
 Jeg gav dem til en Deilighed,
 Jeg kunde mig ei bare.

Derfor min Straf jeg skulde faae,
 Da over Engelsryggen*)
 Til Døden træt jeg maatte gaae
 Dg støtte mig til Krykken.

Jeg speided' vel, men intet der
 Jeg fandt af Danske Lunde,
 Kuns Solens Guld, Orangetræ'r
 Dg Viin jeg sine kunde.

Høit stod jeg paa Vesuvio:
 Gjennem Strid og Trængsel,
 Jeg tænkte, naaer man Maalet jo
 For al sit Hjertes Længsel.

*) Monte S. Angelo.

Men hyllet tæt i Røg og Damp,
 Som Christian den Fjerde,
 Ei Blikket, trods den svære Kamp,
 Gik over Alpens Gjerde.

Bulcanus med sin Svendetrop
 Laae tyft i Damp og Hede,
 Han hvilede sin trætte Krop
 I Lavabygte Rede.

I Krateret jeg raabde: „hei!
 Vær artig nu dernede,
 Thi jager du os Tre vor Dei,
 Saa gjør du os kun vrede.

Den Ene er en Krigens Mand,
 Jurist det er den Anden,
 Og Præst engang jeg blive kan,
 Ei skye vi selve Fanden.

Saa, frygter du ei Krigens Brand,
 Og skyer du ei Processen,
 Da lyser jeg i Kirkens Vand
 Dig selv og Smedeesen!“ —

En deilig Sommerdag jeg reed
 Paa Monte Cavo's Jøse,
 Og saae Alverdens Herlighed
 Fra Klofertaarnets Spidse.

Men intet lille Glimt jeg fandt
 Af Vintersbølles Bunker,
 Og det min Glædes Vinger bandt,
 Thi did stod mine Tanker. —

I det vidunderlige Rom
 St. Peders Dom mon kneise;
 Den, som engang til Toppen kom,
 Har gjort en lille Reise.

Og did jeg kravled ogsaa op
 I Compagnie med Flere,
 For fra dens gyldne Fløi og Top
 Min Lykke at probere.

Men da vi kom i Knappen ind,
 (Huul er den, maa du vide)
 Jeg saae ei bedre, end en Blind,
 Thi luft var hver en Side.

Sluførede vi nu i Råd
 I Kobberstøbte Kugle
 Med trætte Lemmer tause sad,
 Som fangne Sangers Fugle.

Dog pludselig en Trøst vi fandt,
 Den Trøst sad i en Flaske;
 Det var den lille Musikant,
 Han drog den af sin Taske.

Han raabde: „nu en Draabe Hver
 Af Druens Blod skal drikke,
 Og nævne Hende, han har kjær!“
 Da straalde Alles Blikke.

Da mig han rakde Flasken frem,
 Jeg satte den for Munden,
 Jeg nævnede et A og M,
 Og tømde den til Bunden.

Paa Appenninens steile Top,
 Som sig mod Himlen løfter,
 Jeg steg til Valombrosa op
 Gjennem Fjeldets Kløfter.

Det Kloster laae saa luunt og tyst
 Omsnoet af kjøle Strømme;
 Der blev jeg ført til Sjellands Kyst,
 Men det var kun i Drømme.

Der var en Lund med deiligt Læ,
 Men paa den bløde Glade
 Stod og et eensomt Bøgetræ
 Med sommerfriske Blade.

Jeg favnede den gamle Ben,
 — Han fandtes ei i Dalen, —
 Og strafde mig i Græsset hen,
 Og slumred ind i Svalen.

Da havde jeg saa sød en Drøm,
 Bemodig uden Lige,
 Jeg Taaren fælde ængstlig, øm
 Sig ned ad Kinden snige! —

Imellem Vin og Korn og Frugt
 Paa Lombardiets Slette
 En prægtig Stad sig breder smukt,
 Dens Navn du let kan gjette.

Hver Morgen der jeg vandred til
 Den store Kirkes Haller,
 Hvor Solens Lys med broget Spil
 Gjennem Kuden falder.

Den Kirke med sit Spir og Top,
 Med Buer og med Duffer,
 Og med sin hvide Marmorkrop
 Seer ud som gjort af Sukker.

Ja, Tagets hele Billedhær
 Med Trapper, Løv og Blade
 Seer rigtig ud, paa Lidet nær,
 Som lutter Raffinade.

Forgylt paa Templets Tinde stod
 Jomfru Maria blide;
 Jeg satte mig ved hendes Fod,
 Og stirred ud saa vide.

Rundt om laae Sletten; men saa vidt,
 Som Diet kunde see den,
 Stod Bjergene som et Stakit
 Omkring det rige Eden.

Jeg travede med trøstigt Sind
 Ad Splügenbjergets Side,
 Frem og tilbage, ud og ind
 Man Veien op maa stride.

Tænk dig, hvor det var sært at see
 En Winterdag deroppe,
 Skjøndt i August, der glindsed Sne
 Paa alle Bjergets Toppe.

Der kom mig som en Luftning ret
 Fra Nordens fjerne Dale,
 Fast standsede mit Aandedræt,
 Jeg kunde næppe tale.

Paa Grændsen jeg mig vendte om,
 Og Haand paa Hjertet lagde:
 Den Kuling, som fra Norden kom
 Til Syd min Hilsen bragde.

„Farvel Vulcani Helligdom
 Med rankesmykte Skulder!
 Farvel du store, stille Rom!
 Farvel Neapels Bulder!

Farvel Toskanas Blomsterstad!
 Ligurias Fyrstinde!
 Farvel Orangens dunkle Blad!
 Farvel for denne Sinde!

Jeg som en Draabe hurtigt gleed
 Ud Bjergets steile Pande,
 Og derpaa rast det gif afsted
 I skønne Schweizerlande. —

Jeg nu tilsidst er kommet til
 Den gamle Rhin og Byen,
 Hvor Taarnet liig en Doppelpiil
 Er voxet op i Skyen.

Didop som i en Rjæmpealm
 Jeg krøb i Løv og Grene,
 Men Grenene var støbt af Malm,
 Og Bladene var Stene.

Jeg ridsede mit A og M
 Ved Korsset, næst ved Himlen,
 Du selv engang kan finde dem
 Imellem Navnevrimlen.

Jeg dreiede mig som en Fløi
 Med Næsen imod Norden,
 Men sort var Himlen, fuld af Støi
 Med Skyer, Lyn og Torden.

Min Hals jeg gjorde rigtig lang,
 Og letted mig paa Taaen,
 Og figed efter Danevang,
 Men troer du vel, jeg saae 'en?

I Horizontens mørke Graa
 Kong Bolmers Taarnespids
 Jeg syndes rigtignok jeg saae,
 Men veed det ei tilvisse.

Min Kuffert alt er stoppet, Du,
 Med Skjorter og med Støvler,
 I Morgen reiser jeg: men nu
 Jeg hviler mig, og — vovler.

Endskjøndt du er en Jomfru flog
 Paa otte Aar og mere,
 Jeg haaber denne Billedbog
 Ei skal din Smag genere.

Du staaer jo i den lille Flok
 En Stund endnu, og troe mig!
 Jeg selv er saa barnagtig nok, —
 Tidt flogne Folk udloe mig.

Lad Andre quide da, som vil,
 For Store og for Slemme,
 Som sagt, jeg holder bedst mig til
 Den Lille og den Nemme.

Om lidt du vover, bliver stor;
Men naar Comoedien ender,
Vi blive dog, saavidt jeg troer,
Nok lige gode Venner.

Da haaber jeg, Prindsessen fin
Mig, den Forladte, trøster,
Den Skjæbne før har været min,
Jeg husker nok din Søster.

Kun Jacob tjende fjorten Aar
For Rachel og for Lea;
Jeg evigt til din Tjenest' staaer,
Min lille Annathea!

Paa Herregaarden.

Vil sidde I, Herrer og Fruer!
 Som flette en spraglet Oval,
 Hvor Kræften og Skjønheden luer
 Høit i den forgyldene Sal!
 Hvor skal jeg min Lovsang fremsende?
 Mit Hjerte knap kjender sit Maal!
 Skal jeg til hver Rose mig vende,
 Hvad heller til blinkende Staal?

O! Rose, du rødeste Blomme!
 Du spirende, dustende Guld,
 O! Rose, du hvide, du fromme,
 Du Stjerne, nedfalden i Muld!
 Skjul dybt eders tindrende Die,
 Og rødmer kun ydmygt i Løn, —
 Thi Skjønhedens Himmel, den høie,
 Her straal'er mod Strengenes Søn.

Du Eeg med den knudrede Stamme,
 Du Palme, med blomstrende Fjer,
 Du Bjerg, som er evigt det Samme,
 Du Gisfjeld, med gnistrende Spær, —

Jer Kraft, som kun hviler forstenet,
Hos Ridderen luer med Liv,
Med Siirlighed blev den forenet
Bed Elskovs almægtige Bliv!

Op! blomstrende Herrer og Fruer!
Skalmeierne falde til Dands;
Hvor Kraften hos Skønheden luer,
Der flettes den sødeste Krands;
Høit Matten udstak sine Fakler,
Den vinker til sværmende Lyst;
Blid, Kjærligheds søde Mirakler
Net læres kun Bryst imod Bryst!

Sang i Dalen.

Naar Is og Sne paa Mark og Bang
 Gaae bort for Solens Blink,
 Og Droslen med sin muntre Sang
 I Busken bygger flink;
 Da til min Gritlis Dør jeg gaaer,
 Og banker sagte paa,
 At nu vi har den grønne Baar,
 Det kan hun strax forstaae.
 La du, da dui, da du &c.

En Krop saa rank, som Fyrren hist,
 En Flætning tyk og lang,
 En Fod saa let som Fugl paa Qvist,
 En Røst, som Klokkeflang,
 To Dine, som to sorte Bær,
 Og Kinden rund og rød,—
 Jeg tør nu spørge frit Enhver,
 Om Tøsen ei er sød?
 La du, da dui &c.

Hver Morgen Solen tidligt staaer,
 Og figer listigt ind,
 Hvor Gritli fletter peent sit Haar,
 Og kysser hendes Kind; —
 Men jeg er nok saa snild, som den,
 Thi knap den daler ned,
 Jeg gaaer til Sennerhytten hen,
 Og hun — hun veed Besfeed.
 La du, da dui ic.

I Dalen er en deilig Plet,
 Der staaer et Lindetræ,
 Der dandse vi omkring saa let
 Udi dets grønne Læ;
 Vi synge, som vi kunne bedst,
 Vi har et lystigt Sind,
 Thi Glæden, som en daglig Gæst,
 Hos os gaaer ud og ind.
 La du, da dui ic.

Med Riffen paa min brede Ryg,
 Tre Sjedre paa min Hat,
 Til Fjelds jeg stige kan saa tryg
 At faae paa Genssen fat;
 Og kommer jeg saa vel derfra
 Med Bukken, som er skudt,
 Jeg Sølvklænker kjøber da
 Og Perler til min Glut.
 La du, da dui ic.

Jeg lever freidigt her tillands,
Thi Fred jeg har med Hver,
Jeg har en Næve jo til Mands,
Hvis To mig kom for nær;
Min friske Glut og min Musket,
En Sang til Binens Priis,
Det kan man kalde, troer jeg, ret
En Stump af Paradis.
La du, da dui ic.

Sang paa Fjeldet.

S Aftenens Glands mon gløde
 Bjergenes Krop,
 Og Fuldmaanen hist, den røde,
 Hæver sig op;
 I Dalen er Alt saa mørkt og tyst,
 Sødt Kilderne væge Klippens Bryst; —
 Orangen høit, den søde,
 Sig vugger i Træets Top.

Forsigtigt mit Hjel træder
 Kløftbroens Bræt,
 Til Fodret han alt sig glæder,
 Foden er træt;
 Han støder sin Nøst i Lusten hen,
 Det skingrer fra Bjerg og Dal igjen; —
 Han ryster Trensens Kjæder,
 Og spidser sit Dre net.

Selv langsomt jeg Foden sløtter,
 Steil er min Gang;
 Mod Fjeldvæggen Haanden støtter,
 Stien er trang;

I Biinhaugen brænder rødt et Baal,
 Der venter mig huldt min Længsels Maal; —
 Jeg veed jo, hist hun lytter,
 Og hører nok alt min Sang.

De sortbrune Dine tindre,
 Stjernerne liig,
 De sige mig: „Hjertets Indre
 Brænder for Dig!“
 Høit lyder Capellets Klokkelang,
 Da nynner hun fromt sin Aftensang; —
 Madonna! huldt du lindre
 Min Længsel evindeligt!

O! Mina, min unge Qvinde!
 Liffig og varm!
 Snart skal jeg omkring dig vinde
 Kraftigt min Arm;
 Trygt kysser jeg Læbens Rosenblad,
 Som skulde vi aldrig skilles ad; —
 Og Morgnens Sol skal finde
 Os slumrende Barm mod Barm.

Jeg elskte Fogdens Datter.

Jeg elskte Fogdens Datter,
 Hun var mit Hjertes Lyst,
 Paa mit Ansigt boede Latter,
 Og Freden i mit Bryst.

Da kom en fremmed Herre,
 Som min gamle Fader slog;
 Han gjorde det end værre,
 Min Kjærest fra mig tog.

Det var en grusom Smerte,
 Dog qualde jeg min Graad,
 Dybt sad udi mit Hjerte
 Den bittre Smertens Braad.

Ret som den vilde Jæger
 Jeg søgde Skovens Nat,
 Der hvor i Kløstens Bæger
 Sig sænker Strømmen brat.

Der mødte jeg min Fiende,
 Ham, som min Kjærest tog,
 Og som min gamle, blinde
 Og syge Fader slog.

Han paa den ene Side
 Ved steile Afgrund stod,
 Og mellem os den stride,
 Den vrede Fjeldets Flod.

Da trued' ham min Næve,
 Jeg viisde ham min Flindt,
 Da saae jeg ham at bæve,
 Og tumble ned fra Klint.

Jeg dræbde ham jo ikke!
 Det var hans egen Synd,
 Der lod ham Døden drikke
 I Strømmens dybe Dynd.

Nu er jeg lystig atter,
 Men det er Satan til Lyst,
 Naar paa Sjæset staaer Latter,
 Men Helved i mit Bryst.

Sangeren søger sin Elskte.

Sommerdagen er saa varm,
 Skoven kjøligt vifter,
 Jeg med Zithren i min Arm
 Foden langsomt skifter;
 Her blandt disse høie Straae,
 I de milde Vinde,
 Vil jeg Tanken lade gaae
 Alt til min Sjæls Veninde.

Ak! da du forlod mig brat,
 Mørk og tom blev Tiden;
 Gjennem Bjerg og Dal og Krat
 Har jeg søgt dig siden.
 Ingen Klippe var for steil,
 Elskov har mig baaren;
 At jeg altid end tog feil,
 Det mindes jeg ved Taaren.

Og jeg søgte dig, mit Savn!
 Ved hvert Klosters Døre;
 Mangen Fremmed fik dit Navn,
 Søde Navn at høre:
 Og paa Troubadurens Viis
 I de Herresale
 Maatte jeg jo til din Priis
 Med Dig og Elskov prale.

Og jeg sang et evigt Qvad
 Om dit Dies Pile,
 Naar i Grannedal jeg sad
 Ved Kulsviermile.
 Men naar Søvnens bløde Haand
 Gjorde tyst derinde,
 Hvidsked Drømmen til min Aand:
 „Engang du dog skal finde.“

Hisset, hvor i snevre Dal
 Veien sig mon bøie,
 Hæver sig en Cathedral
 Med sit Spiir det høie.
 Røde Tage ligge tyst
 Om den mørke Kjæmpe;
 Uelsen udi mit Bryst,
 Den kan jeg ikke dæmpe.

Staf jeg gaaer i Gaden ind,
Diet faaer ei Hvile,
Og bag en Boutiks Gardin
Seer jeg hende smile;
Ind jeg styrter: „søde Brud!“
„Kunde du mig glemme?“
Men hun træder fremmed ud:
„Min Mand er ikke hjemme.“

Kidder Kalb.

Kong Bolmer stod i Halle,
 Og deelde Borg og Land
 Til sine Hovmænd alle,
 Det bedste som han kan.
 Heel naadigt Drotten bger
 Sit Hoved aldenstund,
 Mens Skjelmerie og Løier
 Net spiller om hans Mund.

Han gav dem hver et Stykke,
 Og lagde Skjemt dertil;
 De priisde deres Lykke,
 Og takked ham med Smil.
 Den nordre Stump af Landet
 Han gav til Eske Brok,
 Han sagde: „Kryb i Sandet,
 Da har du Huuslye nok.“

„Hvor Kæv og Alv skal bygge,
 Der trives sjelden Gaas,
 Og derfor skal J rykke
 Hver i sin egen Baas.
 Men liden Morten Due,
 Flyv fjønt til Kalholm op,
 Sid der paa grønne Tue,
 Og byg i Bøgens Top!

„Hvor skal vi Galten sætte?
 J Krogen kan han boe!
 J hedder Høg med Kette,
 J har saa hvas en Klo;
 Søhanerne J gribe
 Ud fra det sikke Næs! —
 Til Kalv jeg giver Ribe,
 Der kan han gaae paa Græs.“

Men Ridder Kalv blev arrig,
 Han smadsked med sin Mund:
 „Den Mundfuld den var farrig,
 Guds Død! er jeg en Hund?“
 Han daffede paa Sværdet,
 Som slingred ved hans Laar:
 „Jeg springer over Gjerdet,
 Og til de Tydske gaaer!“

Han svang sig paa sin Fole,
 Og lod til Holsteen staae,
 Den hele Rideskole
 Maa Horset gennemgaae.
 Der meldte sig den Gjæve
 I Bredens vilde Huus:
 „Hvad synes I, Hr. Greve!
 Om mig og Riberhuus?“

Grev Gerhard fra sit Sæde
 Sig reisde da paa Stand,
 Han tog med Hjertens Glæde
 Imod den danske Mand!
 Han gav ham tvende Slotte,
 Dertil det røde Guld,
 Saa Ridderen vel maatte
 Ham vorde tro og huld.

Men Breden svandt, og Anger
 Tog Huus udi hans Bryst,
 Hans Falk og Hest og Sanger
 Bar ham ei meer til Lyst.
 Med Rynker over Panden
 Han sidder taus og tør,
 Det Randersøl i Randen,
 Det glider ei som før.

Kong Wolmer sad i Halle,
 En Qvæld paa Koldinghuus
 Med sine Hovmænd alle,
 Og tømde gyldne Kruus;
 Da skraaler høit Drabanten,
 Som foran Salen staaer:
 »Nu kommer saa min Sandten
 Hr. Ridder Kalv i Gaard.»

Ind traadte han i Salen
 Med hjerteknuste Blik;
 Heel dirrende var Talen,
 Meer krøb han, end han gik;
 Han neied sig med Smerte,
 Og kysfed Kongens Slæb,
 Han var saa flau om Hjerte,
 Og han var bleeg om Næb.

»Hr. Konge! vær mig naadig!
 Min Daad den var jo fræk,
 Og jeg var altfor graadig,
 Derfor løb jeg jo væk;
 Men jeg har ikke sovet
 I Holsteen, skal I see,
 Jeg bringer, næst mit Hoved,
 Jer stolte Slotte tre.»

Sit Ansigt Drotten bøier,
 Og tier aldenstund,
 Mens Skjelmerie og Løier
 Sig kruser om hans Mund.
 Han rafde Fredspokalen
 Ham med sin egen Haand;
 Saa treen han frem i Salen,
 Og trak paa Smilebaand:

„Og hør, I Hovmænd kjære!
 Hvad jeg nu sige vil:
 Den Kalv er, paa min Ære!
 Dog værd at lægge til.
 Som Kalv han løb fra Baasen,
 Men som en mægtig Ro
 Han hjemad satte Kaasen
 Med stærke Kalve to.“

R o m a n t e.

Hvor Fjeldets Graner lude
 Ned mod Hardangerfjord,
 Der vugger sig en Skude,
 Og knager med sit Roer;
 Som Kjøbmandsskildt der vaier
 Paa Stang et prægtigt Skind,
 Hvori de Store pleier
 I Nord at svæbes ind.

Den unge Skippet sætter
 Tungfindig Haand paa Rind,
 Knap Diet op han letter
 At see til Byen ind;
 Med Hatten paa sit Dre
 Og Haanden i sin Varm
 Han forrigfuld mon høre
 Paa Byens muntre Larm.

Da vækker ham en Stemme
 Af Længselsdrømmens Magt:
 „Hvor har du, Skipper! hjemme?
 „Og hvad er vel din Fragt?
 „Du ligger her alt længe,
 „Og har ei solgt din Last?
 „De norske Herrers Penge
 „Maa sidde grumme fast!

Den Skipper sprang paa Stranden
 Med Hatten i sin Haand;
 Men Urefrygt for Manden
 Fast bandt hans Tungebaand.
 Ham stod paa Panden præget
 Et stolt og mægtigt Sind,
 Skjøndt al hans Pragt var Skjæget
 Af Sølv omkring hans Kind.

„Hvor Hekla stolt sig løfter
 „Mod Odins høie Sal,
 „Og hvor i Bugten snøfter
 „Den drabelige Hval;
 „Hvor Maagehæren dukker
 „Det sølverblanke Bryst,
 „Mens hule Brænding sukker
 „Omkring den steile Kyst;

„Paa Island stod min Bugge,
 „Og der jeg vorde op;
 „Der leged med sin Duffe
 „Saa fin en Lillieknop;
 „Men da den blev en Lillie,
 „Og Duffen var itu,
 „Da høied Freias Billie
 „Til mig den Favres Hu.

„Lad Skaptaajøkul prale
 „Med solbestraalte Sne,
 „Jeg kjender Høi og Dale,
 „Hvor der var meer at see;
 „Lad Heflas Flammer true,
 „Det er saa grum en Jld;
 „Jeg veed en anden Lue,
 „Saa stærk, — men dog saa mild!

„I disse blide Flammer
 „Et trofast Hjerterflaer,
 „Og i hvert Hjertekammer,
 „Jeg veed, mit Billed staaer.
 „Ung Astrid er min Glæde!
 „Saa let som Slettens Naa,
 „Stolt kan hun Bæven træde,
 „Og Harpen kan hun staae.

„Men — Ornen har sin Nede,
 „Sølvkilden er dens Kruus,
 „Dens Bildbrad gaaer paa Hede,
 „Og jeg — har knap et Huus!
 „Og derfor frygted længe
 „Jeg hendes Faders Trods;
 „Ehi han har mange Penge!
 „Han har saa meget Gods!

„Som Fjord af Sildestimen
 „Af Sølv er Kisten fuld,
 „Saa blank som Nordlysstrimen
 „Er alt hans røde Guld;
 „Hans Hjorder hvidne Marken,
 „Og Havet bær hans Seil;
 „Guldfisken gaaer i Parken,
 „Og Huset er af Tegl.

„Han sad just i sin Stue
 „Med Kruus og Davrebord,
 „Da jeg af Elskovslue
 „Fremfægde mine Ord.
 „Dog var han from, den Gamle,
 „Han bad mig sidde ned,
 „Og da han saae mig famle,
 „Hjalp han mig selv paa Gled.

„Eil Astrid vil du beile?
 „Det har vel megen Hast?
 „Først maa du Skuden seile,
 „Og sælge mig en Last;
 „Men har du solgt med Ære,
 „Og bragt mig gyldne Tut,
 „Skal hun din Hustru være;
 „Men ikke før, min Gut!“

„Jeg foer som Skyens Glente
 „Ad Havets vaade Bei;
 „Men Astrid faer nok vente,
 „Ehi Hjalmar kommer ei!
 „Nu længes hun ved Rokken,
 „Og spørger Veir og Bind,
 „Og seer paa Karvestokken
 „Med Taarer paa sin Kind.

„Her har jeg ligget længe,
 „Og har ei solgt min Last;
 „De norske Herrer's Penge
 „Maa sidde grumme fast;
 „Og Freias Barm er isnet
 „Ret som en Vintersky;
 „Ehi alt mit Haab er visnet,
 „Hun gav det intet Ly!“

Det sukked han saa saare!
 Og bandt sit Hattebaand,
 Og tørrede sin Taare
 Med Bagen af sin Haand;
 Men Gubben, skjøndt han sendte
 Ham et alvorligt Blik,
 Med Trøst hans Mod optændte
 Dog venligt, før han gik.

„Skjæld ei de høie Guder,
 „De raade altid godt!
 „Kuns ufrie Mand bebuder
 „Med Taarer sig og Spot.
 „Bliv her indtil i Morgen!
 „Tidt kommer Lykken brat,
 „Og ender freidigt Sorgen,
 „Som Dag den skumle Nat!“ —

Alt dybt bag Vestens Bølge
 Sig fjæled Natten sort,
 Og hendes Stjernefølge
 Jog Odins Die bort;
 Da spidsed Hjalmar Dre;
 Til Ludurhornets Klang
 Sødt Fløiten lod sig høre,
 Saa Dal og Sjelde sang.

En Sværm til Havnen iler
 Af Fruer og af Mænd,
 Huldt Jomfrukinden smiler,
 Og strunk er hver en Svend.
 Den stolte Skare kneiser;
 Men som et Spiir paa Slot
 Frem udi Flokken reiser
 Sit Hoved Norges Drot.

Med ad hans Skuldre glider
 Et kostbart Purpurkrud,
 Paa Silkekosten skrider
 Den norske Løve prud;
 Den røde Krone hviler
 Omkring hans tunge Hjelm,
 Saa listeligt han smiler
 I Skjæg den gamle Skjelm.

Han hæver lydt sin Stemme
 Med al sin Manddomsmagt:
 „Hvor har Du, Skipper, hjemme?
 „Og hvad er vel din Fragt?
 „Du ligger her alt længe,
 „Og har ei solgt Din Last,
 „De norske Herrers Penge
 „Maa sidde grumme fast!“

Med Undren da sit Die
 Paa Drotten Hjalmar slauer:
 Normannakongen høie
 Er Gubben fra i Gaar!
 Af Fryd hans Hjerte hæves,
 Han hilser ham med Tugt,
 Og prøver, men forgæves,
 At sige noget smukt.

„En Raabe gad jeg bære
 „Af dine Graaværkfind,
 „Den kan mit Skildt jo være,
 „Jeg har et fredsomt Sind;
 „Spring ned i Din Kahytte,
 „Og vær kun flink Din Krop!
 „Nu vil vi Raaber bytte,
 „Det gaaer vel lige op?“

Ung Hjalmar sprang paa Trappe,
 Og iilde op med Hast;
 Han bar en Graafelds Kappe
 Med udsyret Bræm og Qvast.
 Den var just af de ægte
 Med langstrakt Kongeslæb,
 Ved Kraven var en Hægte
 Af gyldne Ornenæb.

Fra Drottens Skuldre svære
 Med Purpurfloden svandt;
 Og Hjalmar hiin med Ære
 Omkring den Herre bandt.
 Men da den staalgraae Kappe
 Han prisde høit med Ord;
 Hvor blev de Hovmænd rappe!
 De fulgde strax hans Spor.

Heel mangen Bjørn begjærde
 At tee sig fromt i Sind,
 Og mangt et Ulvehjerte
 Slog bag et Lammeskind;
 Den fine Gjomfruhage
 Krøb i den bløde Uld;
 Snart var ei meer tilbage,
 Og Hjalmar — fik sit Guld.

Men da han næste Morgen
 Bandt op sit hvide Seil,
 Med Hjertet løst af Sorgen
 Han skreeg fra Skudens Speil:
 „Hver trofast Svend og Pige
 „Og hver en Handelshavn
 „Belsignet bør udsige
 „Kong Harald Graafelds Navn!“

M a t r o s e n.

Ved Toldboden steg en Matros i Land,
 Hans' Haar de vare saa hvide,
 Han havde ei seet sin Fædrestrand
 I mange Herrens Tide.

Han havde ei seet, at Byen faldt
 For engelske Blus og Brande,
 Ham Skjæbnen havde fra Hjemmet kaldt
 Langt bort til fremmede Lande.

Der stod han da med Haanden i Varm,
 Og Diet saa mørkt i Brede,
 Og stirrede med vemodig Harm
 Paa den tomme Svarerede.

Da tørrer han sig om Skjæget brat,
 Mens Taaren paa Kinden brænder,
 Han knuger den gamle begede Hat
 Imellem de sittrende Hænder.

•Hvor er I henne, store og smaa,
 I Havets stærke Svaner?
 Som smykkede her i Dammen laae
 Med Dannebrog's røde Faner?

Søger I end den gamle Færd
 Paa fjerne, fjendtlige Kyster?
 Viser I Fienden, hvor stolt I bær
 De egeplankede Bryster?

Nei! — I har glemt den gamle Sang,
 De danske jublende Toner,
 Nu stemmer I op den Seiersklang,
 Der tordner fra Brittens Kanoner.

Vel har jeg tømt saa mangen Skaal,
 Men ingen beedst, som den sidste,
 Den var isjænket til bredfuldt Maal,
 Nu vil mit Hjerte briste!

Naar snart, Kammerater! mit gamle Skrog
 Jeg i sidste Havn skal forløse,
 I svøbe en Flig af Dannebrog
 Omkring min snevre Køje.

Det gjør saa godt for Bee og Bærk,
 Det Svøb bør man vel hædre,
 Selv Gonsfru Marias Silkesærk
 Si Smerten kan dulme bedre.

Naar da den store Baadsmandsmat
 Paa Dækket kalder de Døde,
 Da skal jeg ogsaa være parat
 Til Mønstring hisset at møde.

Og Chefen selv, kan I troe mig, Børn!
 Mig beder frem for sig træde:
 „Naa, er du der, din gamle Orn!
 „Gaf ind til din Herres Glæde!“

Saa faaer jeg Lov at gaae agter ud,
 Til Chefens Kahyt, den høie,
 Der møder jeg Bessel, Juul og Rud,
 Og Ham med det ene Die.“ —

Saa talde han, og lagde sig træt, —
 De troede, han faldt i Tanker;
 Da var han død, — hans Død var let,
 Hans Hoved laae paa et Anker.

S a u b e g a r d e n .

Trompeten skingred', og Kartoven
 Sin Torden sendte høit mod Sky;
 Hver Bonde spændte Hest fra Ploven,
 Og flyede ræd fra By til By;
 Thi Fiendens Grumhed fælt husered',
 Stridshingsten gif i Bondens Sæd,
 Og hvor en Nytter blev kvarteret,
 Der sukked' Manden, Qvinden græd.

Si heller varede det længe,
 Saa kom til os en Corporal,
 Sin Hest han tøired' i vort Bænge,
 Og tog Qvarteer udi vor Sal;
 Der sad han stolt og knebelsbartig,
 Med fast og dristigt Diekast,
 Og talde Tydsk, og var uartig,
 Og skreeg paa Mad, og Wiin i Hast.

Men knap indtraadte jeg til Mander
 Med Kruset ad den ene Dør,
 Saa smutted' der ind ad den anden
 En Fyr, jeg ikke mærked' før;
 Net som et Barn han sprang i Stuen,
 Og raabde: „min Hr. Officier!
 „Jeg beer dem, høfligt tag til Huen,
 „Jeg Sauvegard' i Huset er!“

Hr. Corporalen blev saa stille,
 Jeg veed ei selv, hvoraf det kom,
 Men næppe saae han paa den Lille,
 Saa blev han gandske dannet om;
 Ei længer stolt han løfted' Næsen,
 Han blev saa tam og blød og sm,
 Og alt det frække Junkervæsen
 Var nu forsvundet som en Drøm.

Al Commanderen svandt af Taler;
 Nu heed det kun: „aa, vær saa god!“
 Heel høflig blev Hr. Corporalen,
 Og tabde reent sit tydske Mod.
 Han glemde reent den fæle Banden,
 Jo mæn, dertil blev han for peen,
 Han torde næppe sige Ganden, —
 Han blev en gandske anden Een.

Imens hos Egnens andre Stafler
 Fælt rasede Soldatens Trods,
 Saa gjorde ved sit Ord Mirakler
 Den lille Sauvegard' hos os.
 En Ven han skabde af en Fiende,
 En Due af en Druesjæl,
 Mig gjorde han til Hersterinde,
 Og Corporalen til — min Træl.

Men Sauvegarden selv var rigtig
 En lille nydelig Person,
 Af Bæsen fin, af Mine vigtig,
 Som Een af fornem Extraction;
 Berømt som Kriger var han, Rygtet
 Hans Daad mig siden har fortalt;
 Alverden for hans Baaben frygted',
 Thi han vandt Seier overalt.

Naar Corporalen i vor Have
 Mig fulgde, eller til vor Bæk,
 Den lille Bagt ham holdt i Ave,
 Hvis han sig gjorde altfor fjæk;
 Han stedse sværmede omkring os,
 Han var saa fuld af Spøg og List,
 Og han fortalde tusind Ting os,
 Som aldrig før vi havde vidst.

Hvad Bækken mener, naar den risler
 Forbi en ung Forglemmigei,
 Hvad Luften synger, naar den hvisler
 Om Blomstens Dre paa sin Bei;
 Hvad Maanens Ansigt vel vil sige
 Med sine melancholske Træk: —
 Det lærde han os læse, lige
 Saa godt som Skrivt med Pen og Blæk.

Af Nattergalens Sang i Krattet,
 Af Lærkens muntre Morgenchor,
 Som aldrig før vi havde fattet,
 Vi lærde næsten hvert et Ord;
 Han kunde os et Skrivt oplade
 I hver en Lilies Hjertekrog,
 Og lod os læse Rosens Blade,
 Som var det i en Psalmebog.

Til sidst han knytted' vor Forening,
 Til Kirken førde han os hen,
 Vi saae, det var hans Hjertensmening,
 At han af Hjertet var vor Ven;
 Thi som Forlover stod han sammen
 Med Fader der, og hørde paa
 Vor Sed, vort Ja og Præstens Amen,
 Da vi for Herrens Altar laae. —

De mener nok, det var paa Tide,
Jeg skulde sige Dem hans Navn?
Hver Elsker faaer det nok at vide,
Omslynget af den Elsktes Favn;
Og for de andre gode Venner
Vil det nok ogsaa blive klart;
Thi mærker han, De ham ei kjender,
Saa hævner han sig sikkert snart.

Min Moster og jeg.

Min Mosters Gaard den laae paa Skrinten
 Ved Bredden af en skovkranset Bugt,
 Og vis:a:vis saa fjernt paa Klinten
 En anden Borg sig reisde smukt;
 De stod og vexled' kjælné Blikke
 Hver Morgen og hver Aftenstund;
 Men Eierne — de hiltsdes ikke,
 Gud veed, — det havde vel sin Grund.

Baronén elskde meest sit Væger,
 Sin Passedix og sine Dyr;
 Hans Søn — ja — Sønnen og var Jæger,
 Men ellers ret en vakker Fyr;
 Min Moster var en simpel Enke,
 Ret af det ægte, gamle Slags,
 Ei stærk hun var just i at tænke,
 Men ferm til Rok og Naal og Sax.

Baronen kunde hun ei lide,
 Han gjorde hende alting krumt,
 Og Mesters Hoved, maa De vide,
 Var, mellem os, saa lovlige dumt;
 Han havde skuffet hendes Længsel,
 Og Spot med hendes Omhed drev,
 Og derfor sad jeg som i Fængsel,
 Thi hun min Fangevogter blev.

Men troer De, Kjærlighed er bange?
 Nei, Faren gjør den fjæk og fast,
 Den vandrer Veie, nok saa lange,
 Blot for et flygtigt Diekast;
 Naar over Søe og Skovens Krone
 Stolt Matten slænger ud sit Slør,
 Den taler sødt med Baldhorntone,
 Der naaer til Hjertet, før den dør.

Da Kløgt nu ei var Mesters Styrke,
 Saa troede hun paa Troldoms Magt,
 Og, naar hun skulde gaae i Mørke,
 Hun fra Concepten reent blev bragt;
 Og, hvordan end jeg vilde snoe mig,
 Jeg maatte høre hendes Nød;
 Hun flaged' tidt: "jo, du kan troe mig,
 "Det volder vist engang min Død.

„Det spørger her! — af, det er Sorgen!
 „Der gaaer en Ridder, gammel, graa;
 „Jeg saae ham liste sig om Borgen
 „I Nat med Almaviva paa;
 „I Mulmet høres hule Toner,
 „Ret som naar Een skal til at døe;
 „Hift ovre fra de to Baroner
 „De svæve hid paa salten Søe.“

Saa stod engang hun i min Stue,
 Med Et blev hendes Mine suur:
 „Hør, sig! hvad er det for en Due,
 „Som sidder her i dette Buur?
 „Jeg seer den stedse roligt hænge
 „Bed Bindvet paa den ydre Muur;
 „Men — jeg har speculeret længe, —
 „Ehi hver Dag skifter den Mondur.

„Hver Aften er den hvid som Sneen,
 „Hver Morgen er den sort som Beeg,
 „Nu kan jeg næsten aldrig see 'en,
 „At Engstelse jo gjør mig bleeg;
 „Det er vist ikke ganske rigtigt
 „Med denne Fugl, mit kjære Barn!
 „Betænk den Sag! det er saa vigtigt
 „At snoe sig af den Ondes Garn!“

„Ak!“ raabde jeg — i Grunden bister, —
 „Jeg husker ei dens sære Navn;
 „Jeg fik den af en lærd Magister,
 „Ham, Møster veed, i Kjøbenhavn.
 „J Mattens Mørke stedse Kjolen
 „Den skifter, bliver gandske sort,
 „Men naar den siddet har i Solen,
 „For Hvidt det Sorte svinder bort.

„Min Gud! det er nu Fuglens Vane,
 „Enhver har sin, det er jo smukt;
 „Den gaaer Naturens lige Vane,
 „Og viger aldrig af sin Flugt.
 „Mig er nu denne VendeFaabe
 „Meer værd end mangt Academie,
 „Thi, troer de vel, den lille Faabe
 „Har lært mig min Philosophie!

„Jeg sidder eensomt i min Stue,
 „Som Fader Noah i sin Ark,
 „Og havde jeg ei denne Due,
 „Mit Hjerte blev en øde Mark;
 „Den bærer hjem paa sine Vinger
 „Saa mangt et Fredens Olieblad,
 „Sød Lægedom den ofte bringer,
 „Naar Haab og jeg vil skilles ad.“

Hun taug, og gif. Men til mit Kammer
 En Morgenstund hun atter kom;
 Dog, hvo beskriver hendes Jammer,
 Da hun fandt Seng og Stue tom.
 Kunns Dueburet stod paa Bordet,
 En Sort, en Hvid hun deri saae;
 Og da de Stakler mangled' Ordet,
 Et lille Brev ved Siden laae:

„Vi Tvende her har baaret Breve,
 „Trofaste Postillons d'Amour,
 „Til Løn derfor vi skulle leve
 „Bort Elskovsliv i dette Buur;
 „Vi bar saa mange skjønne Sager,
 „Bel tusind Qvad til Amors Priis,
 „Og tusind Kys og tusind Klager,
 „Alt, hvad vi bar, var tusindviis.

„Frem og tilbage har vi faret,
 „Som Skjotten i et Bæverværk,
 „Og snart sig hurtigt aabenbared'
 „En Elskovsvæv, usynlig, stærk.
 „Den blev ud over Dybet vævet,
 „Som skilde tvende Hjerter ad,
 „Paa den er nu det Ene svævet
 „Hen til det Andet, frit og glad.

„See! De har villet Hjerter skille,
„Og var dog kun en stet Prophet;
„Men Vi hjalp Hine Kortet spille,
„Saa De, Fru Moster! De blev beet!
„At Een var To, De fik at vide,
„Da nu De har os Duer seet;
„Men hist paa Bugtens anden Side
„Er' tvende Hjerter blevne Eet!“

Kongens Skygge.

(1829.)

I.

Hans Haar var Sne, hans Ryg var hvort
 Hans Kne var skjælvende, var mat,
 Og Sjælens Straaler gjennem Diet
 Knap trængde ud fra Kummers Nat.
 Det var i Høst; — og Bøgeskoven
 Alt farved' guult sit Bladetelt;
 Han stod paa Klinten der, hvor Boven
 Opsummer høit fra store Belt.
 Jagthornet lød fra stille Dale
 Mildt straalde Himlens Aftenkin,
 Men tolked' ei den mørke Tale,
 Som stod indgravet paa hans Kind.
 Der laae et Bæv af Sorgens Traade
 Med Smertens Islæt for hans Blik,
 Og fra hans Ansigts dybe Gaade
 Kun Fortids Dæmmerlys fremgik.

II.

Før bar han stolt tre Kroners Smykke,
 Men Landets hjelmbedækte Slægt
 I Støv hans Hoved monne trykke
 Formasteligt med Hovmods Bægt. —
 Naar Bonden lægger Sæd i Jorden,
 Han høster Guld af Jordens Skjød,
 Men denne Sæd et Træ er vorden,
 Skjoldbaarnes Skræk, og Frugten — Død.
 Brat Herremandens Kinder blegned,
 Naar Drotten mælde Bredens Ord,
 Død og Fordærvelse var tegnet
 Paa Adelskjold, hvor han fremfoer.
 Men Bonden, — tryk til Ploven støttet, —
 Paa ham kun stoled', og paa Gud,
 Taknemlig, tro han Spaden bytted
 Med Sværdet paa hans Herrebud. —
 En Søn af tvende Aldre var han;
 Han stod, hvor Skranken just blev luft,
 Og Mørkets bittre Kampe bar han,
 Men høsted' ikke Lysets Frugt.

III.

Hvo var hans Ven? -- Vi veed det ikke!
 Han eensom gik den steile Sti,
 Og venneløs han maatte drikke,
 Hvad Sorg og Fryd ham skjænked' i.

Hans Kjærlighed? Det var en Due,
 Et Duenavn, et Duesind,
 Den flaged' ned fra Himlens Bue,
 Og kurred' om ved Thronens Trin.
 Hver Elskovstale fra den Hulde
 Var Mildheds Frugter i hans Barm,
 Og ofte smelted' Hjertets Kulde
 For Diets Foraarsstraale varm.
 Men Verdens Hovmod avler Smerte
 Med Moderen, som hedder Had;
 De lokked' Duen fra hans Hjerte,
 Og Gift — var deres Loffemad.

IV.

Landflygtig blev han. Fra hans Hoved
 Med troløs Haand de stolte Folk
 Tre Kroner frækt at styrte voved',
 Og hvædsed' Oprørs Sværd og Dolk.
 Landflygtig blev han; — men den vilde
 Omflakken læged' dog et Savn:
 Thi Benskab vaagned', — af, forjilde!
 Det førde ei til Fredens Havn.
 Vel saae han tusind Fiender blegne,
 Det kjøbdes dyrt med trofast Blod,
 Thi ogsaa Venner saae han segne, —
 Snart ene han tilbage stod.

V.

Et Fængsel blev hans Huus. Med Dæmper
 Man slog hans Arm i stærke Baand;

Og denne Volig, disse Lænker
 Dem fik han af en Frændes Haand.
 Ei saae han Mattens Die skinne,
 Ei Engens Farveharmonie,
 Og Blomstens Duft med Baarens Binde
 Gik Fængslets kolde Muur forbi.
 Uførte slynged' sine Bover
 Mod Dens Kyst det friske Hav,
 Og Lærken uført quiddred' over
 Den Levendes forladte Grav.
 Hans Qual ei smelted' Frændens Hjerte,
 Men Stenen paa hans Fængselsbord, —
 Det kolde Marmor, — fødte Smerte,
 Og bærer end sin Medynks Spor.

VI.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
 Hans Kne var skjælvende, var mat;
 Dog var han fri, ei længer Diet
 Sløvt stirred' ud i Fængselsnat.
 Imellem Skovens Bøgestammer
 Han vandred' sværmende og blid,
 Han gif og drømde om sin Jammer,
 En Skygge fra en svunden Tid.
 Jagthornet lød fra stille Dale,
 Mildt straaled' Himlens Aftensfjær;
 Da vendte han sin Beemodstale
 Til Roqteren, som stod ham nær:

„Min kongelige Ben alt sover?
„Snart skal jeg Trætte sove med!
„Frigjort min Skygge snart didover
„Skal svæve til en salig Fred!“

Elkobsseglet.

Hvi taler sig den Ridder træt,
 Og sægter med sin Fjerbaret,
 Med Diet fuldt af Taarer?
 Hvad er det for en Troldom vel,
 Som saa hans Kraft bedaarer?
 Med faster han sig som en Træl
 Paa Marmorflisens Aarer!

Hvad mener hun, den Frøken fin,
 Som for ham staaer i hviden Lin,
 I Fløil og Gyldenstykke?
 Om Nakkens steile Sneeskred staaer
 En Krands af Lokker tykke,
 Et Smil om røde Læber staaer,
 Om Mundens Perlesmykke.

»Du tænker vel, din Tales Magt
 »Mit Hjerte har i Lænker lagt?
 »Hør først, hvad jeg vil byde!
 »Eet Aar din Elskov være stum!
 »Ei mindste Ord tør lyde;
 »Og synes dig min Lov for grim, —
 »Saa kan du den jo bryde!

„Set Har du tavst betænke skal,
 „Hvad du har talt i denne Sal
 „Om Amors Piiil og Kjerte;
 „Kuns Diefast tør bringe Bud
 „Om Glæde og om Smerte,
 „Og vil du tale til din Gud,
 „Han hører nok dit Hjerte.

„Du trofast er i Sind og Hu,
 „Men Tungen er saa svag; — for nu
 „Dens Svaghed ei at friste,
 „Et Segl jeg fæster paa din Mund,
 „Ik, lad det ikke briste!
 „Thi er du stærk til Prøvens Stund,
 „Det bliver ei det sidste!

Da bøier hun sig smidig, rank,
 Saa ned om Begges Kinder sank
 Et Telt af Lokker bløde;
 Som vilde de ret holde Bagt
 Ved Mundens Elskovsmøde; —
 Og strax ved Kyssets Tryllemagt
 Hans Tunges Liv uddøde.

Han reiser sig med sorgfuld Aand,
 Farvel han vinker med sin Haand,
 Han tør et Ord ei vove;
 Sin Hest han lader sadle brat,
 Thi gjennem Dal og Skove
 Som Graven tavst end samme Nat
 Han ride vil til Hove.

Før talde han som trofast Ven
 Til Gangeren, og flapped' den
 Paa Hals og strøg dens Manke;
 Nu sad han taus, de matte Blik
 Han lod mod Himlen vanke;
 Thi til den stolte Frøken gif
 Enhver hans Hjertes Tanke.

Den skumle Mand, som kun er glad,
 Naar den kan stille Hjerter ad,
 Ham rænkefuld omsvæver;
 Fra hver en smigrende Gestalt
 Til ham sin Røst den hæver,
 Gjør snilde Spørgsmaal overalt,
 Og listigt Svar udkræver.

Rundt Fristeren omringer ham:
 Fra Naanens gyldenrøde Kam,
 Fra Aftnens Purpurbræmme,
 Fra Morgen med sit røde Tegl,
 Der luunt i Skovens Gjemme
 Sit Ansigt seer i Søens Speil,
 Ham lokked' mangen Stemme.

Hver Rose med sin søde Lugt,
 Hvert Træ med Løv og gylden Frugt,
 Hver Bæk i grønne Dale,
 Hver Stjerne i den blanke Trop,
 Som staaer i Himlens Sale,
 Hver Nattergal i Lindens Top
 Ham fristede til Tale.

Der staaer et Huus bag Stadens Vold,
 Det pranger med hans Ridder skjold,
 Med Taarn og Marmortinder;
 Men mat og stum i Slottets Hal
 Hans Tyende hana finder;
 De komme kun ved Klokkens Kald
 Med Graad paa blege Kinder.

Selv Kongen naadigt sender ud
 I alt sit Land et Herrebud, —
 Han holdt ham høit i Ære;
 „Hvo som den stumme Ridders Mund
 „For Tungebaand kan skjære,
 „Til Løn skal faae, hvad Hjertet kun
 „Kan ønske og begjære!“

Frem staaer de røde Lægers Flok
 Saa travlt, med stærke Urter nok
 De vil hans Tunge qvæge;
 Vel mægte de en grusom Soet
 Paa Flugten at bevæge,
 Men endnu er den Urt ei groet,
 Som Elskovs Qual kan læge.

Og Præsterne, den sorte Hær,
 De træde nu hans Leie nær
 Med Lys og Band og Bønner;
 Vel mægte de at mane ud
 De fule Mørkets Sønner,
 Men kuns med Spot hjin lille Gud
 Den hele Skare lønner.

Det Folk, som lever Dag og Nat
 Af mystisk Kunst i Skov og Krat,
 Man til hans Leie falder;
 De stimle til med listigt Blik
 Af hvert et Køn, hver Alder,
 Men deres Kløgt ei holder Stik,
 Thi Stumheds Segl ei falder.

Da melder sig en gammel Moer,
 En Signefone, som med Ord
 Og sære Tegn helbreder;
 Hun ved en Stok, i Pjalter svøbt,
 Den matte Fod veileder;
 Men hendes Raad var dyrefjøbt, —
 Hans Haand hun sig udbeder.

„Min Jæse bærer hundred Aar,
 „Men, hvis jeg Ungersvenden faaer,
 „Min Baar vil atter grønnes;
 „Saa hvidsked' mig min Skjæbnes Røst,
 „Og derfor kan det skjønnes,
 „At, skal mit Raad ham bringe Trøst,
 „Med Guld det ei kan lønnes.“

Hun træder langsomt til ham ind,
 Mens Bennerne med ængstligt Sind
 Sig om hans Leie flokker;
 Hun standser tankesuld og tyst,
 Saa sagte til ham rokker,
 Hun lægger Haanden paa hans Bryst,
 Og stryger bort hans Lokker.

Hun bøjler over ham sig hen,
Og siger; „tal, du Ungersvend!“
Og kysser ham paa Munden;
Da — ved den Gamles Diekast, —
Var flux hans Qual forsvunden,
Thi Elskovsseglets Lænke brast,
Som holdt hans Tunge bunden.

Bort kasted' hun den sorte Dragt,
Og stolt hun stod i Skjønheds Pragt
Med Diets Tvillingfakkel;
Han førde glad sin unge Brud
Til Herrens Tabernakel,
Og prisde henrykt der sin Gud
Og Kjærligheds Mirakel.

H a r e n.

Af, I bedste Hr. Cornilsen!
 Saa hør mig dog engang, —
 "Nei, Panzer! ei jeg høre vil
 "Hans ynkelige Sang;
 "Hvis ei han tæller op
 "Ducater tre Gang ti,
 "Da faaer han aldrig Pigen
 "Og med os det er forbi.

"Det er mig ligemeget,
 "Hvem Guldet hører til,
 "Og hvor han det har faaet,
 "Jeg ikke vide vil;
 "Men jeg, Jomfruens Bærge,
 "Maa sørge for, at ei
 "Den spæde Fod skal træde
 "For tornefuld en Wei.

„Det søde Barn betakker —
 „Ham siger hans Forstand,
 „Sig for en saadan Prakker
 „Som han, til Egtemand;
 „Der eier knap til Dlet,
 „Ei Bid eller Brand!“ —
 Da sukked Ungersvenden,
 Thi Talen, af! var sand.

Det var Hr. Borgemestren,
 Der talede saa vredt,
 Det var hans stakkels Skriver,
 Der havde det saa hedt,
 Det var den vevre Martha,
 Hans Huusjomfru snild,
 Som i Skriverhjertet tændte
 Den forfærdelige Ild.

Forjålet var i Salen
 Al Byens unge Jagt,
 Der stod han blandt de Andre
 Slukøret og forsagt;
 Men Martha gif saa emsig,
 Saa rolig og tilfreds,
 Og skjænked' Wiin af Randen
 Om til den hele Kreds.

Borgmestren elsked Jagten,
 Og derfor i sin Sal
 Hvergang han samlede Jægerne,
 Før de drog ud i Dal;
 Selv laae han nu for Anker,
 Thi Podagra og Gigt
 Har Skræk for Kjær og Moser,
 Og slyer en Jægers Vigt.

„Men — hvis han bringer Mynten, —
 „Dog hvor skal han den faae? —
 „Da sværger jeg, — nu seer han,
 „Hvor vis jeg er derpaa, —
 „Med Bruden vil jeg dandse
 „Den allerførste Vals! —
 Da loe den hele Skare,
 Saa Hundene gav Hals.

Med Bøssen slængt om Skuldren
 Over Torvet Skaren gik,
 Hr. Panzer drev bagefter
 Med melancholske Blik;
 Hans Herres Dre lytted'
 Med Suk til fjerne Larm,
 Og Jagtlysten rørde sig
 I længselfulde Varm.

Det trøstede ham slet ikke,
 Naar han slog sig for sit Bryst,
 Skjøndt der det gav en Klang
 Som til Englenes Lyst;
 Thi hemmeligt han gjemte
 Ved tause Barm en Pung
 Af Guldstykker blanke
 Fuldstoppet og tung.

Hvad hjalp ham nu hans Stue
 Med det prægtige Karnap?
 Og Loftets Stukkatur
 Med forgyldte Lyst og Knap?
 De brogede Duffer
 Paa Nøddeskabets Gavl?
 At Ruderne var malte,
 Og Gulvet lagt i Tavl?

En Lænestol heel magelig
 Hans Herlighed bar,
 Der svæved han i Puder
 Saa tyk som han var,
 Paa tvende Fløielskamler
 Sig hvilede hans Been,
 Saa bugede som Tønder,
 Og saa tunge som Steen.

Men af! skjøndt blødt beleiret
 Af Uld og Svanebai,
 Den høifornemme Gjæst
 Ei vilde gaae sin Bei,
 Som Millioner Bremse
 Den jog ham op og ned
 Liig Syle, saa han brølte
 Ret angenemt derved.

Fortvivlet greb han Stokken
 Med Gyldenknappen paa,
 Og fløited' ad to Mynder,
 Som ved hans Fødder laae:
 Saa krøb han ned i Gaarden,
 Hvor ved Baghusets Muur
 Der stod, med unge Harer,
 Et træømret Buur.

Af dem han greb den Største,
 Og slæbde den afsted
 Med vaklende Skridt
 I sin lille Hauge ned,
 Der mod de smaa Briganter,
 Ret som en Fæstning stærk,
 Paa hver en Kant var skjærmet
 Bed Muur og Plankeværk.

Han satte sig paa Bænken
 Ved Springvandets Rand,
 Hvor en Narcissus' græd
 I det glasklare Vand;
 Saa lod han Morten springe
 Mellem Busk og Ubletrær,
 Over Kaal, over Roer,
 Gjennem Ribs og Stikkelsbær.

Han pudsed sine Mynder, —
 Da sang de lystigt op,
 Og fulgde Harens Spor
 Med ret vindige Hop;
 Borgmestren, den tykke,
 Da satte Haand for Mund
 Og blæste dem et Stykke
 Med Fryd, af Hjertensgrund.

Han fløitede, han flappede,
 Han raabde sit Halloh,
 Og legede, saa Jagt,
 Skjøndt selv han sad i Ro; —
 Et Haren lod sig fange,
 Det gik, som det var smurt,
 Omkring i Haugens Gange
 Gjennem Busk, over Ur.

Til sidst den kom i Knibe;
 Da var den ikke seen,
 Men søgde hjæk sin Frelse
 Bag Herrens tykke Been;
 Som og med megen Latter
 Den hjalp af Qual og Nød,
 Han snapped Haren atter,
 Og holdt den paa sit Skjød.

Den Jagt blev ham for langsom,
 Thi Haren var for let,
 Af Raaben og af Skrigen
 Han selv var blevet træt;
 Han tænkte: „jeg skal dæmpe
 Din Flygtighed brat,
 Da kan du ikke kjæmpe
 Saa tappert, du Krabat!“

Rundt om hans Die søgde,
 Men ingen Steen han saae,
 Da fælde han sit Hjerte
 Mod Guldbørsen slaae;
 Den drog han frem af Barmen,
 Tog Haren paa sit Knæ,
 Og bandt den fast om Bugen
 Paa det sprættende Kræ.

Han slap den atter, — hei!
 Da sprang den som en Vind,
 De Reisepenge gjorde den
 Bist let i Sind og Skind;
 Vagester satte Hundene
 Med skingrende Buvvov!
 Da ønsked, sig nok Morten
 Igjen i Mark og Skov.

Med Et det blev saa stille;
 Kunns Hundene de peeb,
 En inderlig Forfærdelse
 Borgmesterhjertet greeb;
 Han saae, hvor de med Samren
 Langs Plankeværket løb,
 Og kradsede med Poterne,
 Og snusede og frøb.

Bag ved en Himbærhække
 Ved Haugens ydre Kant,
 Der var det lille Smuthul,
 Den snilde Morten fandt,
 Der trængde han sig smidig
 Imellem Muur og Sjæl: —
 Han bad ei om Forlov,
 Han sagde ei Farvel!

Han tog tilbeens ad Marken,
 Og svandt i Bjerg og Skov;
 Der stod nu Magistraten
 Langnæset og flau;
 Han listed' sig forbløffet
 Til Lænestolens Skjød,
 Og bandte som en Tydsker,
 Og ønsked' han var død. —

Alt Aftensolen tindred'
 Paa Sankt Agathas Spiir,
 De røde Skyer seilede
 I Luftens blaae Revier,
 Og Lysene blev tændte
 Fra Kjælder op til Qvist;
 Da mumlede Borgmesteren:
 „Nu kommer Jagten vist.“

Høit Hornet lød fra Dalen,
 Saa Fjeldene gav Klang,
 Igjennem Gaden toned'
 Den muntre Jægersang,
 Da kom de ud paa Torvet
 Bag Raadhusets Fløi,
 Ind stimled de i Salen
 Med Latter og med Støi.

I Spidsen gif Hr. Panzer,
 Og smilede ret tryg,
 Med Bøssen under Arm
 Og Haren paa sin Ryg;
 Han stædedes for Bordet
 Saa straalende, saa stolt:
 En guldvirket Pengepung
 Han høit i Haanden holdt.

"De tredive Ducater
 "Jeg her optælle vil;
 "Det var jo Dem det samme,
 "Hvem Guldet hørde til?
 "En Hare jeg har fanget,
 "Den bar det om sin Bug,
 "Jeg tog det; thi jeg tænkte:
 "Han har derfor ei Brug;

"Thi Haren i sin Stilling,
 "Ei Penge har Behov,
 "Han finder Disf og Dug
 "Og Brudeseng i Skov;
 "Men jeg — naa, Gud skal loves!
 "Det endte ei saa slemt;
 "Jeg haaber, deres Lønte
 "De ei vil have glemt?

„De gode Kammerater
 „Bare Bidner her i Dag,
 „Mit Udstyr og mit Bryllup
 „Det bliver deres Sag;
 „Med Bruden skal De vandse jo
 „Den allerførste Bals?“ —
 Da brusde Skarens Latter,
 Saa Hundene gav Hals.

Skjøndt arrig i Parykken
 Borgmestren maatte lee,
 Da for sit Die atter
 Han Skatten fik at see;
 Han vinkede ad Martha,
 Tog Panzer ved Haand,
 Og knytted' for Alverden
 Det uløselige Baand.

Stor Fryd der blev at skue
 Paa Raadhusets Sal,
 Der sprang den rhinske Drue
 I græsgrøn Pokal,
 Stadsmusikanten førde op
 Sin bedste Symphonie,
 Stegt Haren stod paa Bordet; —
 Og Stadsen var forbi.

Doris og Fætter Jean.

Det er en gandske vakker Fyr
 Hr. Jean, min yngste Fætter;
 Han mig fortæller Eventyr,
 Og skriver mig Sonetter;
 De klinge ei, som Andres Vers,
 Der læses og forglemmes,
 Hvori man seer det er kun Ekjers,
 Saa Lunet reent forstemmes.
 Hans Vers — de trænge dybt i Sind!
 Ja, de kan rigtig troe det,
 Jeg lod dem aldrig komme ind,
 Hvis Hjertet ei forstod det.
 De virke med en Tryllemagt, —
 Man veed ei, hvor man har det,
 Og Hjertet være maa paa Vagt,
 At det er vel forvaret.

Det var en Foraarsdag i Fjor,
 Vi gik paa Elskovsstien,
 Jeg tog mig for at spørge, hvor
 Han lærde Poesien.

„Hør kjære,“ — jeg med ærbar Tugt
 Ham nok tør Kjære kalde,
 Han kalder mig saa meget Smukt,
 Som Rimet nu kan falde, —
 „Hør kjære Jean! fortæl mig dog,
 Jeg ikke ret forstaaer det:
 Hvordan du bleven er saa flog,
 Og hvorfra du dog faaer det?
 Thi Uncle staaer i sin Boutik
 Med Bismar og med Ailen,
 Og Tante holder dygtig Skik
 I Kjøkken og i Salen,
 Men Bers de agte kuns for Tant,
 Og Elskov for Gottiser,
 Ja, Uncle selv sin Kone fandt
 Jo ved Adressaviser?“

„Kom,“ sagde han, „paa denne Bænk
 Vi vil en Stund os sætte,
 Mens Maanen kaster Sølvstænk
 Udover Skov og Slette;
 Jeg vil dig med tre, fire Ord
 Myseriet berette, —
 Det vil tillige, som jeg troer,
 Mit Hjertes Byrde lette:

Da Gros fløi fra Psyches Barm,
 Forraadt af sin Veninde,
 Og, svømmende med Graad og Harm
 Paa Sommerlustens Binde,

Han høit i stjerneklare Nat
 Sig heftig monne svinge,
 Da løsned sig en Fjeder brat
 Fra Gudens venstre Binge.
 Den sank; og mens den lille Gud
 Sin Smertes Flamme svaled'
 Den som et hvidligt Stjernefud
 Paa Hellas' Enge daled'.
 Der af en Græker fundet blev
 Det kostelige Stykke,
 Og han den første Hymne skrev
 Om Kjærlighedens Lykke.
 Men — siden er den vandret om
 Vel over hele Jorden,
 Til London, Ispahan og Rom,
 I Syden og i Norden;
 Den fandtes hist, hvor Palmen groer
 Om Niluskildens Grotte,
 Og man har fundet selv dens Spor
 Paa Schwabens Ridderslotte;
 I Provengalens kjælnø Chor,
 Ja, ved Vacluses Kilde,
 Og hvor sig Guadalquibir snoer
 I Ly af Ranker vilde.
 Lyksalig han, som eier den!
 Hver Bøn, hver Elskovsklage,
 Som skrevet blev med denne Pen,
 Blev aldrig viist tilbage.

Man ofte har den eftergjort
 Bemalt med broget Farve,
 Men af! det gavner ikke stort,
 Hiin Dyd de aldrig arve;
 De træffes overalt paa Jord, —
 Slig Falskhed aldrig helmer, —
 I Kjøbenhavn, saavidt jeg troer,
 Hos Jacobsen og Selmer.

Jeg meende, min var denne Skat,
 Min Anelse har sagt det,
 Skjøndt tidt alt Haab mig har forladt,
 Hvorvidt jeg end har bragt det.
 Dig offred' jeg hver Bøn, hver Sang,
 Dog maa jeg tilstaae dette:
 Jeg hidtil tvivled' hver en Gang,
 Om Pennen var den Rette!"

"Ifald," jeg svared' flux igjen
 "Hver Bøn, hver Elskovsklage,
 Man skrev med Gudens tabte Pen,
 Ei vises kan tilbage;
 Saa trøst dig! — er den rigtig til,
 Da kan jeg ikke nægte,
 Man maa saa sige, hvad man vil,
 Du cier vist den Rette!"

R o s e n.

Og Hende saae du ikke?
 „Hr. Ridder, af nei!
 Hver kunde mine Blikke
 Vel naae saa lang en Bei?
 Saa dybt i Grevens Have
 Der staaer et Fruerbuur
 Med høie Bold og Grave
 I den blomstrende Natur;
 Der sukker eders Rosa,
 Den spæde fine Blomme,
 Der venter hun med Længsel,
 At hendes Trøst skal komme.
 Men, hvis I tøve vilde
 Et eneste Minut,
 Da bliver det for silde
 At frelse eders Glut!
 Jeg sneeg mig om saalænge,
 Til jeg hørde, at der
 Man stemde Luthens Strænge
 Til hendes Brudsfærd;

Trindt Lamper saae jeg hænge
 I Kirke, Slot og Krat, —
 Man redte Grevens Senge
 Alt til hans Brudenat!

Den unge Ridder spænder
 Fra Halsen sine Kjæder,
 Sit Sværd fra sine Lænder,
 Og skifter sine Klæder;
 Han var en vældig Herre,
 Bredskuldret, høi og stærk,
 Heel lysteligt han smilde
 Alt med sit snilde Værk.
 En sneehvid Gartnertrøie
 Han bar, med Vaand besat,
 En høirød Gjerd om Livet,
 Af blanke Straae en Hat;
 Den bar han kun i Haanden,
 Og grønne Skoe paa Fod;
 En Kurv af Vidievaanden
 Paa det stolte Hoved stod,
 Den fyldte han med Lillier
 Med Roser og Jasmin,
 Med Negliker, Jonchilier
 Og broget Balsamin,
 Dianunkler og Tazetter,
 Og Hyazinthen fin;
 Imellem dem han sætter
 Den mørke Rosmarin.

Han gaaer til Grevens Have,
 Hvor i blomstrende Natur
 Imellem Bold og Grave
 Der staaer et Jomfrubuur.
 Der spænder Svanen op
 Sit duunhvide Seil,
 Og seer sin trinde Krop
 I det flydende Speil;
 Hvor sig i Bølgen skyder
 Dens fulde Jomfrubarm,
 Der risler den og syder,
 Saa om og elskovsvarm.
 Den Paafugl der mon spanke,
 En strunk Cavallier
 I Rustning, den blanke,
 Med prægtige Fjer;
 Men Hjernen er saa lille, —
 Det hænder vel fleer,
 Der gjerne gjælde vilde
 For en stolt Cavallier.
 De grønne Myrthehækker
 Og Laurens ædle Træ
 Mod Himlen høit sig strækker,
 Og i det mørke Læ
 Sig krydse hundred Gange,
 Hvor Nadjadernes Spøg
 Udsender Straaler lange
 Høit over Veg og Bøg.
 En broget Tjenerskare
 Her driver rundt sit Spil,

Hovmestren tager vare,
 At alt gaaer rigtigt til;
 Men, blandt de travle Svende,
 Som strømme ud og ind,
 Han lister sig til Hende,
 Som fortryllet har hans Sind.

Han kommer snart tilbage,
 Og iler let afsted
 Fra stolte Marmortage
 I Haugens Gange ned;
 Han vandrer der saa sikker
 Med Kurven paa sin Ise
 Mens rundt omkring han skifter
 Sit faste Blik tilvisse.
 Orangerosen bøied'
 Sig fra sin tykke Qvist,
 Den skrevet stod i Diet:
 Det er en Søster vist; —
 Og Aftensolen sendte
 Sit Blik paa Kurven; thi
 Den tænkte: jeg maa vente,
 At see, hvad der er i!

Dog — hvor Tritonen kryster
 De fyldige Najader,
 Hvor Båndspringstraalen bader
 De trinde Marmorbryster,

Hvor stolt Paafuglen spanker
 Med sit ynkelige Hviin, —
 Der staaer i dybe Tanker
 Den unge Greve, fin.

„Hvo er Du?“ — Jeg er Gartner,
 Een Blomst jeg dyrker blot! —
 „Hvad gjør du her til Tide
 I min Hauge, ved mit Slot?“
 Ak! jeg har Blomster baaret
 I Fruerburet hen!
 En Rose har mig saaret,
 Den bær jeg bort igjen;
 En Rose har mig daaret,
 Den Rose er min Lyst,
 Den har jeg mig udkaaret
 At hvile ved mit Bryst!

Saa hilste han med Hatten,
 Heel skjelmst han paa ham saae,
 Og vandred' ned i Matten,
 Som alt i Dalen laae.

Hr. Greven ham tilsendte
 Heel adelige Blikke,
 Og rysted med sit Hoved;
 Thi han forstod ham ikke.

Men da den flinke Ridder
 Var kommet bag det Krat,
 Hvor Nattergalen sidder,
 Og Stien dreier brat
 Om steile Klippestene, —
 Der satte han sit Læs
 Imellem grønne Grene
 Med i det bløde Græs.

„Kom frem, min Rosenblomme!
 Spring ud min Liliefnop!
 Mit Morgenrødt! du komme,
 Min Foraarsol! stig op!“

Han drog det hvide Klæde
 Fra Kurvens Rand med Hast, —
 Der laae den Fine, Spæde
 I Slummer, dyb og fast.
 Hver Nose havde kysset
 Sin Søster, af! saa om,
 At gandske hun var dysset
 I en barnlig Elfsøvsdrøm.

Den unge Ridder standser
 Med Haanden paa sit Bryst,
 Ham var, som alle Sandser
 Stod paa Himmeriges Kyst; —

Hans Mund et Ord ei mæled'
 Han vakled' som et Rør,
 Det var, som om han dvæled'
 Ved Salighedens Dør!
 Da toned' gennem Dalen
 Capellet's Klokkeflang,
 Da fløited' Nattergalen
 Sin underfulde Sang;
 Det aanded' fra hans Hjerter
 Den vilde Flamme bort,
 Og løsde Kamp og Smerte
 I en himmelklar Accord.
 Hun aabnede sit Die,
 Sødte smilde det paany, —
 Saa svæve fra det Høie
 To Duer gennem Sky;
 Dmt mæled' hendes Tunge
 Hans Navn, — hans Navn een Gang;
 Ak! Himlens Engle sjunge
 Ei sødere en Sang!
 Han hende bar ærbødig
 Fra Rosenleiet ned,
 Hun havde ikke nødig
 At rødme stærkt derved;
 Han tog med megen Lempe
 Gomsfruens varme Haand; —
 Saa bar den stærke Kjæmpe
 Sit bløde Slavebaand.

Ved Stien laae Capellet
 Tæt op til Klippens Bryst,
 Der risled' Kildevældet,
 Og Lampen brændte tyst;
 Den gamle Præst derinde
 Med Messiebog i Haand
 Forbandt med evigt Baand
 Den unge Mand og Kvinde.
 Men — som de laae paa Knæ,
 Og ydmygt sig mon bøie
 For Raadens Palmetræ
 Og for Madonnas Die, —
 Og som de skye sig dulgde
 Bag Ridderborgens Bue,
 Og taus han hende fulgde
 Til tyst forborgne Stue; —
 Da lød fra Greveborgen
 Basunens stærke Sang,
 Stolt vilde Greven vandre
 Sin søde Kirkegang;
 Høit klang den tomme Pralen
 Fra sakkelsmykte Slot, —
 Men Brylluppet stod i Dalen
 Saa tyst og luunt og godt.

Den hellige Jomfrues Hævn.

„Asten solens Straaler smile,
 Lad nu Hornets Toner hvile!
 Sæt i No kun Jagtens Spyd!
 Hisset Borgens Tinder blinke,
 Til Banket de lystigt vinke,
 Og til Dandsens muntre Fryd!“
 Kongen talde; — Jægerstaven
 Svinger ind paa Slottets Plads,
 Og paa Bogne følge Haren,
 Hjorten og den vilde Vas.

Slottet kneised strunkt med Vælde,
 Ungdomssterkt, skjøndt graat af Velde,
 Mellem Mark og Skov og Strand;
 Kobberspire, himmelhøie,
 Billedstøtter, gyldne Fløie
 Speiled sig i salten Vand;
 Thi, hvor tvende Bugter strækte
 Ud i Hav det steile Næs,
 Stod det som paa Fløielsdække,
 Virket af det friske Græs.

Hestevrinsken, Vidsteknalden,
 Hundeglam og Herrers Kalden
 Blander sig med Hornets Gjald;
 Kjøgemestre ilsomt drage
 Op og ned, frem og tilbage
 I den høie Kiddersal;
 Rosenkind og fyrigt Die
 Smiler fra hver Vindvesfarm,
 Saa bag mangen Jægertrøie
 Hæver sig en kjærlig Barm.

En er taus i denne Brimmel
 Glad han speider hist sin Himmel,
 Vender ei den vilde Lyd,
 Thi til tvende Stjerner blanke
 Sender han en Elskovstanke,
 Støttet til sit lange Spyd;
 Medens andre Herrer stande
 Samlede i mindre Chor,
 Løfte kjækt den stolte Vande,
 Mønstre Borgens Blomsterflor.

„Danste Ridder! seer du Hende?“
 — „Å! ja! hun er let at kjende,
 Det er jo den lille Skalk,
 Som hos Dronningen er Terne,
 Sød hun er som Mandelkjerne,
 Sky dog som den vilde Falk;

Hvis din Hu til hende stander
 Troer jeg vist, du styrer feil,
 Du paa denne Klippe strander,
 Eller stryge maa dit Seil.

Smuk er du, min velcke Herre,
 Seierstolt, — men her, desværre!
 Er din Snildhed nok for seen;
 Hun er sindig, du er flygtig,
 Du er snedig, hun er fløgtig,
 Du er fyrig, — hun er reen! —
 „Ei! hvor syndigt du kan male!“
 Loe den velcke Ridders Mund,
 „Men du skal din Spot betale
 „Dyrt mig næste Morgenstund.

„See, der staaer hun, fyldig Armen
 „Støtter sig paa Marmorarmen,
 „Hæstigt bølger Varmens Hav;
 „Skulde dette sorte Die,
 „Disse brede Liliehøie
 „Gjemme Kjærlighedens Grav?
 „Blikkets Straale fast er stillet
 „Paa en Plet i denne Gaard;
 „Men vist intet Helgenbilled
 „Dette Andagtsoffer faaer.

„Over Kjældervindvets Bue
 „Staaer et Billed af vor Frue,
 „Ovenfor den Skjønne boer;

»Frelseren paa Armen svæver,
 »Og den Høire blidt det hæver
 »Signende den gandske Jord;
 »Naar jeg da mig ind vil snige,
 »Bliver det, — den Sag er klar, —
 »Mig en naadig Himmelstige,
 »Som for Tusinde det var.

»Løst paa denne gyldne Kjæde!
 »Otte Gange om mit brede
 »Bryst den snoer sig som en Drin;
 »Den er din, hvis jeg i Morgen
 »Ei kan sige: nu er Morgen
 »Min, og taget dog ved Storm!
 »Er der nogen Eva fundet,
 »Som paa Ublet kasted' Brag?
 »Driftigt vovet, halv er vundet,
 »Morgengraa gier Solskinsdag!»

Rask de iler op i Salen;
 Men af Junkrens frække Prælen
 Ingen Tøddel faldt til Jord;
 Thi en Weilers fine Dre
 Selv i Storm og Brag kan høre
 Hvert hans Elskov farligt Ord;
 Det var ham, der stod og hældte
 Sig til Spydet rolig, fast,
 Det var ham, hvis Hjerte gjældte
 Pigens summe Diekast.

Skjøndt et Skud af ædel Stamme
 Hjælper let ham Blikkets Flamme,
 Rnyttet Haand og rynket Bryn;
 Over Pandens høie Buer
 Bredens Sky forgjæves truer,
 Ei den vorde tør til Lyn;
 Han, som Svend, maa holde Bøilen,
 Naar hans Drot vil drage ud,
 Strigle Hesten, pudse Tøilen,
 Han maa ride Herrebud.

O! hvi tør jeg ei med Landsen
 Tugte ham i Baabendansen, —
 Hvidsked Harmen i hans Bryst,
 — Skjøndt jeg ofte uforfærdet
 Drabeligt har svunget Sværdet
 I den hede Kampens Dyst?
 Styr dig da, min vrede Billie!
 Jeg vil holde Vagt i Nat,
 Vogte dig, min rene Lillie!
 Skjærme dig min dyre Skat!

Men et hurtigt Bud ham kalder:
 „Inden Natteduggen falder
 Maa du sidde rank tilhest,
 Over Land du skal dig skynde
 Fem Baroner at forkynde,
 Kongen byder dem til Gjæst!“

Stum han nikker, bort han haster,
 Og skjøndt han ei Frelse veed,
 Først fortvivlet han sig kaster
 For Madonnas Fødder ned.

„O! Guds Moder! skyt din Navne,
 Kjærligt dine Arme favne
 Denne Nat min søde Brud!
 En uplettet Reenhedsstjerne
 Lys for hende fra den fjerne
 Himmel, hvor du boer hos Gud!
 Ei du lader Lilien segne,
 Knækket af en grusom Fod,
 Ei du lader Rosen blegne, —
 Mægtig er du, from og god.“

Alle Lamper vare slukte,
 Alle trætte Dine lukte,
 Hele Vorgen død og tyst;
 See, da aabnes Dørens Fløie,
 Og med dunkelbrune Die,
 Blomster paa sit Haar og Bryst,
 Træder ud den skjøne Pige,
 Dffrer sine Blomster smaa,
 Knæler ned, og lader stige
 Diets Stjerne mod det Blaa.

„O, Guds Moder! du, min Navne,
 Trygt jeg dine Knæ tør favne,
 Kysse ydmygt Kjølens Bræm;

Lad i denne Nat, som stedse,
 Himlens stærke Englefredse
 Holde Vagt omkring mit Hjem!
 Aldrig mig din Trøst du røve,
 Vogt mit Hjerte, styrk min Fod,
 Aldrig vil jeg dig bedrøve,
 Jeg vil være from og god!

Langsomt atter ind hun træder;
 Natten sine Taarer græder
 Over tavse Skov og Land;
 Ned fra Taarnets Bindeltrappe,
 Tæt indhyllet i sin Kappe,
 Sniger sig den velste Mand;
 Listende foran det høie
 Billed maaler let og snart
 Hans forvovne, frække Dic
 Sindig lumsk den steile Fart.

„Nu, Madonna! kan du gavne!
 Jeg forelsket dig vil favne
 Stigende med henrykt Sands
 Op til Bindvet, hvor den Skjønne
 Dmt bag Nattens Slør vil lønne
 Kjækhed med sin Jomfrufrands;
 Du til Himlen trygt mig bære,
 Bær saa naadig, from og god!
 Jeg betroer dig her min Ære,
 Salighed og Liv og Blod.“

Op ad Muren han sig flynger,
 Smidigt Venene han slynger
 Om Madonnas Liv, og alt
 Han vil dristigt hæve Armen
 For at gribe Vindveskarmen,
 Da han glee, — men ei han faldt;
 Kjæden, som hans Skuldre smykked',
 Snoer sig, stærk som Hampereeb,
 Om Madonnas Arm, og Nykket
 Føldes som et kraftigt Greeb.

Boldsomt Gyldenlænken frænger
 Sig om Nakken, og han hænger
 Frit paa Støttens strænge Haand;
 Al sin sidste Kraft han samler,
 Men forgjæves Foden famler
 Efter Hjælp; det stærke Baand
 Ubarmhjertigt Løkken snører
 Om hans Hals; da synker ned
 Dødens Haand, og ham tilslører
 Nattehimmels Herlighed. —

Og da Svenden kom tilbage,
 Vendtes snart til Fryd hans Klage,
 Herligt smykket blev hans Liv;
 Lønnen for hans tappre Fore
 Blev den gyldne Ridderspore,
 Og den skønne Nøse hans Liv.

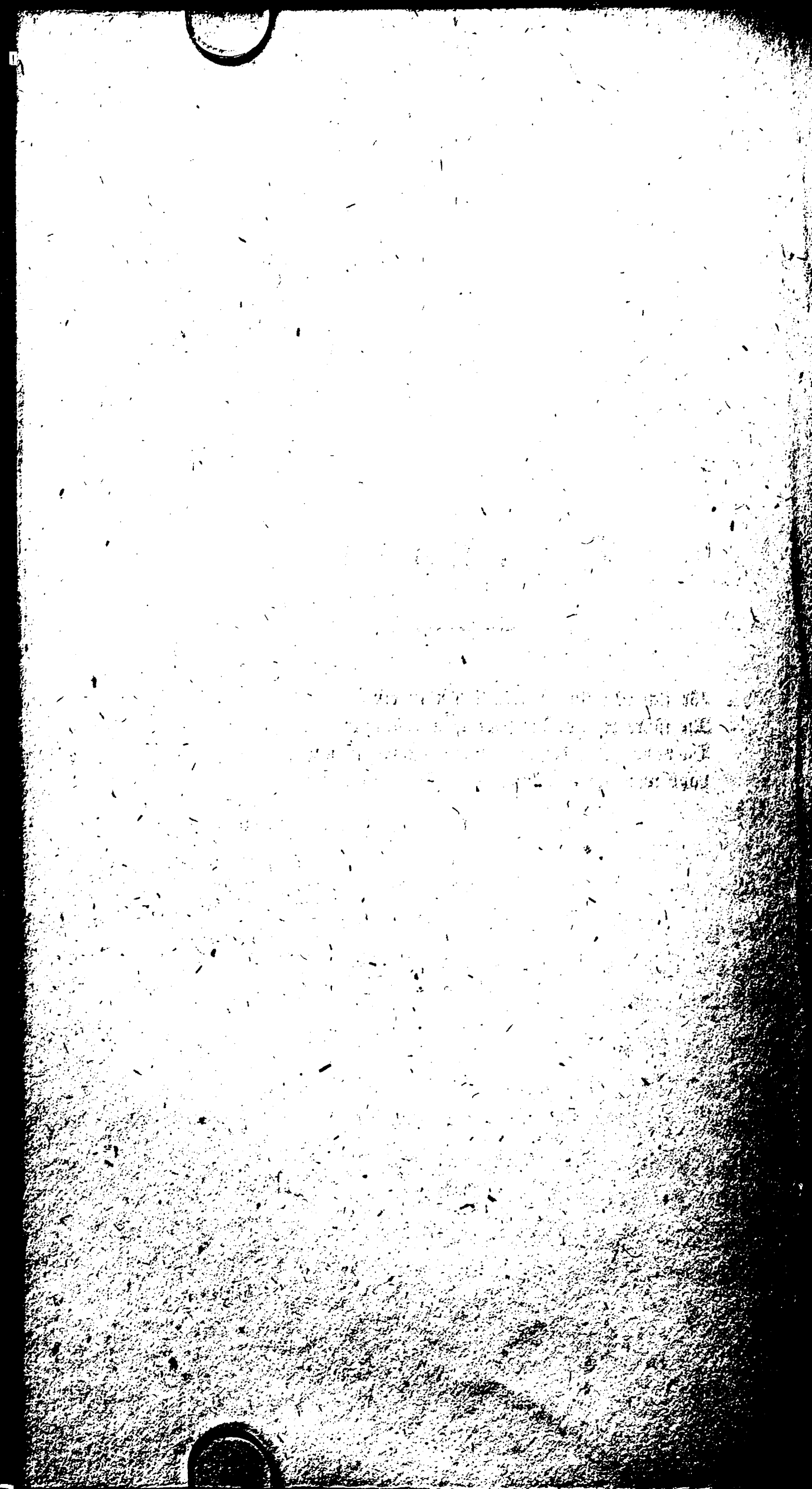
Borgen sank; dens Spor ei findes,
Londen pløier Baffen jevn,
Kun ved Harpen Sagnet mindes
Om Borfrues strænge Hævn.

T r æ f n i t.

Wo sich vier Arme geschließen in ein,
Nie süßre Freude die Sonne überschein:
Da wird gedrucket von zwein Herzen so nah',
Laub war nie so dünne, daß Statt man funde da.

Christian von Hamle.

V i g n e t.

Troer ei, at Elskovs Gud kun boer
Blandt Grever og Baroner;
At kun ved Hoffers Dandsechor
Han reiser sine Throner!
Troer ei, han kjøler kun sit Mod
Paa Fyrster og Prindsesser;
Ei stedse for saa kostbart Blod
Han sine Pile hvædser!
Ei altid spænder han sit Garn
Bed lumste Intriguanter
For adelige Pigebarn
Blandt Oncler og hos Tanter.
Nei han, som vækker stor Allarm
Bag Oberstens Battering,
Han taaler ingen rolig Varm
Bag en gemeen Mondering.
Han rammer Hjertet nok saa vist,
Hvor Pels og Badmel værne,
Som Brystet under fin Battist,
Hvor Skjoldet er en Stjerne; —

Og ligegodt den fulde Varm,
 Fordulgt i uldne Trøier,
 Som den, der svulmer hvid og varm
 Bag Tyll og Silketøier.
 Han styrker vel den Riddersmand,
 Som intet Spær kan rokke,
 Han drager ham til Skrankens Mand
 Ved Damens blonde Lofke; —
 Men Bondens Knøs ved Høstens Tid
 For Ridderen ei viger;
 Han strider tidt en ædel Strid
 For alle smukke Piger.
 Den ene kroer sig zjirligt, ømt
 I sine gyldne Lænker;
 Den anden spørger uden Skrømt,
 Hvad Pigebarnet tænker.

Thi vil jeg flye fra Stadens Muur,
 — At sige kun figurlig —
 Og male Landets frie Natur,
 Thi den er saa naturlig.
 Her strider ingen Hertug frem
 Som i de smaa Noveller,
 Her har ei Ducs og Grever Hjem,
 Prindsesser ikke heller;
 Ei Lorden med Camascher paa
 Sin Elskovsqual forkynder; —
 Nei, de, som paa min Scene gaae,
 Er jevne, danske Bønder.

Og Scenen? Er den ikke smuk?
 Af! under Lovets Bue
 Der lyder dog et Elskovssuk
 Meer fjønt end i en Stue.
 Husk paa, at Nattegalens Hjem
 Er mellem Løv og Grene,
 Paa Landet svulmer Rosen frem,
 Og Lilierne, de rene;
 Biolen venligt leger Skjul
 Ved Vækkens klare Bove,
 Og Solen vælter blank sit Hjul
 Høit over tause Skove;
 Af Maanens sømme Diefast
 Kan Slettens Piger lære; —
 Jo, her staaer Amors Tempel fast,
 Hvor kan det andet være?
 Han boer i Skov, han boer i Dal,
 Han sig i Hytten sniger,
 Han flager i den mørke Stald,
 Og gjækker Bondens Piger.
 Jeg saae den lille Gud, min Tro!
 Hvor Hyrdehornet klinger,
 Der sad han paa en Malketoe,
 Og slog med sine Binger.
 Jeg saae ham tidt ved Bryllupsfærd,
 Det var saa fjønt at skue;
 Han var, som han var hjemme der,
 Og klar steeg Faklens Bue.
 Naar Jordens Sommerdragt er gjemt,

Han har ved Juledandse
 Sin Glæde; thi jeg veed bestemt,
 Han knytter mange Krandsse.
 I Baarens lysgrønne Lund,
 Hvor Bukkar staaer i Klynge,
 Han lærer Pigens røde Mund
 Et Elskovsquad at synge;
 Den vilde Jæger i sin Skov
 Til Sangen jo maa lytte,
 Han standser, lader flye sit Rok,
 Og vorder selv et Bytte.
 Sirenen soler sig paa Steen
 Med sine hvide Bryster;
 Hun har en Stemme sød og reen,
 Med Sang hun sig forlyster.
 Imens hun fletter Haarets Guld,
 Sig Bølgen sagte vugger,
 Thi Elskov, heed og længselsfuld,
 I hendes Sange sukker.
 See, Fiskerpigen roer i Land
 Bag Bugtens grønne Banker,
 Hun staaer og lytter tyst paa Strand,
 Og synker dybt i Tanker;
 Hun røres ved det hulde Qvad,
 Hun græder, Barmen hæves,
 Sin Haand hun rækker ham, der bad
 Saa længe og forgjæves!

Af disse Elementer faa
 Med Admyghedens Stempel

Jeg bygger, — hvis jeg ellers maa, —
En Fløi til Gudens Tempel;
Og i den lille Hal vil jeg
Iblandt saa meget andet
Ophænge Jer et Contrafæi
Af Kjærlighed paa Landet.

Hans og Grethe.

„Naar Kufferen den sover, og Nattergalen slaer,
 „Naar natlige Skygger gjennem Haugegangen gaaer,
 „Kom da bag Præstens Lade ved den hældende Piil,
 „Der skal du, Hjertensven! see din Elskedes Smil.

„Saa gaae vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
 „Og sætte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
 „Saa seile vi til Den, hvor vort Lysthuns'er sat,
 „Der favnes vi og kyskes den hele Sommernat!“

Saa talde hun en Morgen, og ind ad Døren sprang;
 Jeg gik til Ploug og Harve; men Dagen var saa lang!
 Jeg saae kun hendes Bulle med Sølvrelænkens paa,
 Det røde Stoffeskjørt og de Fodder pene, smaa.

Det hvide Særfeærme høit om den trinde Arm,
 Og Silkeklædet hang løst om min Piges Varm;
 Det gav jeg hende selv til Markeds-gave nys,
 Og derfor gav hun mig det første søde Kys.

Da Solen nu var nede, og Kræet bragt i Ro,
 Og hele Byen slumred', da stod vi begge to
 Bag Præstens store Lade ved den hældende Pæl,
 Der skued' jeg saa henrykt min Elskedes Smil.

Saa gik vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
 Og satte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
 Vi landede paa Den, hvor vort Lysthuus er sat,
 Der vilde vi jo kysSES den hele Sommernat.

Jeg slyngede min Arm om hendes smækkre Liv,
 Jeg ønskede: Gud give, du var min Ægteviv!
 Og mens vi langsomt vandrede henad den grønne
 Grund,
 Jeg kysSED' hendes Pæ, hendes Kind, hendes Mund.

Vi taledes saa sagte de søde Elskovsord,
 Og stode ofte stille paa den dugfulde Jord,
 Men da vi kom til Huset paa Møllebækkens Rand,
 Da traadte frem af Busken vor gamle Herremand.

"Jeg hørde fra mit Bindve, at her var Stevnet sat,
 "Her vilde I jo kysSES den hele Sommernat?
 "Hvi vover I alene at gaae i Natten ud?
 "Naar eders Engel sover, da vaager Elskovs Gud.

"For unge Hjerter stiller han Nettet trædsK og snild,
 "Og dem, han ikke fanger, dem skyder han med Pæl;
 "Og Pælen, af! den brænder, den er dyppet i en Gift,
 "Og siden efter haanligt kun beleer han sin Bedrift.

»Kynt ei dit Dienbryn, min vakke Ungersvend!
»Græd ei, du fjerne Pige, alt for dit Hjertes Ben!
»Jeg være vil den Engel, som vækker jer til Liv;
»Vær du min tro Forvalter — og du hans Ægteviv!»

Steffen og Anne.

Lidt uden for vor By ved det røde Bangeled
 Paa den svulmende Banke der boer Steffen Smed;
 Saa tæt ved Veien staaer hans Smedie og hans Huus,
 Med de blankeste Vindver og med Blomster i Kruus.

Naar Aftensolen slog sit Blik mod Havet ned,
 Og vort Kirketaarn og Husene de rødmede derved,
 Han hvilde sine Arme paa Dørens grønne Bræt,
 Og skued' ned i Dalen, og blev dog aldrig træt.

Der boer en vakker Pige; hun hued' ham saa vel,
 Og ofte med et kjærligt Blik hun frydede hans Sjæl,
 Hun rakde ham saa villig den søde Kind og Mund;
 Hun vidste, at han elskede af Hjertets dybe Grund.

End havde han ei beilet; da skiftede hun Sind,
 Saa hurtigt, som paa Havet den bedragelige Vind;
 Hun gik ham koldt forbi, og nynnede en Sang,
 Som mere hende rørde end Smedens Håminerklang.

Han filede vel Kniven skarp og Saxen saa fin,
 Som nogen Frøken bruger i det spædeste Liin,
 Og kunstige Nøgler han smedede med Harm,
 Thi ingen kunde aabne den Hjertelskedes Barm.

Naar Sommernatten spredte sin velsignede Duft,
 Og Gnisterne fra Essen de foer saa høit i Luft,
 Da lytted' han heel ofte til den rolige Dal;
 Der quiddrede en Stemme, som en fjælen Nattergal.

Han traadte ud af Døren med Tanken fuld af Mord,
 Thi til den velcke Cither han hørde disse Ord:
 „Mig aldrig gaaer af Minde dit Digs søde Smil,
 „Det staaer i Hjertet inde som en brændende Piiil.“

Bor Skolemesters Frits var kommet hjem til vor By,
 Bort Orgel var forstummet, nu synger det paany;
 I Kongens Kjøbenhavn har han lært det at flaae,
 Mange andre Instrumenter kan han ogsaa lege paa.

Hans Kinder ere blege, og Læggen er saa spæd,
 I Dandsen dog han springer saa deiligt afsted,
 Den smægtende Tone han strækker saa lang,
 Alle Pigerne maa græde, naar de høre hans Sang.

En Morgenstund drog Steffen sin Kjortel af Skrin,
 Om Hagen har han bundet det hvideste Liin;
 I venstre Dre hænger en Ring saa sølverhvid,
 Den bærer han med Glæde fra sin Soldatertid.

Han siger, at han aldrig kan glemme mit Smil,
 Det staaer i hans Hjerte, som en brændende Piiil;
 Om han mener det saa lige, jeg ikke rigtigt veed,—
 — Her vendte Smeden Kyggen, og skyndte sig afsted.

Mens han iler til Hjemmet, han snakker med sig selv,
 Hans Hjerteblod strømmer som en sydende Elv.
 Med knyttede Næver, med fortvivlede Blik,
 Med vaklende Fødder til sin Smidie han gif.

Snart iler han, snart standser han de sittrende Knæ,
 Og knuger sin Pande mod Ledstolpens Træ;
 Og alt som han vandrer, og alt som han staaer,
 Hans tabte Lykkes Billede forbi hans Nie gaaer.

„Hvor ofte har vi siddet under blomstrende Træer,
 Paa Bænken saa fortroligt, hinanden saa nær?
 Hvi lod du mig da favne dit smækkre, trinde Liv,
 Mens du ikke vilde være min elskede Viv!“

Den rasende Qval ham gjennem Skov og Marker jog,
 Han kom først til sit Huus igjen, da Aftenklokken slog;
 Hans Dine ere stive, og bleeg er hans Mund,
 Han Døflasken knuser, og sparker til sin Hund.

Af sit Diebryn han visker den iiskolde Sveed,
 Men paa de blege Kinder randt ingen Taare ned;
 Nu standser han, og grunder med et rædsomt Smil,
 Saa render han til Smidien, til Hammer og Fiil.

Henrik og Else.

„Nei, nei, min ædle Herre! I tro mig, om I kan!
 Sin Henrik ene elsker hun i hele Danmarks Land.
 Min Else er saa trofast som den ranke Lilievand,
 Der sætter eders Hjerte i en evig Elskovsbrand!“

„Min bolde Svend! i Morgen er der atter en Dag,
 Da jeg vil hende prøve, og forfare den Sag!“
 Saa talde Herren listigt, og saae mod Flisen ned,
 De andre Herrer smidskede saa lønlig derved.

Alt Sommerlærken synger over Bordingborg By,
 Og Guldgaasen glimter i det klare Morgengry;
 Den milde, friske Vind bølger frem gennem Korn,
 I den susende Skov høres Hunde og Horn.

Liden Else sidder luunt ved sin Faders Urtegaard
 Med sin flittige Kof, og rundt om Stolen staaer
 Pioner, Tulipaner og Buxbom, Krusemynt;
 Men Pigen var dog Haugens alsomdeiligste Pynt.

En mørkeblaa Kjortel om de ranke Lemmer laae,
 De sneehvide Ermer til Haandlede naae;
 Og flittig og vims er den lillebitte Fod,
 Den dreier Rokkehjulet med trøstigt Mod.

En Kat med sorte Striber bag ved en Solbærhæk
 Høit skyder op sin Ryg; ved den tindrende Bæk
 Der gaaer den lille Velling saa guul og rund og reen,
 Ret som en Eggeblomme, der nyligt har faaet Been.

Paa sin Binge svømmer Dien, mens Solen er saa
 varm;
 Da hæver hun sit Hoved rask, og skygger med sin
 Arm.

En Flok af vilde Jægere med buldrende Trav
 Sig skynder over Mark, over Grøvt, over Grav.

Hver Ridder var saa pyntet, som han vel kunde
 bedst,
 Men smukkest var dog han paa den skimlede Hest;
 Han skinnede som Solen i den brogede Flok,
 Han standsede sin Ganger, og hun standsede sin
 Nok.

„Hil sidde du blandt Roser, selv en Rose saa skøn,
 Viden Else, jeg har elsket dig længe i Løn!
 Da neied sig mod Jorden den tugtige Mø,
 Af Blussel og af Angst var hun nær ved at døe.

„Til dit Hjerte og din Haand jeg beile nu vil,
 Disse gode danske Herrer ere Vidne dertil!“
 Da rysted' hun paa Hovedet med blussende Kind,
 Da greb hun til sin Rok, og vilde gaae ind.

„Jeg giver dig Forlov at betænke den Sag,
 Viden Else, i Morgen er der atter en Dag!“
 Det sagde han saa listigt, og saae til Pigen ned,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

„Med hvide Perler fletter jeg dit guldgule Haar,
 Din Fløielskjortel foeres med Sobel og Maard,
 Jeg binder dyre Stene om din Hals og din Arm,
 Jeg spænder fire Heste for din hængende Karm.“

„Til Harper og til Fløiter under tusind Rjerters
 Glæds

Paa kostelige Tille der træde vi vor Dands;
 Ved barske Vintertider i Salen luun og tæt
 Vi spille Guldtavl ved Malvasier og Klaret.“

Da reisde hun sit Hoved, slog Lokken fra sin Kind,
 Hun smilde med sit Die, saa listefuld i Sind,
 Hvor gule vare de Lokker, som rundt om Panden
 laae,
 Og saa disse Dine, — hvor friske og hvor blaae!

„Jeg er kunns Bondepige, men J en Ridder stolt,
 Snart vilde eders Die kun skue mig foldt,
 En Bonde maa det være, en Bonde har jeg kjær; —
 Thi hænge J bort eders blanke Herresværd!

„Velan, jeg hænger gjerne min Dyrendal paa Bæg,
 Nu vil jeg hvædse Leens og Plougjernets Væg.“
 „Men Kaaben hiin røde jeg aldrig skue vil,
 En dygtig Badmelskofte maa J lægge jer til!“

„Ja Badmel vil jeg bære, og det røde Fløielsfrud
 Paa Herrens høie Alter jeg breder ydmygt ud!“
 „Saa skjænker J bort eders ridderlige Hest;
 Min Mand skal drive Studen, det passer ham bedst.“

„Jeg jager ind i vilden Skov min gode Sanger graa,
 Den Hest, som mig har baaret, skal ingen sidde paa;
 Men selv vil jeg langsomt i Plougsuren gaae,
 Skald jeg, liden Else, dit Hjerte kan faae.“

„Af eders Borgekjælder J trille hvert et Fad,
 Det Øl og Mjød, jeg brygger, gjør ogsaa Hjertet glad!“
 „Ja gjerne vil jeg drikke det danske Øl og Mjød,
 Saa giver jeg min Sanger den Binnmost saa sød;

Ei lyder Sungen listigt, naar Halsen er for tør,
 Og dygtigt maa den skylles, det har jeg mærket før!“
 Det sagde han saa listigt, og saae til Sang'ren hen,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt igjen.

„Jert Herresskjold med Mærker og Billeder besat,
 Det sætte J for Knæ, og bryde det brat;
 Og ned maa J styrte eders stolte Ridderhuus,
 Og lade Plougen vandre over Grundmurens Gruus!“

Da straalde hans Ansigt med Høihed og Ro,
 Han mærkede klarligt, hun var sin Kjærest tro:
 „Jeg seer, liden Else, du kan dig fra mig snoe,
 Thi Skjoldet maa jeg bære, i Huset vil jeg boe!“

J Skjoldet springe Løver, og Hjerter staae i Brand!
 Hvor kunde jeg vel bryde den dyre Skjolderand?
 Thi jeg er Kong Wolmer, og Danmark er mit Huus;
 Og skulde jeg vel Danmark nedstyrte i Gruus?

Jeg frister dig ei længer, nu kjender jeg din Hu,
 Christ give, hver en Ungmø var trofast som du!
 Belønne dig — det vil jeg; du har talt mig til Behag,
 Guds Fred! Farvel! i Morgen er der atter en Dag!“

Saa kasted' han omkring sin urolige Hest,
 Bort foer han med sin Skare som en Efteraarblæst;
 Da raslede Løvet under dundrende Hov,
 Bildt skingrede Halloh! i den undrende Skov.

Men over Gjærdet svang sig hendes hjertenskjære Ben,
 Han ilede med Jubel i Nogens Arme hen;
 Med stille Fryd de ginge over Marken til By,
 Hvor Guldgaaesen glimtede paa Taarnet under Sky.

For alle vakkre Piger paa Danmarks grønne Bang,
Der blive deres Veiler troe, jeg digted' denne Sang,
Jeg synger deres Priis, til jeg lægges i min Grav;
Ehi dem er der, Gud skee Lov, dog endnu mange af!

Jørgen og Trine.

S græsbeegroede Enge, tæt ved Østersøens Bugt,
 Der slynger sig den klare Bæk, saa vevert og saa smukt;
 Paa dens ene Side hæve sig Ege og Bøg i Sky,
 Paa den anden sig leirer en Kirke og en By.

Hvo vader gennem Bækken der med stive Støvler
 paa?

Hans vaiende Kasse sig speiler dybt i Aae?
 Det er Jørgen Nytter, en Krigskarls saa rank:
 Forsigtig han sig støtter paa Vallasken blank.

Hvo sidder paa hans Arm? — det er hans Trines
 moer!

Det er hans lille Pige med de sølvspændte Skoer;
 Som paa en kroget Egegreen hun sidder der saa
 tryg,

Og slaaer sin ene Arm omkring sin Kjærestes Nyg.

Hun læner paa sin Hofte den pæne Malkespand;
 Bag de smilende Læber der sad en Perlerand.
 Men Svenden? hvorfor sukker han? hvad gaaer
 ham vel imod?

Nu sætter han jo Pigen ved Bøgetræets Rod.

I Græsset reen han stamper sin flirrende Fod,
 Paa Kinderne ham brænder hans røde Hjerteblood:
 "Farvel, min lille Trine! jeg maa nu bort i Krig;
 "Men bliver du mig ogsaa tro foruden Falck og Svig?

"Jeg veed det nok, min Fæstemø? du holder lidt
 af mig;

"Men vor Skovriders Peter dandser altid med dig;

"Det er en vakker Knøs, ja han valser grumme snildt;

"Men takke ham Du kunde dog en Smule mindre
 mildt.

"Hør! øiner du i Stranden sjernt den store Kampe-
 steen?

"Den salte Bølge bruser, og slikker den reen;

"Hvis mig min Pige svigter, da redeg hist engang

"Min Brudeseeng forsenden af Søgræs og Tang!"

Hvad tog han frem af Lommen? En gylden Ring
 paa Stand!

Den satte han saa venlig paa hendes Guldbrand;
 Han trykkede sin Knebelbart paa hendes søde Mund,
 Og vandrede saa bort gennem tykke Bøgelund.

"Åk! det er tungt at skilles, men sødt at sees igjen!

"Jeg bliver dig vist huld og tro, min fjære, fjære
 Ven!"

Saa hvisted' hun, og satte sig, og malkede i Spand,
 Fra begge hendes Dine randt det klare Perlevand.

Det var ved Foraarstide; — men da Høet skulde ind,
 Da gif hun med sin Nive, og sang med muntert
 Sind;

Hver Morgen saae hun Peter, naar han gif i
 Skoven hen

Hver Aftenstund hun valsed' med den fjønne Jæ:
 gersvend.

Da Vinteren var kommet, og Kornet sat i Hæs,
 Alt Qvæget stod i Huus, og man slagted Lam og
 Gjæs;

Sad Trine just i Stalden hos sin hjelmede Koe,
 Der bad hende Peter om Hjerte og om Troe.

•Ung Peter han eier baade Gaard og Skov og
 Eng,

•Han rede kan sin Hustru saa blød en Ægte:
 feng; —

•Jeg hører ei fra Jørgen; han staaer sig vel brav, —

•Og Sehested blev mangan god Dannemands Grav!•

Saa tænkte hun i Hjertet og rakde Haanden hen,
 Hun kysfede saa blussende den friske Ungersvend.

Da var hun vel glad; men underligt engang
 Hendes Fæstensring imellem blev Fingeren for
 trang.

Alt Vinteren nedsendte sit kolde Svaneduun,
 Hver Søe var mælkehvid, hver Bøgestamme bruun;
 Da var der ogsaa lyst tregange over De
 For velagte unge Karl og dydsirede Nøe.

Clarinetter, Violiner fra Brudehuset klang,
 Da de rødgule Aftenskyer alt i Luften hang:
 Da skulde Glædefarten over Strandbugten gaae
 Til Peters Gaard paa Næsset; der skulde Dandsen
 staae.

Den første Glæde gjemte den rødmende Brud,
 Den elfkøvsdrufne Brudgom i den anden drog ud;
 Saa kom de Gamle, alle med en anden Slags
 Nuis,
 De fore ned til Stranden fra det larmende Huus.

Hver Glæde skinner broget og Bjælden gjør Musik,
 Da stiller sig en Rædsel for det undrende Blik;
 Tvert over Beien stormer en Rytter i Galop,
 Og Jisbroen knager ved de vældige Hop.

Fra Kassen nedvifter et Svæv af Hestehaar,
 Den lange brede Pallast mod venstre Spore slaaer,
 Han sidder skarpt i Sadlen, med Næven paa sit
 Laar;
 Men i Brystet til Venstre der bløder dybt et Saar.

I den dæmrende Aften han stirrer som et Liig;
 Ak! Bruden dækker Diet med et hvinende Skrig.
 Han vinker blot med Haanden; hendes Kudst styrter
 ned,
 Og de fnysende Heste over Gladen afsted!

Langt ude hist i Stranden ved den store Kampe,
 steen,
 (Den salte Bølge bruser, og slikker den reen)
 Der Ryrteren med Bruden nedsynke Skaren seer;
 Man hørde blot et Klageskrig, man saae dem aldrig
 meer.

Hvert Aar, naar Dagen kommer, og Binden bærer
 hid,
 Da hører man det Jammerhyl i skumle Aftentid;
 De Piger hviske ængsteligt paa deres Qvindeviis,
 Men liden Dreng om Morgenens faaer af sin Mo:
 ders Riis.

Den, som har Bisen sjunget, det er en dansk Student,
 Og endnu er ham aldrig sliq Hjerteqvide hændt;
 Han eier ingen Kjæreste; men vælger han sig een,
 Mon hun vel ogsaa voldet hans Hjerte saadan Meen?

Johan og Lise.

Jeg sad i vores Hauge med Naalen i min Haand,
 Og syede paa min Trøie de røde Silkebaand;
 Da kom den unge Greve med Hjedren i sin Hat,
 Paa Jægertrøien flunkede hver Knap som en Ducat.

Han støtted' sig paa Bøssen, med Smil paa Mund
 og Kind;

„Hør, Lise, giv mig noget, som quæge kan mit
 Sind!

„Jeg er saa træt af Jagten; du har det gandske
 vist!

„Jeg beder dig saalænge, du gier mig det tilsidst!“

Javel min ædle Herre, jeg svarde ikke seen,
 Der hænge røde Æbler imellem Løv og Green!

„Nei Æbler er vel røde; men noget mere rødt

„Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!“

Naar , vil J, jeg skal hente den sukkersøde Mjød?
Den skinner imod Solen saa liflig og saa rød.

„Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Kjus,
„End den, der endnu sumrer paa Bunden af et
Kruus.“

„Det, som mit Hjerte ønsker, som gjør mig glad
og sund,

„Er Kys paa dine Læber og paa din friske Mund;

„Ifald du mig vil unde blot een Gang denne Lyst,

„Saa faaer du denne Kjæde, som blinker paa mit
Bryst!“

Herr Greven er saa fjøn! men jeg tænkte paa
Johan!

Han er dog meget raskere, og være vil min Mand;

Jeg sagde: ædle Junker! slet ingen Kys J faaer,

Saa groede paa min Hage jo de krusetsorte Haar.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebye,

Der lærer mig min Møster at kniple og at sye;

Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,

Ifald det fæle Skjæggehaar hun paa min Hage saae?

„Du er jo overtroist, mit vakke Pigebarn!

„Den, som har lært dig saadant, er et letsærdigt
Skarn,

„Jeg faaer da vel at gvæge mig udi den blanke Søe,

„Men ræk mig dog nu Haanden til et kjærligt Adieu!“

Jeg rakde ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,
Og da han saa var borte, jeg steg paa Gjærdets
Rand;

Hist meiede han Hvede; men hurtigt paa mit Bink
Han fastede sin Lee, og kom springende saa flink.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebye,
Der lærer mig min Møster at kniple og at sye:
Min sødeste Johan, hvis du vil med mig gaae,
To Kys eller trende dem skal du gjerne faae.

Lad andre ramme Skiven, og lad Reglerne i Noe,
Saa blier du ogsaa borte fra den stemme, stemme
Kroe!

Min Møster skal dig skjænke baade gammelt Ol og
Biin:

Hun veed, at du vil være Allerkjæresten min!

„Ja Lise, jeg vil følge dig — alt i vort hele Liv,

„Og jeg skal aldrig spille meer, — naar du først er
min Liv;

„Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din søde
Mund

„Den Himlens Manakrukke jo, som gjør mig stærk
og sund.“

Den næste Middag stod jeg da, og ventede min Ven,
Hvor Huulveien slynger sig imellem Buske hen;
Natregnens Skyer hang i Luften mild og luun,
Paa Gadekjæret vipped' knap det fine Gaaseduun.

Da sprang den grønne Junker frem af grønne Krat
 og Siv,
 Og slog sine Arme om min Hals, om mit Liv;
 Jeg kjæmpede mig træt med min Haand mod hans
 Bryst;
 Da hørde jeg fra Bakkens min Kjærestes Røst.

"Hei! holdt! bolde Greve! Nu gaaer J nok for vidt?
 "J jager efter Kys! ja men dette Kys er mit!
 "Jeg er hendes Kjæreste, og Tøsen er min Brud;
 "Gjem kun eders Lærkespid, og pak jer saa med Gud!"

Hvad drog han ud af Skeden? eja! sin blanke Kniv!
 Den havde han vist stufket i min Kjærestes Liv,
 Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,
 Og den hele, pæne Junker i Mergelgraven lagt.

Jeg græd med mine Dine, men jeg loe med min
 Mund;
 Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund:
 Den ene Side grøn og blank som Baaren var at see,
 Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørde vi en Kumlen gjennem Huulveien gaae,
 De fire gule Hingster og den lukte Bogn vi saae;
 Den bar den gamle Greve, den bragde os vor
 Trøst;
 Ud steg han af Karossen med Stjernen paa sit
 Bryst.

„En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og
Strid,

„Jeg vil bortjage Skyen, saa vil Himlen vorde blid;
„Men straffes skal I alle, og derfor hid jeg kom!“
Da stode vi saa ængsteligt, og ventede vor Dom.

„Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
„Han føre skal de Ryttere, vel femhundred' Mand
„Under Marlboroughs Fane; ved Cartovernes Spil
„Han skal vise de Franske, hvad Dansken duer til!

„Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaae,
„I Ægtestandens Lænker vi flux ham smedde maae,
„Og Lise skal ham holde fast, i Fangenskab saa haardt,
„At han hverken gaaer paa Jagt efter Kys eller
Kaart!“

Saa talde han, og tog min Haand, og flappede min
Kind,

Saa steg han med sin Søn i Karethen atter ind;
Johan og jeg gif Arm i Arm tilbage til vor Bye,
Jeg glemde reent af Glæde at kniple og at sye.

Om Astenen ved Kroen flink de Sølvtrumpeter
sang,

Og oppe fra det høie Slot man hørde Atterklang;
Foran sin raske Rytterflof den fjønne Junker drog
Forbi mit Bindve, trued', men dog mildt til Hatten
tog.

Du gaaer Johan i Mark og Bang, og passer Kræ
og Korn,
Og frygter hverken Junkerens Jagt eller Horn;
Jeg sidder alt og syer paa de Buggepuder smaa,
Og nynner denne Bise til; — den er kun saa som
saa!

Christen og Lene.

S Kroen er der lystigt med Spil og med Sang,
 Og Tappen den driver, og Flasken giver Klang;
 Mens Liremanden spiller, og øver sin Hals,
 Saaer Kruset omkring Bordet sin rolige Bals.

Med Vilæggerovnen med det store Messingskab,
 Der sidder Peter Hald ved Brændeviin og Mad;
 Hans Naboe, Nasmus Stub, udpuster sin Tobak,
 Slaaer Armene paa Kors, og hører paa hans Snak.

„Du troer, at lille Lene hun er mit eget Barn?
 Ja Løsen har mit Hjerteret fanget i sit Garn!
 Jeg elsker hende næsten som mit eget Kjød og Blod,
 Især fordi mit første Barn saa tidligt mig forlod.

For atten Aar siden, da den Lille hun var død,
 Da var jeg saa bedrøvet; for at glemme min Nød
 Saa fleed jeg baade Nat og Dag, saa det var en Gru;
 Da hændtes mig just det, jeg vil fortælle nu.

Jeg var just gaaet ud i Troldestue Skov,
 At hugge mig en Naas til den engelske Ploug; —
 Den skulde staae og tørres, — jeg havde bjerget Høe,
 Og af Sorg og Mæthed jeg var færdig at døe.

Jeg sov nu, som jeg pleier efter Arbeide, drøit,
 Da hørde jeg en Stemme, som kaldte mig høit;
 Dog drømmende jeg hørde, og vaagende jeg sov,
 Det susede for Dret som om Matten i en Skov.

Men Stemmen raabde: „Peter Hald! før Solen
 skrider frem,
 Stat op, træk Trøien paa, forlad dit lune Hjem!
 Ved Troldestuens hule Veg der finder du en Skat,
 Lyksalig, hvis du lyder mit Barsel i Nat.“

Nu hørde Stemmen op, og jeg vaagnede brat,
 Da vidste jeg slet ikke, hvordan det var fat.
 Fast hoppede mit Hjerte af Angest i mit Liv!
 Og Lysten sagde: gaae! men Frygten sagde: bliv!

Jeg reisde mig fra Maren, hun slumrede trygt,
 Jeg lænede vor Gadedør, og lyttede med Frygt;
 Matten var saa luun, og det lignede i Vest,
 Og ned ad Præstens Gyde hørdes Trampen af en Hest.

Jeg fløede mig bag Dret og grundede lidt,
 Jeg tog til mine Buxer, men betænkde mig tidt;
 Snart var jeg curassig; men, naar kuns Uglen skreeg,
 Saa vilde jeg slet ikke gaae til Troldestuens Veg.

Men da jeg fik min Ersie paa og Øren i min Arm,
 Da blev mig vor Stue for lummer og varm;
 Jeg listede mig bort, og tænkte som saa:
 Du kan jo vende om, hvis du ikke tør gaae.

Imens jeg gik den lange Vej norden om Søe,
 Jeg Skovfogdens Hunde hørde langt borte gjøe;
 Paa den store Tørvemose jeg kysede Viben op,
 Den kolde Nattegysen før gennem min Krop.

Nu Klokken slog to paa Taarnet i vor Bye,
 Og Hanerne galede, mens Dagen vilde grye,
 Jeg gik kun jevnt, og snart blev det i Østen lyst,
 I Skoven var det endnu heel dunkelt og tyst,

Men da jeg kom til Pladsen om det hule Egetræ,
 Jeg saae et deiligt Pigebarn; hun laae paa sine Kne
 I røde Silkeklæder med et Belte om sit Liv,
 I Hatten var der Hjedre saa høie vel som Siv.

Hendes Ansigt var saa nydeligt med Rødt og med Hvidt,
 Med sine Liin den hede Graad hun tørrede tidt;
 Hun laae henstængt i den grønne bløde Eng,
 Og kysede med Guf et Barn udi en lille Seng.

Hun trykkede mod Varmen den hvide Kurvebast;
 Ved Ellestubben stod hendes Fole bundet fast.
 Kridhvid den var, med broderet Schabraf,
 I Morgenluft den vrinskede, og slog med sin Nak.

Knap fik hun mig i Sigte, før hun flygted som en Vind,
 Hun pegede paa Kurven med Taarer paa sin Kind.
 Hun svang sig som en Svale let paa Gangeren høi,
 Og traved' gjennem Skov, saa de gule Lokker fløi.

Jeg nikkede til hende vel, men talde ei et Ord;
 Saa gif jeg hen til Kurven; der laae det lille Noer,
 Indsvøbt i fine Klæder med en Seddel paa sit Bryst,
 Af BARNETS brune Dine jeg havde ret min Lyst.

„Tag mig, du gode Bonde! — Helene er mit Navn,
 Min Moder har udstødt mig for evigt fra sin Favn.
 Lad mig din Datter være i din lille Piges Sted,
 Og tredive Ducater dem faaer du aarligt med.“

Mit Hjerte er ei bygt af Jern og Marmorsteen;
 Jeg Dren tog, og huggede en dygtig Hasselgreen,
 Den stak jeg gjennem Hankene, bar Pigen til min
 Moer,
 Og hun blev vor Datter, blev smuk og blev stor.

See, det var Naret før ved den store Revue,
 Da de mange Regimenter laae rundt omkring vor
 Bye,
 Paa Gaarden var der Damer og Herrer i en Flok,
 Den unge General — Du forstaaer mig jo nok?

Jeg trænger nu til Hjælp, jeg er gammel, vov og tung;
 Men din Christen derhjemme han er lystig og ung,
 Lad os gifte ham med Lene — han har jo tjent ud, —
 Hun bliver Byens rigeste og smukkeste Brud!.

Her endte Peter Hald sin lange Passiar,
 Gmedens Nasmus Stub sig skaber som en Mar;
 Han rykker i sin Hue, han smidker bag sit Kruus,
 Gnider Daasen med sin Albue, og tager sig lidt
 Snuus.

„Jeg var ogsaa gaaet ud for en Time eller to
 I Troldestueskov, at vande Hest og Koe;
 Bøgen var saa lysegrøn, saa frisk efter Regn,
 Og lifligen duftede de blomstrende Hegn.

Men som jeg nu søger efter noget af mit Kræ,
 Saa seer jeg gjennem Krattet ved det hule Egetræ
 Min Christen med et Pigebarn i heftig Snak at staae;
 Jeg kjendte hende ikke, hun havde Solhat paa.

Fra det han var i Frankrig, er det Fanden til Knægt!
 Han kan snakke for Pigerne med Synd og med Bægt.
 Hun stillede sin Nive ved den svære Egekrop,
 Og brød en lille Green, som nyligt var skudt op.

Mod Jorden slog hun Diet med undseeligt, stille Sind;
 Han kigede saa skjelmst under Solklædet ind,
 Og snakkede saa ivrigt; men jeg hørde ei hans Ord,
 Som Avnerne fra Skovlen de fra hans Læber foer.

Han vendte sig, og snoede sig, og krammede sin Hat,
 Hun plukkede Qvisten, som hun havde faaet fat,
 Og trippede med Foden, som Taktten til en Dands,
 Og dreiede paa Armen en broget Malkefrands.

Du slog han sig for Bryftet, nu fægted' hant med
 Arm,
 Du tørred' han af Kinden en Taare saa varm; —
 Saa gav hun ham da Haanden! — han greb den
 med Hast,
 Slog begge sine Arme om Pigebarnet fast.

Han var vel hidtig først; men nu fik Løsen. Liv,
 Hun syntes nok, at det var en artig Tidsfordriv!
 Hun gav hans røde Kinder saa mange bløde Klap,
 Lagde Haanden bag hans Nakke, og kysjede om Kap.

Men da de skulle kysjes, var hans Hoved for stort,
 Han skjød hendes Solhat fra Ansigtet bort;
 Bagaf den faldt i Græsset; — hvad saae jeg saa
 der?

Det var jo din Vene, som var hans Hjertenskjær!

Det vilde jeg fortælle dig; — jeg fløi som en Fjer,
 Og traf dig da i Kroen, — og nu sidde vi her! —
 Rask slog de Haand i Haand et ret mandhaftigt
 Tag,
 Som paa en Loe om Vint'ren et vældigt Pleielslag.

• Til Middelsdag med Klang og Spil skal deres Bryllup
 staae,

Og Euul og Øl og Brændeviin jeg sparer ikke paa!
 Mit Storstuegulv er af Flensborgersteen,
 Hei, hei! hvor vi skal røre vore gamle stive Been! •

„Af mig skal de hver faae en opredet Seng!“

„Af mig de femten Lam, som græsser i min Eng,
En Qvie fra i Fjor og den blakkede Koe!“

„Otte Grise af mig, en Galt og en Soe!“

„Jeg gier et Par Heste!“ — „Og jeg gier en Bogn,
Nyhugget, malet, som ingen i vort Sogn!“

„Og begge to vi bygge dem af Ny et Alhuus op!“

„Nei, nei! Peter Hald, lad os nu sige stop!“

Svend og Jnger.

Dybt nede mellem Banker retsom i en Tragt,
 Hvor tykke Bøgetræer ere Bankernes Pragt,
 Der slynger sig en Skovvei, der risler en Bæk,
 Der Vandmøllen skjuler sig bag ved sin Haugehæk.

I Sommernattens Stilhed den kneisende Naae
 Hendanser over Høien saa let paa sin Taae.
 Smaafuglene de hvidske, — selv veed de ikke hvad,
 Og Dugdraaben lister sig fra Blad og til Blad.

Bemodigt Maanens Die paa den fjerne Kirke seer,
 Den speiler sig i Bækken og rødmer og leer;
 Men i Møllerens Stue, der boer den klare Dag,
 Der klinger Violiner og Paukens dumpe Slag.

Der svingrer lystig Latter, der trampes flinkt en Dands,
 Mens ud af Bindvet straaler den natlige Glands,
 Der farver Æblestammen og Ferskengrenen rød,
 Og taber saa sin Straale i Vuegangens Skjød.

Men dybt i Aglehaugen i den lønligste Braae
 Et Lindetræ sin duftende Skjærm mon udslaae,
 Og under Træet strækker sig af Mos en venlig Bænk,
 Did sniger sig kun sjelden en Stjernes Sølvstænk.

Paa bløde Bænk der sidde Forelskede to,
 Og begge ere blussende og friske og troe,
 De snakke tyst og hemmeligt om Kys og Kjærlighed,
 Og Bækken hist bag Hegnet den snakker ogsaa med.

Da rasler det i Busken, og i Maaaneskinnet blank
 Fremtræder der en Herre saa stolt og saa rank,
 Han glatter med sin Haand sine lange, gule Haar,
 Og taler til sin Tjener, som ved hans Side staaer.

"Hvad tænker hun, den trodsige, den lille Møllertøs?
 "Troer hun, at jeg vil vige for den plumpe Bonde-
 Knøs?

"Jeg synger til min Citchar, men hun leer mig kuns ud,
 "Jeg trygler om et Kys; men hun svarer; jeg er
 Brud!

"Af Silke er min Vams med Fløiel og Hermelin,
 "Strunk Strudsffjedren vaier paa Baretten fin,
 "Min Ganger kan jeg styre, han vrinsker høit i Sky,
 "Han bærer mig saa stolt over Land, gjennem By.

"Og Landets bedste Qvinde, saa rødmende og smuk
 "Med blyssomme Dine har bønhørt mit Suk;
 "Ja, hver en skøn Jomfru hun ønsker jo ved sig,
 "Gud give Kay Lykke vilde beile til mig.

Hun pusler ved sin Seng, der skinner som en Sne,
 Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
 Ind træder Lykkes Tjener, og hilser med sin Hat:
 „Og vil I laane Huus til min Sæk her i Nat?“

Den gamle Mutter tager af Næsen sine Glas:
 „J kommer her om Natten just ikke ret tilpas;
 „Men sæt den kun ved Enden af min Datters Sengen=
 fjæl!“

Han sætter den og gaaer med Gudsfred og Farvel.

Sig Pigebarnet neppe kan bare for at lee, —
 Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
 Den gamle Hans fra Kroen han træder ind i Huus:
 „Jeg veed ei, hvor jeg gjemme skal min Sæk her
 for Muus.“

„Jeg proppet har i Sækken noget grumme meget
 Kart,

Og vogter J det vel, kan J hver faae sin Part!“
 — „Ja, sæt den hen ved Sengen, hvor den anden
 Pose staaer!“

Han sætter den og smidsker, og bort fra Møllen
 gaaer. —

Alt Møllerkonen sover ved Siden af sin Mand,
 Mens Jnger tænder Lys ved Kjøkkenarnens Brand,
 I Stuen er der stille, kun Rottens travle Tand,
 Og Uhrets Perpendikkel saa grant man høre kan.

Da reiser sig den ene Sæk, og strækker sig ud,
 Den bliver til en Herremand, saa rank og saa prud;
 Den anden fanger ogsaa Liv, den er eiheller seen,
 Den bliver til en Bondekarl med stærke Arm og Been.

En lister sig til Venstre, til Høire famler Een,
 Hiin tramper Rattens Hale, og denne Hundens Been,
 Mens grueligt de hyle, som Rattens fæle Mand,
 Ind træder liden Fjoger med Lampen i sin Haand.

Flux Svend i Krogen griber et vældigt Kosteskaf:
 „Lad see, min vakkre Oberst! om J har Mod og
 Kraft!“

Men Herren vover ei at komme Bonden nær,
 Han mindes ei at drage det blanke Staal fra Lær.

Han skjælver og han bæver den fine Cavalier,
 Og trods den røde Sminke den blege Frygt man
 seer;

„Troer J endnu, hver Danmø af Hjertet ønsker sig:
 „Gud give dog Kay Lykke vilde beile til mig?“

Møllerkonen laae saa dybt i Angestens Sveed,
 Og Ratten stirred' roligt fra Sengetoppen ned;
 Men Mølleren i Sengen overende sad, og saae
 Saa strunk, som et Spøgelse med Nathue paa.

Kay Lykke staaer saa stille, han mæler ei et Ord,
 En ringlende Pengepung han slænger hen paa Bord;
 Da luer Bondens Dine, hans Kind bliver varm:
 "Du burde J med Kette følt Svend Poulsøns Arm.

"Mig har Kong Fredrik givet baade Gaard og Skov
 og Jord,
 "Han har husvalt mit Hjerte med milde Kongeord,
 "Fordi jeg streed mod Svensken med List og med
 Magt,
 "Paa eders Løsepenge jeg kaster stor Foragt!"

Alt hæver han sin Arm til det vældigste Drag,
 Da høres der paa Døren saa ængstelige Slag;
 Ind farer Junk'rens Tjener, saa bleeg som et Liig,
 Og kalder paa sin Herre med Graad og med Skrig.

Han vækker ham en Kuffe, han giver ham et Brev,
 Saa silkehvidt Papir, som Haanden, der det skrev;
 Han aabner det med Bæven, paa Bænken synker
 ned;

Hans Dine tindre begge, ret næsten som han græd.

Han læser snart med bleeg, snart med blussende
 Kind,

Og skyder Brevet voldsomt under Fløielsvamfen ind;
 Han heftigt aabner Kuffen, da straaler huldt med
 Glands

Rubiner, Diamanter, Smaragder i en Krands.

Et deiligt Ansigt smiler af Glorien ham imod,
 Og jager op i Kinderne alt, alt hans Hjerteblod;
 Saa stirrer han derpaa med et bittert Taaresmiil,
 Og knuger det mod Brystet, og gjemmer det med Gil.

Med eet han springer op, og til Svend han hurtigt
 gaer,
 Mens Rædsels kolde Perle paa den smukke Pande
 staaer;
 „Tilgiv mig nu Svend Poulsen! dit Hjerte er ei
 haardt,
 „Bed Guds hellige Engle! du maa hjælpe mig bort!

„Din Mark naaer ned til Stranden, 'du eier jo en
 Baad?
 „O! tag dog dette Guld for din Hjælp og dit Raad!
 „Ehi Morgnens lyse Die maa ikke see mig her,
 „Og aldrig gamle Danmark skal favne mig meer.“

Det sagde da hans Stemme saa bønlig og blød,
 Den fulde Børs han lagde paa Pigebarnets Skjød;
 Han trykker deres Hænder saa inderligt og fast,
 Og drager dem af Huset med frampagtig Hast.

Snart gjennem Krattet ile de hurtigen did
 I lune Morgendæmring, hvor Søen skummer hvid;
 Paa Stien gjennem Kornet de vandre taus i Nød,
 Bagefter bærer Jnger en Kurv med Wiin og Mad.

Alt strømmer Solens Blod af Østens Sluser op,
Da gynes fjernt Kay Lykke paa Vølgens falske
Top.

Men Svend og Inger vinke Farvel fra steile Bred
Med Hjertet fuldt af Bemod og trofast Kjærlighed.

Asbjörn og Thora.

Høstsolen blinker lifligt, frisk blæser Østenvind,
 I Ulvesund en Snekke stolt og herligt stryger ind,
 Med broget Skjold i Masten, med gyldne Fløi paa
Top
 Den skyder gennem Bølgestum sin stærke, slanke
Krop.

Hvor Kulsbjerget hæver sin grønne Spids i Sky,
 Mens Foden sig gemmer luunt i Skovfrandsens Ly,
 Hvor Bølgen slaaer mod Klinter, og Bækken gaaer
deri,
 Den giver op sit Seil, og lægger roligt bi.

Den Biking staaer paa Toft, og skuer ind mod Land,
 Han kneiser med sit Hoved, den vældige Mand;
 Hans Nie luer venligt, men kraftig er hans Færd,
 Op skyder han sin brede Hat, og støtter sig paa
Sværd.

Hvi banker da hans Hjerte? Ak! han seer sin Fæstemø,
 Den fuldeste Rosenblomst paa hele Sjellands De;
 Alt fra den spæde Alder var Thora ham bestemt,
 Ser Nar han drog i Leding; hvis hun ham næ har
 glemt?

Der staaer hun nu i Haugen, som den rankeste Baand,
 Og strækker mellem Grenene den slittige Haand,
 Hun hæver sig paa Taaen, og plukker Æbler ned,
 Og lægger dem i Kurven af det hvide Pileved.

Med sine trinde Fingre hun reder Træets Blad
 Af de guldgule Lokker, og skiller dem ad;
 Da seer hun Ungersvenden, som figer skjult derind,
 Da isner hendes Hjerte, da blegner hendes Kind.

„Hist lurer jo en Biking bag Pilehækkens Bæg,
 „Saa rank som et Straae og saa stærk som en Teg,
 „Bed høire Hofte Dren med Sølvblomst indlagt,
 „Det brede blanke Sværd ved den venstre holder
 Bagt.

„Hvor mon han vel har røvet den gyldenblanke Ring,
 „Som slynger sig om Armen med Bugter og med
 Sving?

„Og Hornet af Sølv? — Men hvor vil jeg dog hen?
 „Det er jo Asbjørn Bonde, min høitelskede Svend!

„Åh! ja jeg kan nok huske ham, vi legede i Eng
 „For sex Aar siden, da han endnu var en Dreng;
 „Nu kjendte jeg ham ikke, det troer jeg bestemt,
 „Og mig har han vist ogsaa for længe siden glemt!“

„Nei, frisk dit Minde leved i hans Hjerte overalt,
 „I den fredelige Bugt, og hvor Slyngeregnen faldt,
 „I duftende Lunde, blandt Roser og Jasmin,
 „I Kamp, naar Sværd opstemde de frygtelige Hviin.

„Saa tidt har Freia hørt hans forelskede Ord,
 „Dit Navn han satte ofte mellem Odin og Thor,
 „Hans Troskab er saa grøn, som Bøgetræet hist,
 „Og aldrig vil den visne, det kan du troe forvist!

„Vel mangen faver Kvinde ham sendte søde Blik;
 „Men aldrig ham berusde den stærke Luedrik;
 „I Myklegaard de vrimle, som Foreller i en Aae,
 „Men aldrig fik de Ungersvendens Hjerte til at slaae.

„De ere slanke Svaner med krumme Ornenæb,
 „Gazellens frække Die, Paafuglens stolte Slæb;
 „Ei Morlandets brunrøde Rose blev ham kjær,
 „Kun du hans danske Lilie med Morgenrødens Skjær!“

Med søde Smil paa Læben hun hørde hvert hans Ord,
 Og lænede den hvide Arm paa mørke Egebord.
 Hun sagde: „Åh nu hører jeg, du er da vist en Skjald?
 „Du øver dine Kunster, og følger Bragurs Kald!

„Hvad du har sagt om Asbjørn, det er jo grumme
smukt,

„Men i mit Hjerte bærer det dog ingen liflig Frugt.

„Hvi reisde han saa vide bort, mens jeg var end et
Barn?

„Af, nu har Freia fanget mig udi et andet Garn.“

Det sagde hun med Liste; — men bleeg som en Bæg
Han strøg sig barsk med Haanden om det krusede
Skjæg,

Og reisde sig fra Bænken, og tog til sin Hat,
Med ad den lange Halle han skyndte sig brat.

Da hørde han, „Af! Asbjørn!“ fra hendes Læber lød,
Ham foer gennem Hjertet en Glædesittren sød,
Som naar en fjølig Luftning i stille Sommernat
Heel pludseligt henvæver i det gysende Krat.

Han vendte sit Hoved, han læsde hendes Blik,
Der laae en reen Forklaring, han ingen anden fik;
De favnedes saa kjærligt, de trykked Mund paa
Mund,

Saa tæt som Evingmuslingen paa Havets tause
Bund.

Den gamle Thorfil feired saa stolt en Bryllupsfest,
Og alle Asbjørns Gutter de vare med til Gæst;
Heel lystig Leeg blev drevet med Dands og med Sang,
Njødhorner stod ei stille, mens Harperne flang.

Den tredie Dag til Stranden gik det hele Bryllupstog,
Hvor Snekken utaalmodig laae i Bølgerne, og slog;
Med rige Skjænk og Gave blev Kuffet fyldt paa
Stand,
Sidst førde man den bedste Skat ud fra den grønne
Strand.

Høstsolen blinker lifligt paa Himmelspeilet klart,
Da bugne sig de hvide Seil, og Snekken tager Fart;
Hvem fører Vestenvinden vel af Ulvesundet ud?
Ak! det er Asbjørn Bonde og Thora, hans Brud!

Martin og Marie.

Min Søn! seer du ei Søen? den vælter Bølgen
 fort,
 Og stænker Skum paa Bredden, — du maa ei ride
 bort!

Hør Stormen, hvor den tuder i min Skorsteen fælt,
 Den hvide Naage skriger under Skyens lade Telt!

„Lad Matten kuns iføre sin Kappe tung og sort,
 „Kjær Moder! æ! kjær Moder! jeg maa dog ride
 bort;

„Jeg gyser ei for Regnen, ei for den vilde Søe,
 „Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!“

Min Søn! hun er vist ikke saa syg, som du vil troe;
 Men husk den tydske Rytter, som du tugted' i vor Kroe!
 Han svoer en rædsom Ted; jeg frygter vist engang—
 Hør! nu ringer det i Klosteret bag Skov til Vesper:
 sang!

Men da han kom til Banken, hvor Galgen den staaer,
 Han standsed', som han pleied', og bad tre Fadervor,
 Han bad med bittre Taarer for den stakkels Jochums
 Sjel,
 Og for sin lille Pige, og eet for sig selv.

Da steg den hængte Jochum fra Galgebakken ned,
 Ung Martin paa ham stirred, og gysde derved;
 Men Graaskimlen pusted', og sittrende den stod,
 Og mægted' ei at løfte fra Jorden sin Fod.

Han talde, og det lød, som naar en Natterind
 I Ud Fængselsdørens Sprækker trænger pibende ind,
 I Jan stod saa stiv i Mørket, og strakke ud sin Arm,
 I Is Skræk snart Martin blegned', snart blussed han
 varm.

„Tak, Martin Jensen! tak for hver en Bøn, du
 bad,
 „Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad,
 „Snart løser du min Sjel af den pinende Jld,
 „Men ud af Dødens Snare jeg nu frelse dig vil.

„H ist nede bag ved Broen svøbt i sin Kappe rød,
 „Der ligger Een i Grøvten, som pønser paa din Død.
 „Laa'n mig din Hest og Kofte, og vær kuns ikke ræd,
 „Jeg betaler dig min Gjeld for Tid og Evighed!“

Ung Martin paa ham stirred', og gysde derved,
 Men rakde dog sin Kofte, og steg af Hesten ned,
 Det var ham som en Drøm, da den Døde steg op,
 Og foer gennem Mulmet i susende Gallop.

Han lyttede saa ængsteligt, det for hans Dre sang,
 Fjernt nede Hesten dundrende paa Træbroen sprang;
 Saa blev det atter tyst; men pludseligt med Knald
 Det blinkede i Matten, — saa et Skrig og et Fald!

Men iilsomt tilbage paa Hest den Døde jog,
 Og Mattens kolde Vind i Kostens Flige slog,
 Han standsede ved Galgen, og sprang af Sadlen ned,
 Men Skimlen stod, og rystede med Stønnen og
 Sveed.

„Sak, Martin, nu med Fred, din Fæstemøe er sund,
 „Hun venter dig i Morgen som Rosen rød og rund;
 „Men den, som hist lod Kuglen frækt mod en Død:
 ning gaae,
 „Han maatte den som Hevngjeld i sit eget Hjerter
 faae.

„Sak for dit fromme Hjerter, for hver en Bøn, du
 bad,
 „Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad;
 „Hvilovet være Herren, hans Miskundhed er stor,
 „Hvilovet være Gud og hans hellig Englechor!“

Saa svandt han i Taagen, høit Mattens Ugle skreeg,
Men Martin som i Drømme paa Skimlen atter
steeg.

Den bar ham som et Lyn paa sin stærke, rappe Fod,
Mens Regndraaben kjølede hans Kinders hede Blod.

Da Hanerne nu svarede fra By og til By,
Og Solen sig reisde fra den synkende Sky,
Da Hundene gjøede, og Veien blev travl;
Da vinede han Huset med den kalkede Gavl.

I Portrummet bandt han ved Grimen sin Hest,
Og tysfede paa Hunden, der hilste ham som Gæst,
Han ilede til Huset, greb Klinken saa fast,
Og aabnede saa Døren med ængstelig Hast.

Men i sin lune Stue sad Marie rank og fin,
Og syede heel flittigt paa Brudestads og Lin,
Hun fløi i hans Arme saa munter og kjæk,
Og kysfed' fra hans Pande al Mattens fæle Skræk.

Men som de sad, og talde de mange søde Ord,
Som i forelskte Hjerter i Tusindtal der boer,
Og som han hende trykked til sin trofaste Varm,
Da hørde de paa Gaden stor Skrigen og Larm.

I Byen ind man bar paa Stigen en Død,
Saa lang og stiv han laae under Nytterkappen rød!
Men da de saae de blege Træk, da raabde de brat.
"Det er den tydske Kunz, som har skudt sig i Nat!"

Erik og Ellen.

Jeg havde fast besluttet det, men vidste ei, hvordan
 Jeg rigtig skulde gribe den Lilles Hjerte an;
 I otte Dage stræbde jeg at naae mit søde Maal,
 Men Leiligheden smutted mig af Haanden som en
 Mal.

Hun skyede mig bestandigt! Forleden bar vi Vand,
 Jeg tænkte: Erik Hansen! nu tee dig som en Mand,
 Sæt dig nu ret i Skif, og vær kuns ikke seen —
 Da heldte hun mig Spanden over begge mine Been.

Hun bad vel om Forladelse, men satte sig og loe,
 Imens jeg taalig tørred i Græsset mine Skoe;
 Hun loe, saa Taaren rendte ad hendes Kinder ned,
 Men da jeg vilde tale, sprang hun op løb afsted.

Stod hun i Melkestuen, og jeg sneeg mig derind,
 Saa foer hun ud i Kjøkkenet, saa let som en Vind,
 Og sprang jeg saa bagefter, saa var hun ikke der,
 Og allevegne var hun, — kuns ikke mig nær.

Saa hændtes det forleden en Eftermiddag,
 Paa Høstængen laae jeg i bedste No og Mag,
 I Tærskeloen nede tæt ved den aabne Dør
 Jeg saae den gamle Trine, hun sad og hegled Hør.

Da gik min lille Ellen over Gaarden saa flink,
 Med Roser paa sin Kind og i Diet skjælmste Blink,
 Hun kom i Loen ind til den gamle døve Moer,
 Og rakde hende Kasse med venlige Ord.

Hun feied sig en Plads paa Loegulvet reen,
 Og svøbde sine Skjorter om de pene smaa Been,
 Saa sad hun ned, og lagde sin Haand paa Konens
 Knæer:

„Hør, spaa mig nu Katrine, mens vi er ene her!“

Men jeg laae paa Stængen som en Skytte bag sit
 Garn,

Og hørde, hvad hun sagde, det lystige Varn;
 Den Gamle tørde Brillerne, og satte dem paa,
 Og tog hendes Haand, og gav sig til at spaae.

„Her seer jeg strax i Haanden en deilig Bondegaard,
 Ved Siden bredt og langt et Rigdomsbord der
 staaer,“ —

Med nysgjerrigt Blik hun selv i Haanden seer:

„Men sig mig nu, Katrine, staaer der saa ikke
 meer?“

„Jovist, mit hjerte Barn! den Streg, som her mon
gaae,

Den siger mig, at Alderdom gjør hendes Lokker
graae!“

Med halv undseeligt Blik hun paa den Gamle seer:

„Men sig mig dog, Katrine! Istaer der slet ikke
meer?“

„Sie hun kun stille, Barn! det Bedste kommer her,

En vakker Ungersvend, han er dig gandske nær!

Men han maa komme først; — mærk vel, mit unge
Blod!

Man ei bør ryste Træet, før Frugten den er moed!“

Da reisde sig den Lille, og bort fra Stolen gik,

Og sagde næsten stødt med alvorlige Blik:

„Det er vel Erik Hansen? hm! hvad skal jeg saa
med ham?“

„Til Kjærest og til Huusbond, forstaaer hun vel, mit
Lam!“

Her staaer, han kommer snart, naa! pas hun kun paa!

Hvad Skjæbnen eengang vil, det kan man ei undgaae!“

Men jeg laae saa glad, som en Skytte bag sit Garn,

Og hørde, hvad hun sagde, det lystige Barn.

Med Fet hun kom tilbage, saa underligt, saa mildt

Hun satte tæt sin Mund til den Gamles Øre snildt,

Med begge sine Hænder hun dulgde hvert et Ord,

Hun hvidskede saa sagte, og saa tilbage foer.

Ei! hvor den Gamle smidsked, og jeg lytted' til:
 Hvad kan det dog vel være, hvad Ellen vide vil?
 Men Lykken var mig blid: hun er døv, den gamle Her,
 Hun raabde: »trende Piger, og Drengébørn sex.»

Høit blussed Ellens Kinder, hun løstet Haanden op,
 Og truede den Gamle, og løb med lette Hop;
 Men jeg lod mig glide fra Høstænget ned,
 Og halv var jeg glad, og halv var jeg vred. —

Langt inde i vor Skov en Bæk sig skynder frem,
 Og strømmer ned i Søen til sit rolige Hjem;
 Der stod jeg hen mod Aften, og tømred paa en Bro,
 Snart sukede mit Hjerte, og snart var det fro.

Det var saa luunt i Dalen, det lakked alt ad Qvel,
 Og Fuglene sang Solen et sødeligt Farvel,
 Om Stenen risled Bækken, og Skoven var saa smuk,
 Høit Echo talde, efter ethvert mit Drebhug.

Der krummer sig en Gangstie ned over Bankens Barm
 Igjennem Buss og Krat. Med Kurven paa sin Arm
 Kom der vor liden Ellen, og bragde mig mit Brød,
 Med gif hun over Banken i Dalens lune Skjød.

Hun vifted sig med Haanden, thi Kinden var saa heed,
 Og paa en styrtet Bøg hun træt sig satte ned:
 »Her bringer jeg dig, Erik! din Midastensmad,
 Kom, sæt dig her paa Bussen, og spis, og vær glad!»

Jeg sad ved hendes Side, — hun aabned Kurvens
 Laag,
 Cia! hvor slog mit Hjerte, og Blodet kom i Rog!
 Jeg vilde til at tale, men Halsen var saa trang,
 Hun smilde: „er du trøstigt? saa drik dog en Gang!“

Da stammede jeg sagte: „den lifligste Drik
 Ei gvæge kan mit Hjerte som dit venlige Blik.
 Hvad hjælper mig vel Brødet og den lækkreste Brød,
 Naar uden dig, min Ellen, jeg aldrig bliver glad?“

Men alt som jeg talde, saa blev jeg mere fry,
 Jeg holdt paa hendes Haand, at hun ikke skulde flye
 Hun lod mig holde Haanden saa løst og saa lindt,
 Den anden lod hun lege med Stammens Bark og
 Splint.

„Jeg tjener vel din Fader, — men eier selv en Gaard,
 O! bliv min Hustru kjære, vær nu dog ikke haard!
 Mit Stuebord staaer tømret, og det er langt og bredt,“ —
 Da mørkned hun sit Die, det blev en Smule vredt.

„Hvad Skjæbnen engang vil, det kan man ei modstaae!“
 Da løfted hun sit Hoved, og forundret paa mig saae.
 „Jeg trofast vil dig elske, til Lokken bliver graa!“
 Da drog hun bort sin Haand, og vilde til at gaae.

Men jeg blev mere dristigt, jo længere hun taug,
 Jeg raabde, mens jeg hentede min Dre, min Saug:
 „Det lykkeligste Ægtepar, det bliver dog nok vi,
 Troer jeg saa vist og fast, som tre til sex er ni!“

Høit blussed Ellens Ansigt, som Aftensolens Skin,
 Hun skyndte sig, og pakkede sin Madkurv ind;
 Dog medens Haanden syslede med Iver og med Gid,
 Der spilled omkring Munden et fiint lille Smil.

Men dette Smil, det blev mig en Morgenrøde klar,
 Mig hendes Taushed sødere end tusind Taler var,
 Mit Sind var vel bevæget, men saa frydefuldt derved,
 Og derfor gif jeg trøstig, og fulgde hendes Sjed.

Ja, ved den høie Stente, som skiller Mark fra Skov,
 Der bar jeg hende over, og spurgde ei Forlov;
 Tit syndes mig, hun sukked, og ved hvert et Suk
 der kom,
 Jeg ventede med Længsel, jeg skulde faae min Dom.

Men da vi stod ved Porten, og vilde just gaae ind,
 Hun kom til mig, og lagde sin Kind til min Kind,
 Og kysfed mig, og sagde saa venlig disse Ord:
 „Saa taler du i Morgen med Fader og med Moer?“

Rudolf og Bertha.

I Skoven Stormen suser, og hvirvler Sneen hvid,
 Der tumler ned fra Himlen i skumle Midnatstid;
 Den hvisler hen ad Marken, den dækker Vand og
 Muld,

Og Kampestenen knager i den bitterlige Kuld.

Bortdragne eller skjulte er Skovens muntre Børn,
 Af Sneen sort fremrager den sørgelige Tjørn,
 Ved Jettehøien staaer den, og Stormen paa sin
 Gang

Med Hvinen synger Helten sin vilde Klagesang.

I Skovens Skjød derinde, hvor Hasselkrattes Bold
 En lille Plet beskærmer mod Winterstormen fold,
 Der staaer en Jægerbolig, — den synes saa forladt,
 Der glimter ei et Lys ud i den sorte Nat.

I Stuen er dog luunt og hyggeligt og stil,
 Kunns Doven buldrer lystigt med knyttrende Jld,
 Hvis Straale hopper ivrigt paa Gulv og paa Muur,
 Hvor Dompappen sover i sit hængende Buur.

Ved Bindvet sidder Bertha med utaalmodigt Sind,
 Paa begge Hænder støtter hun den friske Rosenkind,
 Sig under Linet trænge de gule Krøller frem,
 Hun er saa rank, men fyldig, saa lille, men saa nem.

Hun stirrer ud i Mulmet, og hører Mattens Larm,
 Sit Forklæde svøber hun med Gysen om sin Arm;
 "Hvorlænge han dog tøver, hvi kommer han ei hid?
 Nu, Rudolf er i Byen, er det den rette Tid.

- Er dette nu hans Løfte, beseglet dyrt med Eed?
 De fornemme Herrer ei kjende Kjærlighed!
 De føle ei den Smerte, ei saadan Lue heed,
 Som her i dette Hjerte skal boe til Evighed.

Det var i Efterhøsten i Fogdens store Bang,
 Vi bandt just Hveden op, da saaes vi første Gang,
 Og siden hen ved Gildet han af den hele Flok
 Kun dandsede med mig, — jo, jeg husker det nok!

Han er dog altfor herlig, saa mandig og saa smuk,
 Jeg kunde ikke taale at høre flere Suk;
 I Kirken sidste Søndag det lille, søde Brev
 Beholdt jeg da i Haanden, — lad see dog, hvad
 han skrev!"

Hun tog det frem af Barmen, og lagde det paa Skjød,
 Og læsde det igjen ved Ovnens Flamme rød,
 Hun trykked' tusind Kys paa Skrivten, paa hans
 Navn,
 Hun lagde det paa Hjertet, og tog det i Favn. —

— Men fjernt fra Jægerhuset ved Skovens ydre
Kand

Der snoer sig en lille Na med stivfrosset Band,
En Bro med hvælvet Bue sig over Bandet slaaer,
Og støder til Alleen, som til Hærregaarden gaaer.

Her staaer den unge Jæger, og lurar paa sit Kov,
Paa Lyven, der vil plyndre hans Jagt og hans
Skov;

Men tys! hvad lød nu atter igjennem Stormens
Hviin?

Det skarpe Jægerøre grant skjælnet har et Trin.

Og flux han spænder Hanen, men sænker Bøssen brat,
Det er hans unge Herre med Rappen, med sin Hat
Medtrykket dybt i Diet, der over Broen gaaer;
Da siner han sin Jæger, som bag Eggestubben staaer.

Ham Ungersvenden hilser: „hvordan er det fat?
Hvi har de dog, Hr. Greve! de varme Duun forladt?“
Da studsed' Herremanden, dog fatted' han sig brat:
„Hør, Rudolf! kan du give mig Huus og Skjul i Nat?“

„Der truer mig paa Slottet et grumt Forræderie,
„Men skjul mig til i Morgen, da Faren er forbi;
„Skjøndt frossen, Jorden brænder som Blod for
min Fod,
„Ne! Skrækken har bortveivet min Tillid og mit
Mod.

„Grev Fredriks Magt er knuset, — for høit hans
 Uttraae steeg,
 „Nu søger man hans Venner, og derfor jeg undveeg!“ —
 Han slængde op sin Kappe om Kind og om Mund,
 Og smilde ret' saa lumst ved sit hurtige Fund.

„Kom, følg mig over Mosen, træd de kun dristigt
 frem,
 Mit Liv, min ædle Herre! jeg vove vil for dem;
 Ved Skovens anden Kant min Jægerbolig staaer,
 Der boer min lille Bertha, og didhen vi gaaer.

Jeg husker ei, Hr. Greve! har de seet hende før?
 Den Skjønneste blandt Egnens min Brud jeg nævne
 tør!

Jeg veed, hun er mig tro, — her smilde Grevens
 Mund, —
 „Min Elskov kan ei bygge paa en fastere Grund.

Da hun var gandske spæd, forladt og frændeløs,
 Min gamle Moder pleied den lille stakkels Tøs;
 Hun elsked' hende inderligt, og fandt der Forskjæl
 Sted,
 Saa skjænked hun nok Bertha sin meste Kjærlighed.

Da hun gik op at læse, var jeg alt blevet Svend,
 Og reisde bort af Landet; men da jeg kom igjen,
 Jeg saae, hvor hun var voxet, som Hinden saa rask,
 Saa rank som en Gran, og saa smidig som en Afsk.

Før var jeg hendes Broder, nu jeg en Veiler blev,
 Min Omhed snart saa klarligt sig paa mit Ansigt
 skrev,
 Min Tunge talde smukke Ord, — Gud veed, hvor
 de kom fra! —
 Saa sidst ved Fogdens Gilde hun gav mig sit Ja.

Min Moder er i Graven; — da maatte hun jo tye
 Ind i min nye Bolig, mens jeg er i vor By;
 Med al min hele Eie vort Huus er peent bereed,
 Men hvad kan vel opveie min Berthas Kjærlighed?

To Gange lysde Præsten vort Navn fra Prækestol,
 Den sidste er paa Søndag, — da klares op min Sol;
 Naar næste Uge kommer, da skal mit Bryllup staae,
 At komme til mit Gilde, de vil mig ei afflaae?

Selv nærmer jeg om Natten mig aldrig hendes Bo,
 Men disse ædle Hænder jeg tør min Skat betroe,
 Hun vil dem ei forraade, hun er mig huld og tro! —
 — Da skjulde Hiin sit Ansigt i Rappen, og loe.

•Her staae vi nu ved Haugen, gaf de kun trøstigt
 ind,
 Jeg ønsker sødt at sove, jeg ønsker Fred i Sind,
 Jeg ønsker Mod i Barmen, — vær ikke saa fors
 sagt!
 Thi møder end det Bærste, jeg stande vil paa Vagt. —

— Sig Himlen havde flaret, sig Stormen havde
 lagt
 Og Morgensolen tændte Sneediamantens Pragt,
 Da voved' sig de Evende af Kamrets lune Skjød,
 Med Brødens Skrivt paa Panden, og Kinden dun-
 feirød.

Ei Svendens Die skued', hvad denne Nat forbrød,
 Han fødte ingen Smerte, han saae ei Trostabs Død;
 Alt Himlens Engle havde hans Hjerte Balsam bragt,
 Thi — dødfrossen stod han, men — trofast paa sin
 Vagt.

Jacob og Lone.

Hvor Landeveien løber midt i Tersingeby,
 Der staaer en lille Hytte under Balnødtræets Ly,
 Foran en Strimmel Hauge, og bagved et Skuur, —
 Skomagerkildtet hænger paa den falkede Muur.

Naar Vaarrosen pranged', og Lærken sang i Lust,
 Naar Neglik og Viol formælde deres Duft,
 Naar Løvtaget skjærmed mod Somrens hede Sol,
 Da flotted' Mester Jacob ud sit Bord og sin Stol.

Der sad han tæt ved Døren med Ris og Syl og
 Kniv,

Og fløitede sin Vise alt til sin Tidsfordriv;
 Men skjøndt han sad og syede saa trøstigt og tro,
 Hans Tanke var ei stedse hos Støvler og Skoe.

Paa hiin Side Veien, hvor Milepælen staaer,
 Der kneiser Sognefogdens den velfornemme Gaard,
 Langs Veien gaaer Stakittet med Laagen, grøn og
 og hvid,

Hvor Blegpladsen skinner i Foraarets Tid.

Og kom man saa fjørende, naar Morgensol stod op,
Og blinked' smukt paa Ruderne og Kirkearnets
Top,

Da saae man Fogdens Lone, — det aldrig slog feil, —
Hun vanded' der sit Lærred, sit Garn og sit Dreil.

Og kom man saa fjørende, naar Solen gik' i Seng,
Naar Aftentaagen hvilede paa Moser og paa Eng,
Da saae man Mester Jacob med Piben i sin Mund,
Han fladdrede med Lone i stille Aftenstund.

Han stod bag sit Gjærde, og læned sig derved,
Hun sad paa en Bænk ved det grønne Haugeled,
Og mangen lystig Tale tvers over Beien drog,
Saa Mester Jacobs Hjertefred tilsidst sin Afsskeed tog.

Men ei han torde vove at sige Ordet frit:
Giv, Lone! mig dit Hjerte, see her, der har du mit!
Og dvæler Munden længe at være Hjertets Tolk,
Da tabes let Processen, — saa tale kloge Folk. —

Det var en Aften silde, han laasede sin Dør,
Og listed' hen i Kroen, som Ungkarle gjør;
Der traf han til sin Trøst en Glarmestersvend,
Hans Jonathan, hans Damon, i Liv og Død hans
Ven.

Bed fyldte Glas og Kruus han klaged' ham sin Nød:
„Min kjære Jesper Mayer! af, gid jeg vel var død!
Jeg tør ei ud med Sproget, det skræffelige Ord,
Og uden Lone gaaer jeg, min Gaudt! i sorten Jord.“

Den Anden loe: „mig morer dit Suk af Hjertens:
grund!

Troer du, at stegte Duer skal flyve i din Mund?
Skyd Hjertet op i Livet! hvis ei, nu som du vil,
Der er foruden hende jo mange Piger til!“

„Nei, hun er dog den bedste, saa skjær som Diamant!“
— „Ja kold, min Far! som Stenen, og skarp som
Stenens Kant!“ —

„Hun er en deilig Rosen!“ — „Javist, med Tornen
hvas,
Saa falsk, som Gis paa Rosen, og skjær, som Rude:
glas;

Som Nelden er en Vige med bidst og bittert Sind,
Ehi rører du den lempeligt, saa brænder du dit
Skind;

Men er dit Greb kun dristigt og fast din Haand,
dit Mod,

Du rusker uden Smerte den op med Top og Rod!

Hvi klynke her og raabe, hvi stampe med din Fod!
Du har ei mindste Draabe Courage i dit Blod;
Hvi vil du gaac og maabe? træd fjæk den lige Bei,
Og kald saa mig en Taabe, hvis hun dig siger Nei!“

— „Ak, eter jeg vel andet end Ris og Syl og Læst?
Hvor troer du, jeg tør byde den Lille til Gjæst
Ind i min gamle Dønne, hvor alting er confuus,
Hvor Regnen drypper ned, og hvor Nissen holder
Huus?

Ja, Nissen, vil du troe mig, boer hos mig under
 Dag,
 Og plager mig saa grusomt ved Nat og ved Dag;
 Der kan ei tænkes Pine, der kan ei findes Dødt,
 Ei Bittert, han jo blander det i al min Færd og
 Dont.

Han orer alt mit Meel, og muldner alt mit Brød,
 Han danner store Klumper i min Belling og min
 Grød,
 Han gjør, at Nispen brister og Sylene springer brat,
 Han stjæler Høns og Æg hver evige Nat.

Vil jeg see hen til Hylde, hvor Lærken den staaer,
 Med Glasset hængt paa Halsen, — har han druffet
 hver en Taar;
 Og smører jeg et Fittebrød til Middagsmad,
 Saa svipper det af Haanden, hvordan jeg bær mig ad.

Naar jeg fra Kroen kommer, — og feiler ingen Ting, —
 Saa snurrer som en Top han min Hytte omkring,
 Og faaer jeg da tilsidst paa Nøglehullet Ram,
 Saa skal det aldrig feile, jeg brækker Nøglen Ram.

Jeg ligger i min Nede, men du maa ikke troe,
 At Nissen, den lede, mig lader der i No;
 Da gynger han mig op og ned, som Vand paa Ha-
 vets Bred,
 Og triller mig af Dynen paa Leergulvet ned.

Han kniber brune Pletter i min Arm og min Læg,
 Han piber som en Notte imellem Seng og Bæg,
 Tilhvidsker mig i Drømme den gyseligste Skræk,
 Og rider paa mit Bryst, tung som en Møllesæk.

Lidt vaagner jeg om Matten, og troer, det klemter
 Brand,
 Da ringler han med Glasset paa Flaskehalsens Rand;
 En rædsom Skoggerlatter han da kan opslaae,
 Saa Nuderne de flirre, og Uhret gaaer i Staa.

Om Nissens Spøgerie har vist Pigen faaet Nys,
 Hun nægter mig hver Dands, og — paa det Lav! —
 hvert Kys;
 Den Krands af røde-Roser, igaar jeg hende gav,
 Hang blandt de gamle Hoser idag paa Gjerdestav.

Men vilde du mit Vel, Jesper Mayer, mit Ven!
 Saa lod du mig nu fløtte til din tomme Hytte hen,
 Der ligger hist paa Skrænten ved Forpagterens Tost,
 Hvor du har nye Sjæle lagt til Gulv og til Loft.

Jeg Nissen lod rumstere med mit eget braadne Skuur,
 Og Lone blev ei mere saa brydsk og saa suur! —
 — Den ædle Nudemester, han purrede sin Paryk,
 Dog rørdes Hjertet snart, skjøndt han gjorde sig
 lidt tyk:

„Gud vel da, lad det være saa med os en afgjort
 Sag,
 I Huset kan du drage selv i Morgen den Dag;
 Men Leien? har du Mynten? der holder det nok
 stivt?
 Den skal du mig betale, naar først du vel er givt.“

Begeistret høit af Glæde, af Brændeviin og Ol,
 Soer Jacob fra sit Stade, og spjatted som et Føl;
 Han sang og han jublede: „Farvel, mit gamle Huus!
 Kom, derpaa vil vi tømme endnu et bredfuldt Kruus!“

Saa drak de ædle Benner, til Morgenhanen goel,
 Da reisde sig begge fra Bænk og fra Stol;
 Dem lysde da til Hjemmet Nathimlens Sol saa
 bleg,
 Der sagtelig fra Skyen bag fjerne Skov sig sneeg.

Ung Jacob var saa lystig, saa let i sit Sind,
 Det glimted' for hans Nie, det blussed' paa hans
 Kind;
 Han slog med stort Rabalder sin Dør paa viden
 Gab,
 Og gav sig flux ifærd med sin Seng og sit Skab.

Det var den hemmelige, den sære, tause Tid,
 Da Morgenskjæret fører med Naanelysset Strid,
 Det var den underlige, den skumle Nattefund,
 Da selv den flinke Lærke sig faaer det sidste Blund.

Heel ufortrøden slæbde ung Jacob paa sit Gods,
 Hvor loe hans lette Hjerte af Glæde og af Trods;
 Han stablede sit Skrammel saa høit som et Hæs,
 Og snart han havde bygget det brogede Læs.

Men som han gif bag Vognen at binde Smækken
 fast,
 Med eet han saae sin Nisse, den lille, fule Gast;
 Der sad han i en Bøtte i god Ro og Mag,
 Og grinde: „see! vi fløtte, — vi fløtte nok i Dag!“

Dybt sank vor Mesters Hjerte som Møllesteen i
 Vand,
 Af Krigsskab og Smerte han rystede forsand,
 Han kylede sin Hue mod Utydsket med Magt,
 Men Nissen var en Letbeen han tog sig vel i Agt.

Han smutted' op af Bøtten og ind i hans Uhr,
 Hvor Rukkeren sad stille i det surrende Buur,
 Og raabde høit: „Du Daare! du vil forsage mig,
 Der elsker dig saa saare, og det kuns for en Slig —

Dog hør, hvis du vil blive her i vor vante Bo,
 Du skal herefter leve med mig i Fred og Ro;
 Ja, selv jeg vil dig lære, Mester Spandrem! hvordan
 Du fange kan din Guldflugt, og vorde Lones Mand.“

Han hvidsked ham sit snilde Raad; — høit Jacob
 loe derved,
 Men stilled' dog sit Skrammel hen paa det gamle
 Sted;
 Da vaagned' Lærken op, og frank mod Himlen drog,
 Og Rufferen den galede, og Seierværket slog. —

— Under Træet sidder Jacob tæt ved sin Hyttes
 Bæg,
 Han fløiter sine Viser, og smidsker i sit Skjæg;
 Hvad er det, som han fløttrer saa flittigt, skal jeg
 troe?
 Det er ei Præstens Støvler, det er ei Degnens Skoe.

Han snitter Saffian, baade sort og grønt og rødt,
 Han klipper Jnderforet af Silke blankt og blødt,
 Den sneehvide Hampetraad til Nisyp han sig har kjøbt,
 Hvert Sting blev som en Perle i lige Former støbt.

Det blev to spæde Tøfler af sort Saffian,
 Med grønne Hæl; to Hjerter af rødt der var foran,
 Med fine Sting brodeerte og Blomster uden Tal,
 Til Pigens Pusselanker et yndigt Futteral.

Thi begge Lones Fødder de var saa bitte smaa,
 De gif som Trommestikker, — det maatte hun for-
 staae;
 Hun satte dem saa dristigt, saa fjækt i Verden frem,
 Og saae man dem blot eengang, man glemde aldrig
 dem.

Der stod de smaa Vampusser! — og Mester Jacob
 gif,

Og sendte alt imellem dem ret forlibte Blik,
 Imens han smukt sig heied, — ja med ængstelige
 Træk,

Net som han kunde frygte, de vilde løbe væk.

Med Tøflerne i Haanden, med Hatten under Arm,
 Med glødende Kinder og bankende Varm
 Han holdt sin Friertale, og gif ei reent derfra,
 Thi Lone tog hans Tøfler, og gav ham sit Ja.

Der gif ei mange Uger, da stod det lystigt til
 I Sognefogdens Stuer med Sang og Dands og
 Spil,

Der dandsedes nu Lone af Pigernes Lag,
 Hun dandsede som Kone under Ungersvendens Tag.

Om Freden blev tilhuse, derom jeg intet veed;
 Men at den lille Sælle, Huusnissen saa leed,
 Har Mester Jacob narret, jeg skulde næsten troe, —
 Een Nisse var der før, — nu har han nok to.

Den Ene ham fixerer; thi stadigt i hans Bo,
 Bedbliver den at dvæle, og lader ham ei No;
 Den Anden ham regjerer, — thi Kjærlighed er stærk,
 Og begge Tøffelhæle var af! hans eget Bærk!

Kettelser.

Pag. 116, 7 Lin. nedef.: faa l. faa. — Pag. 148, 2 Lin. ovenf.: ffovfranft, l. ffovfrandft. — Pag. 188, 10 Lin. ovenf.: ea, l. og. — Pag. 215, 2 Lin. nedef.: vare, l. var'. — Pag. 217, 5 Lin. ovenf.: ftraalde, l. ftraaleda.

